

Krencz Nóra

A követ

Egy történet
a Megszámlálhatatlan világában

Krencz Nóra

A követ

ISBN 978-615-00-1029-8

Korrektúra: Szabó Borka

2017

Első rész

1. Véletlen

A víztükrön megcsillant a napfény, és mosoly kúszott a lány arcára. Kettesben, egymásba feledkezve nézték a távoli sziget élénk zöldjét és a tenger folyton mocorgó hullámainak kékjét.

A fiú összefűzte az ujjait az övével, majd csókot nyomott a lány szabadon hagyott nyakára.

A kellemes, enyhe tavaszi napon egyikük sem volt túlóltözve. Ráadásul fűtötte őket a szerelem, így nem igényelték a meleg ruházatot.

– Egész nap itt tudnék lenni. Semmi nem ér fel ezzel a látvánnyal – mondta a lány.

– Te még szebb vagy – kontrázott a fiú, és a mutatóujjára csavarta kedvese sötétbarna hajának egyik fűrtjét.

A lány szíve megdobbant, és még szélesebben mosolygott.

– Én is kaphatok? – kérdezte a fiú, és a hangja kissé közömbössé vált.

A lány felvonta a szemöldökét, annyira különösnek tartotta a kérdést és a gyors hangulatváltozást.

– Tessék? – hajolt közelebb.

– Csak azt kérdeztem, én is kaphatok-e? Tudod, az újságból, amit a kezedben szorongatsz. Meg akarom nézni az aktuális akciókat.

Livly felocsúdott a képzelgésből, de szüksége volt néhány másodpercre, hogy felfogja a vele szemben álló, türelmetlen tekintetű férfi szavainak értelmét.

– Öö... Persze – hebegett, és odaadta a reklámújságot.

– Igazán köszönöm! – morogta a férfi és elvette tőle, majd hátat fordított neki.

Livly kifújta a benntartott levegőt, és megpróbálta feldolgozni a tényt, hogy a gyönyörű jelenet a jóképű és kedves fiúval csak ábrándképnek bizonyult. A szeme elé táruló koszos kikötő viszont nagyon is valóság volt, és visszatérve az álmovilágból, már a tengert sem látta szépnek.

Hetekkel ezelőtt vállalt munkát a kikötő szupermarketében, mert nagyon kellett a pénz, de a helyzet nem alakult fényesen. Végül nem oda került, ahová szeretett volna. A kezébe nyomtak egy halom szórólapot, és kiküldték a partra az emberek közé.

Egy idő után unalmasak és egyhangúak lettek a napjai, így fordulhatott elő, hogy az eseménytelen pillanatokat képzelgéssel töltötte.

Néhány napja még volt barátja, de erre nem akart gondolni, mert túl friss volt a csalódás. Akárhányszor felidézte a fiú arcát, mindig belemart az emlék, ahogy elfordult tőle, és odavetette, hogy ennyi volt.

A lány túl sokat adott neki magából, hogy csak úgy egyszerűen el tudja feledni a vele töltött időt.

Egy ilyen háttértörténet adta meg az alaphangulatot a munkához azon a napon, ezért minél hamarabb túl akart lenni rajta.

Nem mintha otthon jobb lett volna.

Mindössze néhány hónapja költözött el az intézetből, miután betöltötte a húszat. Ólomsúllyal nyomta a vállát a bérelt lakás kongó üressége. Hozzászokott már a folytonos gyerekzsivajhoz. Egész életében volt társasága. Nagykorúsága hozta magával az állandó magányt is.

Amióta az esztét tudta, nem volt családja. Alkoholista apjától öt éves korában szabadították meg, azóta élt a belforali intézetben. A szívének legkedvesebb nevelőjét, Riarát avatta be minden gondjába. A nő töltötte be a lelkében tátongó űr egy részét.

A költözés óta időnként visszajárt látogatóba, s hetente egyszer Riara ment el hozzá, hogy biztos legyen benne, Livly nem szenved hiányt semmiben. A háttérből próbálta irányítani a lányt, de neki is volt saját családja, így csak csekély figyelmet tudott a lányra fordítani.

A munkás hétköznapiak rémesen lassan teltek el, és ettől Livly szürkébbnek látta a világot. Fogalma sem volt, hogy mitől lehetne jobb egyik nap a másiknál. Mind ugyanúgy kezdődött, és ugyanúgy ért véget.

A Nap nyugat felé mozdult, és Livly kezéből addigra elfogyott az újság. A főnöke elérkezettnek látta az időt, hogy hazaküldje, mert nem tudott már feladatot adni neki.

Livly fellélegzett. Ez volt az egyetlen olyan mozzanat, ami egy kis örömet ébresztett a szívében. Legalább a délutánját szabaddá tették. Vállára kapta a táskáját, és útnak eredt a belváros felé.

Belforal volt Moreen legnagyobb kikötővárosa, ezért gyakori látványnak számított a sok bámészkodó turista a tengerparttal párhuzamosan épült hosszú házsorok előtt. Térképpel a kezükben sétálgattak az utcákon, és furcsábbnál furcsább nyelveken beszélgettek.

Az oddseni és werteli városnézőket meg tudta különböztetni egymástól, mert ugyan egy nyelvet beszéltek a moreeniekkal, mindnek egész más hangzása volt. A werteliek ejtették a legizesebben a szavakat. Livly csak akkor értette meg őket, ha nagyon odafigyelt.

Nem lepődött meg azon, hogy Belforal mennyire vonzza a külföldieket. Ő is mindig rácsodálkozott az óváros ódon szépségére, és büszkén dagadt a keble a tudattól, hogy a történelmét is jól ismeri. Az volt az egyetlen igazán fontos dolog a számára. Imádott elmerülni a régi történetekben, és kíváncsivá tették a múltban rejlő érdekességek. Belforal épületei már évszázadokkal azelőtt is a helyükön álltak, és a városvezetés gondosságának hála, megőrizték az utókornak.

Befordult egy szűk utcába, ami a kikötőből a központba, a régi vásártérre vezetett. Ott még néhány évtizeddel Livly születése előtt is piac volt, de időközben az egészet átépítették, és egy hatalmas szökőkút került a helyére. A szélén gyakran a gyerekek, a kamaszok és az andalgó párocskák ücsörögtek.

Livly megállt egy pillanatra, hátha felfedez pár ismerős arcot a téren. A szökőkútból egy vízszögár száguldott a magasba, és a lány

arcát cseppek permetezték. Az intézet neveltjei szívesen kijártak ide közösségi életet élni, ezért feltételezte, hogy összefuthat a társaság egy részével.

Nem talált ott senkit a barátai közül, de azért letelepedett a szökőkút szélére, a régi hercegi palota előtt. Egy fiatalokból álló csapat beszélgetése ütötte meg a fülét. Látszott rajtuk, hogy nem idevalósiak. Elámulva gyönyörködtek az impozáns épületben.

Livly is felpillantott a díszes homlokzatra. Nem álltak messze tőle, minden szavukat hallotta.

– Ez a városháza? – kérdezte az egyik lány.

– Úgy tűnik – válaszolt a mellette álló fiú.

A lány egy brosúrárt tartott a kezében, és felolvasta a palotáról szóló részt a többieknek.

– I. Corinna királynő építtette gyermekének, Izmina hercegnőnek, az északi Volaron tartományból származó herceggel, Edmonddal kötött házassága alkalmából. A hercegnő szerette a tengert, és élete során hosszú időt töltött Belforalban a férje nélkül.

Livly ismerte ezt a brosúrárt. Egy ideig abban a nyomdában dolgozott, ahol ezeket nyomtatták. Már kívülről fújta a szöveget. Állt még benne néhány mondat az épület stílusáról, a tervezőjéről, s hogy hányszor és miként újították fel és alakították át az idők során.

Ezeket a lány nem olvasta fel hangosan.

Livly ennél sokkal többet tudott a palotáról és Izmina hercegnőről. Kihasználta hát, hogy olyanokkal sodorta össze a sors, akiket érdekelhettek a részletek. A lány mellé lépett, és a brosurára mutatott.

– Ez szinte semmit nem ér – mondta.

A lány megilletődött, majd lassan elmosolyodott.

– Miért? – kérdezte.

A csoport többi tagja is Livlyre nézett.

– Az ilyen kiadványokból nagyon kevés derül ki az uralkodócsalád valódi életéről. Sajnos, amióta ez az épület városháza lett, nem nagyon avatják be az idelátogatókat a város múltjába. Van ugyan egy tárlat ott, a szemközti épületben a dinasztia utolsó tagjairól, de a régiekről alig esik szó.

– Ez valóban sajnálatos – állapította meg az egyik fiú, és enyhén közelebb mozdult Livlyhez. – Te itt élsz?

– Igen – Livly hangyányit hátrébb lépett.

– Akár mesélhetnél is nekünk, ha időd engedi. Tarts velünk! Abba a kávézóba készültünk.

Mutatott a tér túloldala felé, ahol Niclore cukrászdája állt. Nic is az intézetben nőtt fel, de ő idősebb volt Livlynél, és már évek óta a vállalkozásában dolgozott.

– Rendben – bólintott rá az ajánlatra, hiszen tengernyi ideje volt.

Gyors bemutatkozás után, velük együtt indult el Niclorehoz, aki épp a kültéri asztaloknál szolgált fel. Amikor meglátta, hogy Livly közeledik felé, elmosolyodott.

– Nahát! Végre erre kanyarodtál. Már hiányoltalak.

– Szervusz, Nic! Sok dolgom volt.

– Na, persze! – fonta össze a karját maga előtt, de nem volt mérges. – Most is alig látszol ki belőle.

– Hoztam neked néhány vendéget. Kaphatunk egy szabad asztalt?

Niclore egy többszemélyes sarokasztalhoz vezette a társaságot. Livlyt az asztalfőre ültették, hogy mindenki lássa őt. A fiú, aki meghívta, és akiről kiderült, hogy Chrest a neve, mellette foglalt helyet.

Kávét és süteményt rendeltek maguknak, és közben élénken beszélgettek. Miután Nic kihozta a rendelést, érdeklődően néztek Livlyre.

– Sokat olvastam, és sok helyi lakossal beszélgettem gyerekkorom óta, ezért jól ismerem uralkodóházunk történelmét, illetve a belforali vonatkozásait. Ez mindig is érdekelt, és nagyon zavart, hogy az iskolában is csak felületesen tanítják. Átsiklanak bizonyos dolgok felett. Tulajdonképpen mindenki sejti, mégsem vesznek tudomást róla, hogy legendák lengik körül őket. Tényleg, ti honnan származtok? Mennyire ismeritek Moreen történelmét?

– Oddsen déli részéről jöttünk. Csak annyit tanultunk rólatok, ami valamelyest érintette az országunkat. Házasságok, kapcsolatok által rendszeresen keresztetük egymás útját.

– Így igaz – bólogatott Livly – Néhány hihetetlen históriát azért csak ismertek, nem?

A lányok a fejüket rázták, a fiúk felhúzták a szemöldöküket, és élénken kutattak a gondolataikban. Végül senki sem szólalt meg.

– A mende-mondák egészen Ragona királynőig nyúlnak vissza. Az őt megelőző időkben semmi érdemleges nem történt. Erchard király szülei teljesen átlagos emberek és uralkodók voltak.

Tartott egy levegővételnyi szünetet, majd folytatta.

– Több vélekedés ütötte fel a fejét Ragona személyével kapcsolatban. Vannak, akik azt állítják, volt egy sárkánya. Mások szerint ő maga volt a sárkány.

A csoport egy része felhördült. Páran felvihogtak.

– Ez tényleg csak mese. Mi más lehetne? – szólt közbe egy lány.

Livly hosszan beszélt nekik Erchard király halálának körülményeiről, hátha sikerül meggyőznie őket. A társaság több tagja hitetlenül csóválta a fejét.

– Ezeket a legendákat lehetetlen hiteles történelmi tényként kezelni

– tárta szét a karját egyikük.

– Köztudott, hogy gyűlölték egymást. A király első feleségén, Moreenen kívül senkit sem szeretett. Az országot is róla nevezte el, ami ugyebár nem eshetett jól második királynéjának. Ráadásul a férfi tűzhálal áldozata lett. Ez is utalhat arra, hogy a mese talán igaz.

– Bahh – reagált egy lány asztal túloldaláról, és társaira pillantva rázta a fejét.

– Ne is törődj velük! – hajolt közelebb Chrest, aki annyira szorgalmazta, hogy közösen üljenek be a kávézóba. – Én szívesen hallgatlak.

„Meghiszem azt” – gondolta Livly, és hangyányit hátrébb csúszott a székkal. A fiú cseppet sem leplezte érdeklődését. Livlyt hidegen hagyta a közeledés. Bánta, hogy egyáltalán velük tartott.

Ugyan néhány órája még a szerelemről ábrándozott, ez a fiú még attól is elvette a kedvét. A csalódás fokozottabban gyanakvóvá és óvatossá tette.

– Három napig itt leszünk Belforalban. Összefuthatnánk délutánonként itt a téren. Mesélj még!

– Nem hiszem, hogy a többiek vevők lennének rá.

– Akkor csak nekem mesélj!

Chrest elbájoló mosollyal próbálta meggyőzni, de nem tudhatta, hogy ez jön be a lánynak legkevésbé.

– Dolgozom – próbálta mentgetni magát. – Sajnálom, de nem fog menni.

– Ez nagy kár – biggyesztette le az ajkát a fiú – Ugyanis tényleg érdekelne, mennyire vagy otthon ebben a témában. Amit még nem tudsz rólam, hogy cserediák vagyok. A fővárosban, Liantormban töltöttem egy hónapot, és a kastélylátogatáson kaptam ezt a szórólapot.

Kivett a kabátzsebéből egy galacsinná gyúrt papírfecnit.

– Véletlenül pont ez volt rajtam aznap, és nagy szerencse, hogy elraktam. Ki hitte volna, hogy egyszer eszembe jut.

Letette az asztalra.

– Neked talán hasznod válik belőle.

Livly elvette a papírt és szétnyitotta. A hátteret a palota homályos képe adta. Előtte színes feliratok nagybetűvel hirdették, hogy a palotamúzeum tulajdonosa takarítókat, portást és tárlatvezetőket keres. Magas fizetés, ingyen szállás és étkezés.

– Egy álláshirdetés? – nézett fel a fiúra elkerekedett szemmel. – Legfeljebb takarítónak illenék be. Ennyire azért nem vagyok jó.

Chrest felé tolta a fecnit, de a fiú megállította a kezét. Livlyt kirázta a hideg az érintéstől. Nem tehetett róla, még nem készült fel kellőképpen az ismerkedésre.

– Tartsd csak meg!

– Köszönöm!

Livly felállt az asztaltól.

– További kellemes időtöltést! – mosolygott a lányokra, de közben alig várta, hogy otthagyhassa őket.

Beköszönt Niclore-hoz, és kilépett a térre. Már közeledett a lakása felé, amikor rájött, hogy még mindig a markában szorongatja a

szórólapot. Megállt egy pillanatra, nekidőlt a falnak, és lassan kibontotta a megviselt, kissé szakadt papirost.

„Tárlatvezető.”

Ez a szó beette magát a gondolataiba. Túl szép volt, hogy igaz legyen. Nem hitt benne, hogy felvennék, hiszen semmiféle végzettséggel nem rendelkezett. Az iskolában némi általános műveltségre tett szert, de ezen felül senki sem törődött vele, hogy tanul-e valamit vagy sem.

Intézetisként hatalmas hátránnyal indult.

Riara többet tett érte, mint bárki más. A lakása bérleti díját is kifizette, mielőtt Livly állást talált volna, és gyakran főzött is neki, de tőle nem várhatott el ennél többet. Nem is akart. Mindenért hálás volt, amit kapott, és igyekezett ő is segíteni nevelőjének, ha szüksége volt rá.

Livly csupán arra vágyott, hogy végre megtalálja a helyét a világban, de tudta, hogy ebben csakis magára számíthat.

2. Ajándék

A csengő hangjára ébredt.

A szeme azonnal felpattant, és kiugrott az ágyból. Belecsúsztotta a lábát a papucsba, és az ajtóhoz rohant.

Belenézett a kukucskáló lyukba, és Riara felnagyított arcát látta benne. Beengedte.

– Jó reggelt! – A nő egy pusztit nyomott Livly homlokára, és a konyhába robogott egy kosárral a kezében.

– Nagyon korai vagy – mondta a lány rekedt hangon.

– Ma hosszú napom lesz, de előtte még be akartam ugrani hozzád. Hoztam levest és pácolt húst. Kisütni már nem volt időm tegnap.

– Nem baj. Megoldom. Köszönöm!

Livly is becsoszogott a pici konyhába, és a pultra támaszkodott.

– Más miatt is jöttem – mondta Riara jelentősegteljes hangon.

Benyúlt a kosárba, és kivett belőle egy kicsi, fehér borítékot.

Livly homlokráncolva nézte.

– Ez az intézetbe érkezett. Neked címezték, úgyhogy nem bontottam fel.

Livly elképedve bámulta a kis csomagot. Még soha életében nem kapott semmit. Nem is volt kitől.

– Ki a feladó?

– Nincs rajta, ami ugye elég furcsa.

Riara a lány felé nyújtotta, ő pedig elvette.

Valami szögletes, kemény tárgyat tapintott ki benne. Feltépte a ragasztásnál a borítékot.

– Egy doboz.

– Hű, Livly, ez egy ékszerdoboz! – kerekedett el Riara szeme. – Csak nem egy hódolótól?

A lány elhúzta a száját.

– Azt kétkem.

– Sosem lehet tudni. Nincs semmiféle üzenet? – Riara hangja izgatottan csengett.

Volt egy kártya a doboz mellett. Azt is kivette, és felolvasta az üzenetet.

Új életed kezdése. Nagyon vigyázz rá!

– Aláírás sincs? – kérdezte Riara.

– Nincs. Ez felettébb különös. Ha nem lenne rajta a nevem, azt hinném eltévesztették. Ráadásul ékszert nem szoktak borítékban küldeni. Bárki felbonthatta volna.

– A csomag eljutott hozzád. Már felesleges ilyesmin törni a fejed. Nyisd fel! Nézd meg! Én kíváncsibb vagyok nálad?

Riara odalépett mellé, és a tenyerét összedörzsölve várta a fejleményeket.

Livly kinyitotta az ékszerdobozt.

Két kis, gömb alakú fülbevaló feküdt benne. Az egyikben zöld, a másikban kék színű kő volt ezüst foglalatban.

Livlynek megdobbant a szíve, és elakadt a lélegzete. Összecsupka, és sűrű pislogások közepett, zavarodottan tette le a mosogató mellé.

– E... ez tényleg csak egy félreértés lehet. Biztos, hogy ez nem az enyém.

– A tiéd. Az üzenetben az áll, új életed kulcsa. Valaki meg akarja változtatni az életed.

– Ez akkor is ijesztő. Ez itt egy drága holmi. Még csak nem is bizsu.

Riara felhúzta a vállát, és széttárta a karját.

– Örülj neki! Na, sajnós itt kell, hogy hagyjalak. Ne haragudj!

Megölelte a lányt, és megragadta a kosarat.

– Vigyázz magadra!

Riara nyomasztó csendet hagyott maga után, és Livly szeme sarkában megült egy könnycsepp. Gyorsan letörölte, és bepakolta a hűtőbe régi nevelője főztjét. Miközben járt a keze, pillantása a pulton árválkodó ékszerdobozra tévedt.

Összeszorította az ajkát, és megrázta a fejét.

– Ha ki akarsz velem kezdeni, kedves idegen, örülnék, ha előtte bemutatkoznál – szidta le a dobozt, aminek természetesen nem volt lehetősége védekezni.

Átment a lakás egyetlen szobájába felöltözni. Farmert és egy egyenesvonalú pólót vett fel, mert az tervezte, hogy reggeli után elmegy valahová. Nem akart a szabadnapján otthon ücsörögni, és szüksége volt egy kis friss levegőre, hogy kitisztíthassa a fejét és összeszedje a gondolatait. Kifésülte sötétbarna, hullámos haját, és copfba fogta össze.

Valami kattánós hangra lett figyelmes.

Fülét hegyezve fordult meg, és kilépett az előszobába, majd onnan a konyhába. Livly felvonta a szemöldökét, és megtorpant. Olyan látvány tárult a szeme elé, amit nem igazán akart elhinni.

Az ékszerdoboz fedele kitárva állt, mint a cövek.

A felemás színű fülbevaló megmozdult, és elemelkedett a puha párnától, ahol néhány pillanattal azelőtt feküdt. Lassanként eltávolodott a doboztól, és Livlyvel szemmagasságba kerülve keresztülhaladt a konyhán. Kikerülte a lányt, aki tátott szájjal és tétlenül nézte végig a váratlan jelenetet. A két kis drágakő bevonult

a szobába, és leereszkedett az éjjeliszekrényre. Megállapodott a szórólapon, amit Livly az oddseni fiútól kapott, és éles fénnel világítani kezdett.

A lány eltakarta az arcát, majd óvatosan elhúzta kezét a szeme elől, hogy jobban megvizsgálja a különös jelenséget. Megijedt, és remegett a gyomra, de ugyanakkor kíváncsivá vált.

Az ékkövek rendületlenül világítottak, amíg Livly közelebb nem ment az éjjeliszekrényhez. Akkor aztán kialudtak, és többet már nem moccantak meg. A lány néhány percig csak nézte, majd a fülbevalókért nyúlt. Meg sem bírta mozdtítani. Valami felfoghatatlan erő odaszegezte őket a papírhoz, és Livly nagyot nyögve feladta a próbálkozást.

Ujjaival beletúrt a hajába, és balkezét csípőre vágva nézett le az ajándékára, amit egy ismeretlentől kapott. Élénken járt az agya, hogy mire vélje a furcsaságokat.

Felsóhajtott, és az előszoba felé vette az irányt.

Kopp. Kopp. Kopp.

Valami nagy robajjal a padlóra esett, arra kényszerítve a lányt, hogy visszanézzon.

Minden, ami korábban az éjjeliszekrényén volt, immár a földre került. Két könyv, a szórólap és a fülbevaló.

Livly visszatartotta a lélegzetét, majd körülnézett a szobában.

– Ez már nem vicces – kiáltott bele az éterbe – Ki vagy te? Szellem? Ugye valami kísértet? Hagyj békén, és vidd innen ezt az ördögi ékszeret is!

Ha valaki látta volna, hogy egymagában vitatkozik egy láthatatlan ellenféllel, bizonyára félkegyelműnek nézi. Senki sem válaszolt neki, csak a smaragdköves fülbevaló mozdult meg, és megiramodott Livly lába felé, maga alá gyűrve a szórólapot.

A lány elhátrált tőle, de az gyorsabb volt, és nekitolta a papírt papucsba bújtatott lábujjainak.

Hevesen vette a levegőt. Remegő kézzel hajolt le érte, hogy felvegye. Amint hozzáért az ujjai, a rámenős ékszer újra csatlakozott zafírköves társához, és együtt, teljes nyugalomban visszatértek a dobozba.

A fedél lecsapódott, és Livly összerándult.

Semmit sem értett.

„Az agyamra ment a magány” – gondolta, és jobb keze még mindig remegett.

A papírfecnire sandított, és széthajtotta.

A jelek szerint a szórólapnak és a fülbevalónak valamilyen módon köze volt egymáshoz. Ez teljesen összezavarta Livlyt. Sehogy sem állt össze a fejében, hogy mi fűzhet egy rongyos, foszladozó hirdetést egy méregdrága ékszerhez...

3. Tánc

Zsebre vágott kézzel baktatott keresztül a városon. A pulóver kapucniját a fejére húzta, hogy senki se kételkedjen benne, egyedül akar maradni a gondolataival. A tornacipője orrára koncentrált, és magában többször is újra lejátszotta a reggeli történeteket.

Az egész csupán néhány perc volt, mégis több órára lekötötte a gondolatait.

„Új életed kulcsa”

Ebben a mondatban sejtette a titok nyitját.

Az üzenet szerint a fülbevaló volt az a bizonyos kulcs, ami ellentmondást nem tűrően kényszerítette a lányt, hogy foglalkozzon a szórólappal. Livly ugyan nem hitte, hogy van esélye megkapni az állást a fővárosi palotában, de látott valami sorsszerű fordulatot az orra előtt lezajlott jelenségben.

Úgy döntött, beadja a jelentkezését, és lesz, ami lesz alapon, kívárja a választ.

Előtte azonban beszélnie kellett valakivel.

Érezte, hogy muszáj, s mégis félt, hogy bolondnak nézik. Nyilván nem is ok nélkül, hiszen ő is alig hitte el, amit látott.

Hosszú, magányos bandukolása lassan a végéhez közeledett. Egy szűk utcából kilépett a térre, ahol abban az órában csupán pár ember lézengett.

Eszébe jutott Chrest, aki említette, hogy még három napot töltenek Belforalban a barátaival. Nem bírta kiverni a fejéből azt az őrült ötletet, hogy valahogy megkeresse. Igyekezett lebeszélni magát róla, hiszen esélytelen volt, hogy a fiúnak bármi köze legyen az ékszerhez. Semmit sem tudott Livlyről, csupán a nevét, és kizárt, hogy húszpercnyi beszélgetés hatására ékszervásárlásra adta volna a fejét.

Az egésznek nem volt semmi értelme. Az erőteljes tépelődéstől megfájdult a feje, így a hangulata délutánra eléggé mínuszba süllyedt.

Hazafelé vette az irányt, pedig beleborzongott a gondolatba, hogy újra egy fedél alá kerül a bizarr ékszerrel. Minél közelebb ért a lakásba vezető lépcsőhöz, annál jobban remegett a gyomra.

Megfeszült idegekkel lépett a bejárati ajtóhoz, de nagyon nehezőre esett lenyomni a kilincset. Ökölbe szorult kézzel hátat fordított neki, majd megmarkolta a korlátot.

– A fenébel! – mondta az üres lépcsőháznak. A falak visszaverték a hangját.

„Nem űzhet ki a lakásomból egy nyavalyás tárgy” – próbálta győzködni magát, és elismételte néhányszor, hogy erőt gyűjtsön.

Végül óvatos, lassú mozdulatokkal kinyitotta az ajtót, és besétált az előszobába. A lakásban csend volt és nyugalom. Egyetlen bútor sem mozgott, és a dísz tárgyak sem adtak semmiféle életjelet. Livly vett egy nagy levegőt, és pár eseménytelen perc után újra otthon érezte magát.

A konyha nyitott ajtaja előtt elhaladva a szeme sarkából megpillantotta az ékszerdobozt. Megtorpant. Összeszorította az ajkát.

Visszalépett, majd berobogott a helyiségbe. Felkapta a pultról a skatulyát, és behajította az egyik fiókba, amit alaposan bevágott. Egészen addig fel sem tűnt neki, hogy feszül a mellkasa, amíg fokozatosan fel nem engedett, és végre nyugodtan vette a levegőt. Hátat fordított a szekrénynek, majd megkönnyebbülve nekidőlt.

A tenyerébe temette az arcát, és megrázta a fejét.

– Esküszöm, nem vagyok normális – mondta, de csak a négy fal hallhatta a szavait.

A teste mellé ejtette a kezét, és felsóhajtott. Ellökte magát a pulttól, és kiment.

Aznap már nem tette be a lábát a konyhába.

Borzasztó éjszakája volt.

Egyfolytában forgolódott. Képtelen volt nyugodtan aludni. Időről időre kinyitotta a szemét, hogy meneküljön zaklatott álmai elől. Nagyon ritkán álmodott, de ha mégis megtörtént vele, akkor többnyire rosszat és mindig hasonlót.

Egy közös volt azokban az álmokban. Nem is fontos, hogy mi zajlott le bennük, mert a végén mindig a semmivel ért véget. A semmi vette körül. Színtelen, jellegtelen, és ködös semmi.

Mindig hallott a távolból egy hangot, amely szólt hozzá. Sokáig nem is értette, hogy mit mond, és nem is törődött vele, hiszen csak elvétve jelent meg éjszakánként.

Most azonban tisztán kivehetők voltak a szavak.

Livly mellkasa gyors ütemben emelkedett és süllyedt, miközben a sötét mennyezetre szegezte a tekintetét. A fejében dübörgött az utolsó emlék, amit az álom hagyott benne, miután felijedt.

Használd!

Ugyan mi értelme volt ennek? Mi értelme volt az elmúlt nap különös eseményeinek? Schogyan sem jutott napirendre a dolgok alakulása felett, és a gyomra görcsbe rándult.

Egyszerű, hétköznapi emlékek felidézésével próbált segíteni magán. Úgy érezte, erre van szüksége ahhoz, hogy ne bolonduljon meg teljesen. Igyekezett kiválasztani közülük a legvidámabbat, legkellemesebbet, hogy minél felemelőbb hatással legyen rá.

Az intézetis barátai arcát, miközben rámosolyogtak. A közös kirándulásokat. Hangos nevetést, miközben ugratták egymást. Vidámságot vittek egymás életébe. Összekötötte őket a múlt nyomorúsága, és a legjobbat próbálták meg kihozni belőle. Livlyt mindig feldobta, amikor rájuk gondolt. Ha tehette volna, sosem költözik el Riara óvó szárnyai alól. Számára az intézet nem a rémálmok színtere volt, hanem menekülési lehetőség a rémálmok elől.

Egészen addig ugrált az emlékek között, míg széles mosoly költözött az arcára, és melegség járta át a szívét. Csakis erre vágyott. Ettől érezte újra hétköznapinak magát.

Lehunyta a szemét, hogy visszaaludjon. Néhány percen belül sikerült elszunnyadnia, míg fel nem riadt egy éles zajra.

Ezúttal felült az ágyon, és a konyha irányába kapta a fejét. A gyomra újra ökölnyi méretűre zsugorodott, és hányinger tört rá. Kikászálódott a takaró alól, és remegő kézzel ejtette vissza az ágyra. Halk léptekkel indult el, és minél közelebb ért, annál idegesebb volt.

Halvány fénycsóva tört át a sötét előszobán.

Livly kilépett a fal takarásából, és belesett a konyhába.

A fiók nyitva volt. Két apró fényes pont lebegett felette, és táncot jártak egymás körül, mint egy boldog szerelmespár.

A lány felvonta a szemöldökét, és tágra nyílt szemmel bámulta a keringőt. A két drágakő zöld és kék fénnel világított, és néhány percen belül elárasztotta a konyhát. Livly fehér pizsamája is kékeszöld színben játszott.

A lány annyira elámult, hogy néhány percre elfelejtette még az idegességét is. Hangyányit közelebb mozdult a különös ékszerhez.

Ekkor a „tánc” abbamaradt. A kövek megálltak, és Livly megdermedt. Szinte megfagyott a levegő, mígnem a párocska gondolt egyet, és megiramodott Livly felé.

A lány, amint felfogta a helyzetet, kimenekült a konyhából, át a szobába, megkerülte az ágyat, de csak a helyiség sarkáig jutott. Ott zsákutcába ért, és kénytelen-kelletlen megfordult.

Az ékkövek pont szemmagasságban meredtek rá, majd kicsit lassabban közelítve a lány kezéhez, megállapodtak feltartott tenyerében.

Livly szeméből kigördült egy kósza könnycsepp.

– Bár tudnám, mit akarsz tőlem! – mondta halkan. – Áru! el!
Kérlek! Legyen vége!

Abban a pillanatban megszédült. Kiejtette a kezéből a fülbevalót, és nekitántorodott a falnak. Megrázta a fejét, hogy összeszedje magát.

Egyetlen másodpercre beugrott korábbi álma egy mozzanata.

Az a bizonyos szó.

Használd!

1. Utazás

Nem volt sok holmija, de megtöltött egy nagy bőröndöt. Az volt az egész élete, amit aznap becsomagolt.

A lakásból lassan eltűnt minden, ami a használat jeleit jelentette. Üresen állt a szekrény. A fogkeféje már nem a fürdőszobában várakozott. A konyhapultokat is tisztára súrolta az utolsó estéjén, hogy úgy hagyja maga mögött a helyet, amit néhány hónapig az otthonának nevezett.

Sosem nőtt úgy a szívéhez, mint az intézeti szobája, amin két másik lánnyal osztozott, de azért kicsordult egy kósza könnycsepp a jobb szeméből, amikor körülnézett, hogy mindent elpakolt-e.

Egy hete mondott fel az áruházban. Nem akarták, hogy letöltse a felmondási időt. Nem tartották annyira fontos munkaerőnek, hogy hiányzott volna nekik a munkája. Mindig csak a potya feladatokat bízta rá, amivel nem okozhatott kárt.

Való igaz, sosem volt valami gyakorlatias. Sutának érezte magát a kétkézi munkához, és a házimunka sem volt az erőssége, de megcsinálta, ha úgy hozta a szükség.

Őszintén bízott benne, hogy nem megy hiába a fővárosba, hiszen azon kívül nem várt rá semmi. Haszontalannak érezte magát. Nem értett az égvilágon semmihez, amivel az emberiség nyert volna valamit.

Mennie kellett, mert tudta, ha nem teszi meg, örökké utálni fogja magát.

Riara is tudta, hogy nem sok esélye van, de ezt a viláért sem mondta volna a szemébe. Onnantól kezdve, hogy a lány megmutatta neki a szórólapot, biztatta őt. Azt akarta, hogy küzdjön, hiszen nem vigyázhatott rá élete végéig. Livly nem volt már az a gyermek, akit a szárnyai alá vett.

A lánynak már a belforali vasútállomáson hiányzott, pedig ott állt mellette és rendíthetetlenül szorongatta a kezét. A gyerekei is elkísérték. Livly nyakába csimpaszkodtak és összepuszigatták az arcát. Livly szívét melegséggel töltötte el, ha végignézett rajtuk. Legalább egy pillanatig elképzelhette, milyen lenne, ha a saját családja búcsúztatná el, mielőtt útra kel szerencsét próbálni.

– Telefonálj, ha időd engedi! – mondta Riara reményteljes mosollyal.

Megsimogatta Livly arcát.

Néhány perccel ezután befutottak intézeti barátai is, hogy minden jót kívánjanak. Livly magához szorította legdrágább emlékei őrzőit, és igyekezett nyugodt maradni, mielőtt nyilvánosan elbőgi magát.

Amikor felszállt a vonatra, már nem volt visszaút. Szerencsére talált egy üres fülkét, ahol kényelmesen elhelyezkedhetett. Kibámult az ablakon, de nem a vasútállomást látta maga előtt. Elképzelte, hogy még mindig a lakásában ücsörög magányosan, de egyszerűen képtelen volt odaképzelni magát. Már nem tartozott oda. A jövőjéhez tartozott, az pedig őhozzá.

Néhány nappal ezelőtt felhívta a szórólapon található számot. Telefonon beszélt egy hölgygel, amikor eldöntötte, hogy jelentkezik az állásra. Időpontot adott neki, de nem ígért semmit. Azt kérte, jelenjen meg azon a címen, amit megadott, és elbírálás után pontos választ kap. Minden hivatalos iratot, bizonyítványt vigyen magával. Meghallgatják egy beszélgetés keretében, és ott fogja eldönteni, hogy Livly alkalmas-e.

Tudta, hogy ha nemet mondanak neki, akkor legyőzötten kulloghat haza szeretett városába, és újra a nulláról indulhat. De nem akarta évekig ostorozni magát, amiért nem próbálta meg. Riara is ezt várta tőle. Sőt, ő még azt is javasolta, hogy ha ez nem jön össze, maradjon még a fővárosban, és keressen tovább.

Livly kénytelen volt engedni a „kérésnek”, ami inkább parancs volt a nevelője részéről, ugyanis felajánlotta, hogy állja a lány háromhavi lakbérét. Livly erősködött, hogy ki tudja fizetni, mert van annyi spórolt pénze, Riara nem akarta meghallani. Szívén viselte volt gondozottja sorsát.

A vonat kigördült az állomásról, s Livly addig nézte a peronon ácsorgó kis „családját”, amíg csak látta őket. Miközben elhaladt a házak között, és közeledett a város határához, érezte, hogy most fog igazán felnőni. Új életet kezd, és nem lesz a közelben Riara, hogy beugorjon hozzá, amikor épp arra jár.

Pár órást állt előtte, úgyhogy hozott magával könyvet, hogy valamivel elüsse az időt a fővárosig. Kis kézitáskájában lapult a város térképe, amin be volt jelölve a bérház, ahol az elkövetkező napokban lakni fog, és a cím, amit a hölgy a vonal másik felén, megadott neki. Nem a palotába kellett mennie, hisz az távolabb volt a belvárosi címtől, ahová irányították.

Azt várta legjobban, hogy végre láthassa a palotát. Elhatározta, hogy oda akkor is elmegy, ha nem kapja meg a hőn áhított állást. Sosem látta még élőben, csak könyvekben és a belforali múzeumban látott róla képeket. Izgatottan várta, hogy beléphessen Moreen élő történelmének szívébe. Minden országosan fontos eseménynek az volt a színhelye, ezért Livly életében legalább egyszer el akart menni oda.

Maga a palota az ország politikai életének már nem képezte szerves részét, hiszen Moreen immár harminc éve alkotmányos monarchiának, majd a dinasztia kihalása után köztársaságnak számított. Livly már ebbe született bele, úgyhogy legfeljebb csak olvashatott a valódi királyság intézményéről. A királyi pár régóta csak dísznek volt. Hírességek, akikről szívesen csevegett és pletykált a nép halálukig. Kicsit még utána is.

A zakatoló vonat zötykölődése lassan álomba ringatta, így Livly az út egy részét átaludta.

Amikor felkelt, már nem volt egyedül a fülkében. Egy kétygermekes család telepedett le mellé. Nem emlékezett rá, hogy mikor szálltak fel, ezért kicsit megilletődött, de ez csak addig tartott, míg a vele szemben ülő szőke, fürtös hajú kislány rá nem mosolygott. Megmutatta a babáját, és Livly boldogan játszott a el, hogy mindez nagyon, de nagyon érdekli. A kislány anyja a kedvességért cserébe megkínálta sós aprósüteménnyel, amiért Livly igazán hálás volt, hiszen korgott már a gyomra.

Még ebéd előtt berobogtak a végállomásra. Livly először járt a fővárosban, Liantormban, és felvillanyozva tapadt rá az üvegre, hogy az épületeket bámulja a vonat ablakából. Sosem hitte volna, hogy le tudja őt nyűgözni egy nagyváros, de percről percre jobban

beszippantotta az eddig ismeretlen zsongás, amit a hely árasztott magából.

Amikor megálltak, elbúcsúzott alkalmi ismerőseitől, és leszállt a szerelvényről. Már a peronon szembesült a ténnyel, hogy mekkora tömeg mozgolódik a vasútállomáson. Egy pillanatra felmerült benne, hogy a tiszteletére az egész ország odasereglett volna. Ezen jót mosolygott magában.

A sokaságon keresztülvágva, már-már szórakoztatta a gondolat, hogy egyesek városnak nevezik Belforalt. Liantormmal összehasonlítva csak egy kicsi falucskának tűnt.

Miután sikerült élve kijutnia az utazók tömegéből, félrehúzódott egy fal mellé, hogy előkeresse a térképet és megvizsgálja, hogy merre kell elindulnia. Nem volt túl messze gyalog sem a bérház, ahol szállást foglalt. Ennek örült, mert így nem kellett tovább utaznia.

Kisétált az állomás területéről, és egyenesen egy főutcára lépett. A túloldalon a belforalihoz hasonló összenőtt sorházak álltak, és csak kisebb utcák választották itt-ott szét őket. Livly jobbra indult el, mert a térkép szerint azt az irányt kellett megcéloznia. Csak egyszer-egyszer haladt el mellette autó, inkább a biciklisek uralták az utcákat.

Ez országszerte szokás volt Moreenben. Az autót csak a legtehetősebbek engedhették meg maguknak, mert az üzemanyag iszonyú drága volt. Persze ez nem szegte kedvét az egyszerű moreeni polgároknak. Kevesen törekedtek arra, hogy kényelmesebb életmódot alakítsanak ki maguknak. Az autók egyébként sem közlekedhettek a város legnagyobb részén, a keskeny utcák miatt. A szélesebb utakon külön sávot kaptak, így

tulajdonképpen csak addig lehetett elmenni kocsival, ameddig a sáv tartott. Onnantól már vagy gyalog, vagy biciklivel folytathatta útját az illető. Így volt ez Belforalban is, szóval Livlyt egyáltalán nem lepte meg.

A belforalinál is kisebb lakást sikerült kivennie a város egyik olcsóbb környékén. Az egész tulajdonképpen egyetlen helyiség volt. Szoba, konyha egyben. A közös használatú fürdőszobán egy másik lakóval osztozott, aki szintén a második emeleten lakott.

Nem búslakodott emiatt. Izgatott várakozással töltötte el a másnap délelőtti találkozó.

Azt tervezte, jár egyet a városban, hogy kihasználja a szabadidőt és az ölébe hullott lehetőséget, hogy végre megismerje Moreen fővárosát.

A bőrröndjét és a kistáskáját az ágyra dobta. Kinyitotta, és lazább öltözet után kutatott. A farmer, amiben utazott, már túl szűk volt és szorította. Lerúgta fekete tornacipőjét, hogy kicsit kényelmesebben érezze magát az út után.

A ruhák közé túrt, és kipakolta a holmijait. Az ujjával egy kis tárgyat tapintott ki, és megmarkolta. Lassan kezdett hozzászokni, hogy az a bizonyos ékszerdoboz minden pillanatot kisajátít. Már majdnem olyan volt, mint egy neveletlen háziállat, vagy egy rakoncátlan gyermek, aki folyton magára vonja a figyelmet.

Livly mindig dühös lett, amikor megpillantotta. Mindazok után, ami Belforalban történt, a lány gyomra megremegett, amint megállapodott a tekintete a dobozon. A harag mellett a félelem is közrejátszott a borús hangulatában.

Zavart volt és rémült.

A boldogságát, hogy végre a fővárosban lehet, beárnyékolta a tudat, hogy mindezt egy bizarr és ijesztő ékszernek köszönheti.

Felnyitotta a dobozt. Az ékköves fülbevaló gunyorosan megcsillant, mintha direkt hergelni akarná a lányt.

– Tessék, itt vagyok! – mondta Livly, mintha egy élő emberhez beszélne. – Remélem most elégedett vagy!

A fülbevaló ezúttal nem mozdult meg. Nem adott semmiféle életjelet, és Livly ettől még bosszúsabb lett.

– Basszus, ha akarsz tőlem valamit, akkor közöld velem! Ne célozgass! Fogalmam sincs, mit akarsz. Rádadásul megrémít, hogy úgy beszélek hozzád, mintha önálló akarated lenne. Tisztára megbolondultam miattad!

A végén már szinte kiabált, majd egy mozdulattal a szoba másik végébe hajította haragosát.

Belforalban komolyan eljátszott a gondolattal, hogy kidobja az első kukába, de képtelen volt rá. Nem bírta rávenni magát. Valahogy azt érezte, hogy amint a szemetes fölé tartaná a kezét, az megállna a levegőben. A tettei nem tükrözték valódi szándékait. Az egész olyan furcsa volt. Mintha a tárgy valóban a saját céljai szerint irányította volna őt.

Az álom is tőle eredt. Livly ebben határozottan biztos volt. Az álom, amiben azt kérte tőle, hogy használja őt. A lány csakis így tudta értelmezni a különös jelenést. Az ékszer azt akarta, hogy hordja.

Livly elhatározta, semmiképp nem fog engedelmeskedni neki. Ha megteszi, az ékszer talán soha többé nem ereszti el.

2. Optimizmus

Vett egy mély levegőt és felpillantott az épületre. Egy irodaház volt, hatalmas üvegablakokkal. A város régi épületei között kakukktojásnak hatott, de ezzel senki sem törődött. Haladni kellett a korral és lerakni a jelenlegi kor stílusjegyeit, amit újabb száz év múlva régiként emlegetnek majd az emberek.

Livly megpróbálta legyűrni idegességét, és belépett az ajtón. A portán segítséget és útbaigazítást kért, és kapott is egy ismeretlen szőke hölgytől.

Felvonó vitte a tetőtéri iroda előteréhez. Fogalma sincs miért, de naivan azt gondolta, hogy nem lesznek sokan. Tévedett. Az előtér tele volt körműket rágó fiatal jelentkezőkkel. Csupán néhány idősebb nő és egy férfi ácsorgott a falnak dőlve. Nem volt túl sok ülőhely, ezért Livly is kiszemelte magának a fal egy részét, aminek nekitámaszkodhatott.

Kicsit feszélyezve érezte magát a térdig érő fekete szoknyában és fehér ingben, amit Riara adott neki, hogy legyen olyan ruhája, amiben megjelenhet egy állásinterjún. Nem volt hozzászokva a körömcipőhöz, meg a hasonló kényelmetlenségekhez.

Bicegett is benne, de bízott abban, hogy ez nem annyira látványos, hogy felkeltse mások figyelmét.

A jelenlévő emberek lassan váltották egymást. Aki bement az ajtón, legalább háromnegyed órán keresztül nem jött ki. Livly várakozás közben azon gondolkodott, hogy mit is kéne mondania magáról. Ennyi jelentkező között esélye sem volt megkapni az állást. Jó, ha takarítóként alkalmazták, de bizonyára még arra a posztra is volt a helyiségben néhány, nála alkalmasabb személy.

Ahogy végignézett a csendes társaságon, egyre többször felmerült benne az ötlet, hogy mi lenne, ha belépne a liftbe és maga mögött hagyná az egész kócerájt. Mindig gyorsan leszidta magát, mert lelki szemei előtt megjelent Riara arca, ahogy csalódottan néz rá, amiért nem próbálta meg.

„Tudod, hogy nem fog összejönni” mondta magának gondolatban. „Nem érhet meglepetés, hiszen pontosan tudod, hogy mire számíts. Csak bemész és kijössz. Ennyit kell tenned, hogy elmondhasd, nem futamodtál meg!”

A tenyerét kapirgálta és eszeveszetten dobolt a lábával az előtér vastag szőnyegén. Senki sem szólt rá. Mind valami hasonlót csináltak.

A csendet a liftcsengő és a nyíló liftajtó törte meg. Páran megriadtak, ahogy a zaj megszakította saját töprengésüket. Livly felpillantott, és a hang irányába kapta a fejét. Sokan mások is így tettek. Három férfi és egy nő lépett be a helyiségbe. Mind elegáns öltönyt vagy kosztümöt viseltek. Eleganciában messze túlszárnyalták Livlyt, akinek égett az arca, amikor végignézett egyszerű ruházatán.

– Nagyszerű! Újabb jólszituált jelentkezők – jegyezte meg egy nő a lány mellett – Mi az ördögöt keresnek ezek itt? Nincs is szükségük erre az állásra.

– Honnan tudod? – szólt közbe suttogva valaki más, talán a nő ismerőse.

– Nézz csak rájuk!

A méltatlankodó hölgyemény ezzel elhallgatott, mert olyan csend telepedett az előtérre, hogy akár még meg is hallhatták volna a szavait.

Livly szeme egy pillanatra megakadt az egyik újonnan érkező férfin. Kissé lemaradva követte a társait. Ő volt az egyetlen, aki nem viselte az öltönyét, hanem a karjára fektetve cipelte. Az ingje két felső gombja nem volt begombolva. Enyhén szőrös, napbarnított bőre kilátszott alóla. A lány maga sem értette, hogy miért babonázta meg a férfi látványa, mégis erőnek erejével kellett meggyőzőnie magát, hogy nem jó ötlet így bámulni valakit.

Elszakította a tekintetét róla, és igyekezett a tapéta mintájára összpontosítani. Ez egészen addig sikerült neki, amíg fel nem fedezte a szeme sarkából, hogy az újoncok éppen felé tartanak. A teste megmerevedett. Véletlenül sem akart feléjük pillantani. Összefonta a karjait maga előtt, és alig láthatóan el is fordult tőlük.

– Szép napot! – hallatszott a legcsodásabb férfihang, ami valaha eljutott a füléig. Szerencsétlenségére pont ő állt meg mellette és támaszkodott a falnak.

Semmi egyebet nem mondott neki, csak köszönt, mégis úgy vonzotta Livlyt, mint addig még senki. A fiú, akibe néhány hónappal ezelőtt szerelmes volt, s aki durván eldobta őt, miután a lány az övé lett, sosem váltott ki belőle ilyen elemi sóvárgást. Livlyt megijesztette ez az érzés. Túl hirtelen, túl váratlanul érte. És természetesen a legkevésbé alkalmas helyzetben.

Minden addigi, gondosan összeszedetetett gondolata azonnal elveszett.

Gyakorlatilag háttal állt a férfinak, mégis érezte, hogy ott van mögötte és nem is túl távol.

Tudta, hogy nem lehet udvariatlan. Vissza kellett köszönnie, hiszen már így is kellemetlenül hosszú idő telt el azóta, hogy megállt mellette.

Lassan megfordult, de csak annyira, hogy a válla helyett a hátával dőljön a falnak. Óvatosan sandított a férfi felé, mintha az pontosan tudná, hogy Livly mennyire kínban van. Pedig nem tudhatta, és teljesen nyugodt mosollyal válaszolgatott a másik oldalán ácsorgó fickónak.

– Önnek is... szép napot! – szólalt meg Livly halkán, mire a férfi ránézett. Szinte megértően mosolygott, mintha arra gondolna: „Ne aggódj kislány! Más is így szokta érezni magát a közelemben.”

– Látom, nagyon ideges – mondta végül, s ekkor már a lány sem bírta megállni, hogy ne pillantson fel rá.

Egy fejjel magasabb volt nála, rövid barna haja és furcsán világos színű szeme a tökmagra emlékeztette Livlyt. Különösnek találta, mégis beleillett az összképbe. Neki még ez is jól állt. A lány úgy saccolta, a húszas évei végén járhat.

– Ne aggódjon! – szólt hozzá a férfi ismét. – Vegyen egy mély levegőt, és gondoljon valami pozitív dologra! Az segít.

Állandó barátságos mosoly ült az arcán. Ő egyáltalán nem volt ideges. Tökéletes lelki béke és nyugalom áradt a lényéből, nem úgy, mint az összes többi várakozóéból.

– Ön is... valami jóra gondol? – Livly észrevette, hogy kicsit remeg a hangja, de bízott benne, hogy rajta kívül másnak nem tűnt fel.

– Én mindig, hölgyem.

– És ettől magabiztosabbnak érzi magát?

– Természetesen. Az optimista hozzáállás pozitív dolgokat vonz.

– Akkor biztos maga kapja meg az állást – mondta a lány halkan, és lenézett a kezére. Livly ez utóbbit nem rosszmájú megjegyzésnek szánta, a férfi beszélgetőtársai mégis, hol szánakozva, hol haragosan néztek rá. A lány nem igazán értette, mit vétett ellenük, de a szorongását vidám nevetés hangja űzte el.

– Az nem olyan biztos. Ha a magabiztosság mellé csekély tudás társul, máris kisebb az esély.

– Gondolja? – kérdezte Livly reménykedve.

A férfi bólogatott.

– Nincs kedve leülni? Nézze! Pár hely megüresedett.

– De igen. Köszönöm!

Livly hálásan indult el az egyik szék felé, amikor nyílt az iroda ajtaja, és egy nadrágkosztűmös nő lépett ki rajta. A kezében egy papírt tartott. A lány a saját nevét hallotta elhangzani a szájából, és

még azt a nehezen kialakult nyugalmat is kiszorította a bensőjéből a hirtelen rátörő izgalom.

Szenvedőn, de hálásan nézett az ismeretlenre, aki megpróbált bátorságot önteni belé. Meg akarta köszönni neki a segítséget, de ő előbb szólalt meg.

– Akkor hát, sok sikert, kedves Livly!

A lánynak már csak akkor esett le, hogy mit hallott, miután becsukódott mögötte az ajtó.

3. Meghívás

– Mondja, ön miért is van itt? – tette fel a kérdést a nő az íróasztal túloldalán. Eltakarta az arcát a Livly dokumentumait tartalmazó papírokkal. A paksamétája elég vékonyka volt.

– Pontosan mit is szeretne? – kószolgatta a lányt szolidan a nő – A portás munkakört hetekkel ezelőtt betöltötték, de takarítókat még felveszünk. Csakhogy ebben sincs semmiféle tapasztalata. Mi volt a terve ezzel a jelentkezéssel?

– Nos, én azt reméltem, hogy.... – kezdte Livly, de hirtelen elhallgatott. Már azelőtt nevetségesnek tartotta a szavait, mielőtt kimondta volna. Azt hitte könnyebb lesz elviselni az elutasítást, de ebben tévedett.

Megpróbálta visszatartani a könnyeit. Nem a nő előtt akarta elbőgni magát.

– Ugye, nem tárlatvezető akart lenni?

A nő minden egyes szava kés volt szívébe, főleg a lesajnáló tekintet szúrt fájdalmasan nagyot a lány húsába. Abban a pillanatban tényleg nem értette, hogy mit keres ott. Elment talán az esze? Hogyan hihette el, hogy lesz bármi esélye?

Keresztülvetette a vállán a táska pántját, és indulni készült. Úgy döntött, nem várja meg, míg elhangzik a döntés, hiszen már úgyis tudta.

– Elnézést, hogy raboltam az idejét! – állt fel a lány.

– Igazán sajnálom – A nő lebiggyesztette az ajkát, de a szemében egészen más kifejezés ült.

– Ugyan, semmi gond.

Livly elköszönt, majd maga mögött hagyta az irodát. A várokszobában még mindig harapni lehetett a feszültséget, de rá ez már nem volt hatással. Csalódás marta a szívét, de valójában nem értette, miért. Első perctől kezdve tudta, hogy reménytelen, mégis eljött. Bolondnak érezte magát, mert túl nagy jelentőséget tulajdonított egy képtelen jelenésnek.

A férfi, aki annyira vonzotta, szintén nem volt már a helyiségben, csak a társait látta, akikkel érkezett. Livly sajnálta, hogy nem vethet rá még egy utolsó pillantást, mielőtt visszatér a szállásra összecsomagolni. Ő volt az egyetlen kellemes élmény az érkezése óta.

Amennyire kényelmetlen cipője engedte, gyors léptekkel kirobogott az épületből és igyekezett minél hamarabb kitörölni az emlékezetéből a nő szánakozó tekintetét. Ki akarta üríteni az agyát, és nem gondolni semmire, mert különben menten megbolondul. Kilátástalan volt számára a jövő. Ha előre nézett, kisegítőmunkásként látta magát, aki napról napra él. Még fiatal volt, de már betöltötte azt a kort, hogy továbbtanulni is csak pénzért tudott volna, neki pedig nem volt egy fityingje sem.

Minél közelebb ért a szálláshoz, annál jobban hergelte magát. A csalódottságból lassan düh lett, és csak egyetlen dolog járt a fejében.

Meg fog szabadulni attól az álnok ékszettől.

Amikor belépett a szobába, már csak egyetlen cél lebegett a szeme előtt. Ezúttal ő akart irányítani. Elhatározta, hogy nem hagyja, hogy tovább szórakozzon vele.

Livly odalépett, ahová előző nap dobta a fülbevaló dobozát, de az természetesen már nem volt ott. Nyelt egyet, és megfordult.

– Bújj elő! Most bezzeg nem vagy olyan bátor, igaz? Végeztem veled! Felejtsd el, hogy tovább játszadozhatsz!

A szobában semmi sem mozgott. Csend volt. Livlyt ez még jobban dühítette.

– Miért akartad, hogy idejöjjenek?! – a hangja kezdett hisztérikussá válni – Miért?! Te bizonyára valamiféle rosszindulatú istenség furfangos ékszere vagy, aki az örületbe kergeti az áldozatait. De én vagyok a hülye, hogy hagytam magam. Nem kellett volna hallgatnom rád!

Megcsörrent a szobatelefon. Livlynek nem volt saját hordozható telefonja, azt csak a jó módúak engedhették meg maguknak Moreenben.

A lány megriadt a hangtól, majd odalépdelt, és felvette.

– Halló?

– Szép napot kívánok hölgyem, a ház portása vagyok! Elnézést, hogy zavarom! Érkezett önnek egy levél. Kérem, jöjjön le érte!

– Rendben. Köszönöm!

Livly megilletődötten tette le a kagylót, és erősen gondolkodóba esett. Ugyan, ki küldhet neki levelet?

Megiramodott, és kettesével véve a lépcsőfokokat, pár perc alatt a földszinten termett. A portás mosolyogva nyújtotta át neki a borítékot.

Livly homlokráncolva vette el tőle. Megköszönte, majd elindult vissza a szobájába.

A borítékon feladóként, annak hölgynek a neve állt, akivel aznap beszélt az interjún.

A címzett: *Livly kisasszony.*

A lány akaratlanul is elmosolyodott. Senkit sem hívnak manapság kisasszonynak, ez a megszólítás a történelem során elavulttá vált. De lehet, hogy csak az emberek lettek kevésbé tisztelettudók egymással szemben.

Felbontotta, és még a lépcsőházban kihúzta belőle a papírt.

Tisztelt Hölgyem!

Vállalatunk meghívja Önt a holnap délelőtti (10.00) kastélylátogatásra. A találkozási pont az épület kapuja előtt lesz.

Szeretettel várjuk!

Livly köpni, nyelni nem tudott. Tágra nyílt szemekkel nézett fel a lépcsőház szürke falára, és minden korábbi dühe átalakult. Vegyes érzések rohanták meg, és képtelen volt kibogozni őket. Már végképp fogalma sem volt, hova tegye ezt a furcsa helyzetet. Hiába határozta el, hogy nem járja többé újdonsült „barátja” útjait, mégis visszalépett rá. Biztos volt benne, hogy ez a fordulat is neki köszönhető. Nem lehetett más magyarázat.

Azonban ennek az ajánlatnak képtelen volt ellenállni.

– Rendben. Kapsz egy utolsó esélyt – szegezte a mutatóujját fenyegetően a levegőnek, hisz még mindig nem látta sehol a dobozt – Ha ezt elszúrod, tényleg a szemetesben végzed.

Próbált szigorúságot csempészni a hangjába, de a szívében kellemes izgatottság mocorgott.

4. Jerome

A homlokát vakarva dilemmázott a bőrröndje felett. A ruháit még mindig nem pakolta ki, hisz ez idáig úgy tűnt, nem lesz rá szükség. Valami megfelelő öltözetet akart választani a kastélylátogatáshoz, elvégre nem mehetett melegítőben és tornacipőben. Szeretett kényelmes holmikát hordani, de most nem tehetette. Volt egy fehér szövethadrágja, végül azt húzta ki a halomból, és keresett hozzá valami csinosabb pólót, ami egy kicsit jobban kiemelte az idomait.

Livly átlagos testalkatú volt. Nem az a sovány fajta, de mégsem panaszkodott. Nőtársaihoz képest ritkábban jutott eszébe önmagát ostorozni a külseje miatt, hiszen többnyire fiús ruhákban rejtegette valódi szépségét.

Ezúttal azonban lábujjhegyre állva méregette derékbőrségét a kisméretű fürdőszobatükörben. Még meg is lepte, hogy van dereka.

Nem foglalkozott ezzel sokáig, mert indulnia kellett. Nem akart elkésni, hiszen borzasztó izgatott volt. Már a kardigánját húzta fel, amikor megpillantotta az ékszerdobozt a cipője mellett.

Meghökkent, majd gyanakvóan összehúzta a szemét.

– Mire megy ki a játék? Hmm? Csak nem velem akarsz jönni? – kérdezte incselkedve. – Most bezzeg előmerészkedtél.

A fedél kinyílt, majd lecsukódott, mintegy visszajelzésképpen. Talán ez jelentette azt, hogy nagyon is egyetértett a felvetéssel.

Livly hozzászokott bizzar lakótársához, és lassan már minden szokatlan dolgot neki tulajdonított. Inkább ráfogta, mielőtt beismerte volna, hogy a saját fejében lehetnek gondok.

A lány elmosolyodott, majd magabiztosan elhaladt a doboz mellett. Felvette a cipőjét, és az ajtó felé indult. Még egyszer hátrasandított egy laza félmosollyal, mielőtt kinyitotta volna az ajtót.

– Sajnos nem érdemled meg.

Ezzel maga mögött hagyta a szállását, a sértődött fülbevalóval együtt.

Gyalog indult útnak, de ezt egyáltalán nem találta fárasztónak. Belevetette magát a város mozgalmas életébe. Egyszerűen képtelen volt az előző napi elutasításra gondolni, miközben melegítette az arcát a délelőtti napfény és hallgatta az utca népének zsongását. Széles mosolyra húzódott az ajka, és amikor meglátta a város fölé magasodó dombon álló díszes épületet, megdobbant a szíve.

Csodaszép látvány volt.

Határozott léptekkel haladt előre és kerülgette az embereket. Gyorsan közeledett a kapuhoz, ami kb. még egyszer olyan magas volt, mint ő maga. A kapuszárnyak nyitva voltak, és megpillantott egy házikót, ami a falon belül állt. Rajta kívül senki sem volt még a találkozáshelyen, pedig közelgett a tíz óra.

Odalépett a kunyhóhoz, és bekopogott az ajtón. Amikor nem érkezett válasz, bekukucsált az ablakon, majd azt is megkocogtatta kétszer.

Ekkor kinyílt az ajtó, és egy huszonéves fiú hajolt ki rajta. Az első dolog, amit Livly megfigyelt rajta, nyakig érő, elől a szemébe lógó, jellegtelen, szőkés haja volt. A másik pedig unott és kissé barátságatlan tekintete. Tisztán látszott, hogy cseppet sem élvezi a

feladatát. Nem tűnt a legmegfelelőbb vendégcsalogató személynek, de valamiért mégis megkapta az állást.

– Szép napot – köszönt rá mosolyogva Livly, ellensúlyozva a fiú fancsali képét.

– Üdv – vetette oda neki a kapu őre, és kilépett az ajtón. Egy szürke kantáros nadrágot hordott, ami tele volt színes foltokkal. Livly festéknek vélte.

– Meghívást kaptam kastélylátogatásra. Úgy tudom, ez a gyülekezőpont.

A fiú nekidőlt a falnak, és a szájába vette a hüvelykujja körmét. Alaposan megvizsgálta a kezét, hogy melyik ujján van még szükség körömkurtításra, de nem nézett a lányra. Livly mellre szívtá, hogy figyelmen kívül hagyják, és nem is nagyon értette.

– Bocsánat! Hallottad, amit mondtam?

A fiú ekkor ocsúdott fel, és ránézett. Néhány másodperc után megszólalt.

– Persze – mondta, majd visszatért a korábbi tevékenységhez.

Livly leforrázva állt egyhelyben, és nem tudta mire vélni ezt az érdektelen hozzáállást. Egyre dühösebb lett, hogy őt elutasították az állásinterjún, de egy ilyen szemtelen és igénytelen fiút felvettek.

– Ha nem vagy hajlandó szóba állni a vendégekkel, hogyhogy nem rúgtak még ki? – Livly sem finomkodott tovább.

Vítapartnere ekkor újra felpillantott. Kifejezéstelen arccal nézett rá, mint akinek egyetlen gondolata sincs.

– Szóba szoktam állni velük.

Ellökte magát a faltól, majd visszafordult az ajtó felé.

– Közeledik az idegenvezető. Szerintem innentől már elboldogulsz – mondta, mintha egy kicsit is érdekelte volna a dolog.

Livly a kastély felé pillantott. Tényleg közelgett egy jólöltözött ismeretlen. Öltönytadrágjába süllyesztett kézzel ért egyre közelebb hozzá. Livly egy pillanat alatt elfelejtette haragját, amint rájött, hogy ki az.

A tökmagszemű férfi a váróteremből.

„Tehát tényleg megkapta az állást” – gondolta.

A lány nem tudta, hogy irigykedjen rá, vagy örüljön, hogy újra láthatja őt. Annyira elegáns és lezser volt egyszerre, hogy a lány ajka megremegett. Elképesztő hatással volt rá ez az idegen, akinek még a nevét sem tudta.

A férfi is felismerte őt, és elmosolyodott.

– Szép napot, kedves Livly! – szólalt meg ígésző hangján. – Örülök, hogy ismét találkozunk!

A lány ámulva nézett fel rá. A sugárzó napfényben jobban látszott a kora és néhány szürke, őszbe hajló hajtincse. Egyértelműen idősebb volt a lánynál pár évvel.

Livly lassan rájött, hogy ideje megszólalnia.

– Én is nagyon örülök.

Széttárta a karjait.

– Hol vannak a többiek? Mindjárt tíz óra.

– Nagyon úgy tűnik, hogy csak ön tisztelt meg a jelenlétével.

– Ó – a lány csak ennyit bírt kinyögni.

– Semmi gond. Követlenebb lesz az első alkalom. Jöjjön! Fedezzük fel új birodalmamat!

A férfi enyhén a lány derekára tette a kezét, mintha a saját házába invitálná meg. Már ez az apró érintés is áramütésként hatott.

– Szóval mégis igazam lett – próbált beszélgetést kezdeményezni Livly. – Maga az új tárlatvezető.

– Ó, bocsásson meg! Még be sem mutatkoztam. A nevem Jerome. Nincs kedve tegeződni? Ne higgye, hogy olyan öreg vagyok. Egyelőre még kettessel kezdődik a korom.

A férfi cinkosan kacsintott, és Livly elpirult, mint egy kamaszlány.

– Legyen.

– Köszönöm! – mondta a férfi és kedvesen mosolygott. – Ha már ketten vagyunk, mit szólnál, ha nem vennénk annyira szigorúan a szabályokat?

– Mit ért... értesz ezalatt?

– Körbevezetlek, de hagylak érvényesülni. Legyen ez egy rendhagyó munkanap!

– Mit fog szólni ehhez a felettesed? Elvégre ez az első napod. Biztosan figyel.

– Én nem aggódom emiatt – mondta Jerome elszánt derűvel az arcán.

– Ó, tényleg. Majdnem elfelejtettem, hogy egy örök optimistával van dolgom – kapott a fejéhez Livly, majd halkán felnevetett.

– Így igaz.

– Irigy vagyok. Engem folyton kétségek gyötörnek.

A férfi ránézett, és Livly szíve kihagyott egy ütemet. Nem mert felé fordulni. Érezte, hogy ég az arca. Nem értette ezeket a heves érzelemhullámokat, és azt sem, hogy valójában mivel érte el nála ez a jóképű ismeretlen. Fiatalkorában ellenére, bolondságnak tartotta a hirtelen fellángolást.

– Miben kételkedsz? – kérdezte Jerome.

– Általában mindenben. Jellemző rám a borúlátás.

A férfi megállt, és alig érezhetően hozzáért a lány vállához. Livly ezúttal kénytelen volt ránézni. A tökmagszínű szemekben apró aranypöttyöket fedezett fel.

– Saját kudarcként élném meg, ha most elkeserednél. Ma egész nap csak mosolyt szeretnék látni az arcodon.

Livly engedelmeskedett, és elűzte a fejéből a nyugtalanító gondolatokat.

– Mindjárt más – Jerome elégedetten bólogatott, amikor a lány arca megváltozott. – Ne azért próbálj optimista lenni, mert más az. Azt tartsd szem előtt, hogy mennyit nyersz velem!

– Ez jól hangzik.

Livlyt elbűvölte a férfi nyílt közvetlensége, ugyanakkor próbált óvatos lenni. Még hitt a szerelemben, de a bizalmát már nehezebb volt elnyerni.

Miközben keresztülsétáltak a kerten, egyfolytában beszélgettek. Jerome az életéről kérdezte a lányt, de Livly csak jelentéktelen apróságokba avatta be, ennek ellenére kellemesen elcsevegtek.

A kert csendes magányában Livly ellazult, és szinte mámoros boldogság öntötte el a lelkét, amikor felpillantott az előttük magasodó épületre. Legszívesebben megállította volna az időt, hogy örökké gyönyörködhessen a látványban.

Jerome mosolyogva követte a tekintetét.

A hatalmas kétszárnyú ajtóhoz egy magas lépcső vezetett. Egymás mellett lépkedtek fel.

– Csak utánad – mondta a férfi, miközben kitárta Livly előtt a nehéz, faragott faajtót.

A lány ámulva lépett be a hatalmas hallba. A szemét a mennyezetre szegezte és tátott szájjal csoszogott beljebb. Egy akkora csillár lógott a feje fölött, amekkorát még életében nem látott. Lassan körbe forogva próbálta egyszerre befogadni a tömény gazdagságot és gyönyörűséget, amivel még sosem volt dolga.

A lába alatt tükörsima márványkő verte vissza az ablakok fényét. Vele szemben a szőnyeggel fedett lépcső háromfelé ágazott.

– A palotának három szárnya van – magyarázta Jerome, és férfiasan mély hangja visszhangzott. – Déli, keleti és északi.

– Igen, ezt tudom – Livly háttal állt neki és hódolattal húzta végig a kezét a lépcső kőkorlátján. Tett néhány lépést felfelé, és visszanézett Jerome-ra.

– Akkor, ha jól értem, azt csinálod, amit akarsz? Arra megyek, amerre akarsz? Azt mondtad, rendhagyó nap lesz.

– Bármit megnézhetsz, amit csak szeretnél, de csak a keleti szárnyban. A déli magánlakosztály, az északi pedig felújítás alatt áll. Egyik sem látogatható.

– Ó, értem.

Livly bólintott, majd magabiztosan rótt a lépcsőfokokat. Amikor odaért, ahol elágazott, hátrapillantott Jerome-ra, aki kissé lemaradva követte őt. A férfi rámutatott a megfelelő lépcsőre, és cinkosan kacsintott a lányra.

Livly tekintete kicsit elidőzött a vonzó arcvonásain és csintalan félmosolyán. Izgalommal töltötte el a helyzet, és már eszébe sem jutott a férfi felettése miatt aggódni. Átragadt rá a Jerome-ból

áradó derű, és rendkívül hálás volt a sorsnak, hogy az útjába sodort egy ilyen embert.

Lelkesen vetette bele magát a lehetőségbe, hogy kötetlenül nézheti meg a palotát. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer ilyen szerencséje lesz.

A lépcső baloldalán folytatódott a díszes kőkorlát, de a jobb oldalon mennyezetig érő ablakokon keresztül pillanthatta meg a gyönyörűen rendezett kertet. Megállt és kinézett.

– A kert régi szépségét is igyekeztek visszaállítani. Festmények, képek alapján tudható volt, hogyan nézett ki. A jelenlegi tulajdonos rendkívül fontosnak tartja, hogy a látogatók úgy járassák be, ahogy régen az uralkodók, hercegek és hercegnők.

Jerome ekkor már ott állt a lány mellett, és ő is a parkot kémlelte.

– Most ki a tulajdonos? Az épület az államé, nem? Julian király halála óta.

– Úgy volt, igen. Azonban pár éve magántulajdonnak számít. Persze ettől még bárki megnézheti, hiszen műemlék. Az embereknek joguk van hozzá, hogy betekintést nyerjenek a történelmükbe.

Livly bólintott.

– Egyetértek.

Több mint két órán keresztül úgy járt-kelt az ódon falak között, mintha az övé lenne a palota. Jerome mindvégig mögötte haladt, és

csendben hallgatta a lányt, hiszen megengedte neki, hogy ő beszéljen.

– Jó ég, ez volt Autumn, majd évszázadokkal később Jolanda hercegnő szobája! – tört ki a lányból, miközben belépett az egyik helyiségbe.

– Igen, a berendezést időszakonként váltogatni szokták. Most Jolanda-korabeli bútorzattal van berendezve.

Livly tátott szájjal fordult meg tengelye körül, majd megragadta a kötélkordont és óvatosan félretolta, hogy közelebb léphessen a fésülködőasztalhoz. Ezt más termekben is megtette, és Jerome egyszer sem szólt rá. Bízott benne, hogy tényleg nem származik ebből kellemetlensége a későbbiekben.

Az ágy felett az említett nemes hölgy képe lógott. Livly közelebb lépett hozzá.

– Jolanda hercegnő Kegyvesztett Cora leszármazottja volt, aki elhatározta, hogy visszaállítja vérvonala jó hírét. Rengeteget jótékonykodott és gyakran látogatta meg a szegényeket. Olvastam a naplóját. A belforali könyvtárban van egy másolat.

Jerome is átlépett a kordonon. A tekintete találkozott a lányéval, így Livly észrevette a szemében az érdeklődő csillanást. Kissé zavarba jött és elhallgatott.

– Folytasd csak! – mondta a férfi kellemesen bűgő hangon.

– S... sokat vezekelt – Livly újra a kép felé fordult. – Ősei bűneiért akart feloldozást.

Jerome a lány mögött állt meg, nem mellette, és vészesen közel volt hozzá. Livly gyomra görcsbe rándult és gyorsabban vette a levegőt, de tovább beszélt. Remélte, hogy a férfi nem vette észre, hogy megremegett a hangja.

– Ezt a szobát csupán egy évig birtokolta, és éppen azért választotta, mert a szerény Autumn hercegnőé volt. Jolanda utolsó éveit a Belforalhoz közeli szigeten töltötte remeteként. Minden napját a bűnbánatnak szentelte. Soha nem is ment férjhez, hogy ne örökítse tovább ősei gonoszságát.

– Azonban nem ő volt az egyetlen leszármazott – szólt közbe Jerome. – Rajta kívül még két másik szaladgált a világban. Áldozata tehát hiábavaló volt.

Livly a tarkóján érezte meleg leheletét, és minden idegszála megfeszült. Alig tudott figyelni a férfi szavaira.

Amikor érezte, hogy hozzáér, és ujjai hegyével a nyakát csiklandozva félretűri a haját, az elméje elbódult. Abban a pillanatban Jerome még akár vérszívó is lehetett volna, Livly önként átadta volna magát neki.

– Nem vagy éhes? – súgta a fülébe, és Livly kijózanodott.

Mégis mit gondolt? Megcsókolja? Bolondnak érezte magát, amiért ilyen könnyen engedett volna, ha a férfinak más a szándéka a gesztussal.

5. Igazság

Egy vendéglőben ebédelték a városban. Livly megpróbálta elszerénykedni az ételrendelést, de Jerome ragaszkodott hozzá, hogy bármit kérhet, ne foglalkozzon az árával.

– Szóval Belforalból jöttél – kezdte Jerome, miközben a pincér éppen letette eléjük az italokat.

– Igen.

– Csupán az állás miatt utaztál ide?

– Így van.

Livly belekortyolt a narancslevébe.

– Mik a terveid a jövőre nézve? Itt akarsz maradni Liantormban?

– Egy ideig maradok. Szeretnék állást találni, de ha nem sikerül, hazamegyek.

– Közbenjárhatok érted, ha elfogadod.

Livly majdnem félrenyelte a rostos üdítőt, és köhintett egyet.

– Nem igazán értem.

– Micsodát?

– Annyira furcsa vagy, és nem tudom, mivel szolgáltam rá a figyelmedre. Nem tettem semmit. Alig ismerjük egymást.

Jerome elmosolyodott.

– Nem nyilvánvaló, hogy azt szeretném, hogy ez megváltozzon? Ne utazz haza! Ne kutass munka után! Elintézem, hogy tárlatvezető lehess, hiszen már biztos vagyok benne, hogy önszorgalomból is felhalmoztál akkora tudást, amit mások az iskolában szereznek. Okos vagy, és ebben már akkor is biztos voltam, amikor először találkoztunk. Kevés ember szemében csillogott annyi szenvedély, mint a tiédben. Te szívből végeznéd a dolgod, míg számukra csak egy unalmas hétköznapi lenne.

– De hát honnan tudod, hogy ez így van? Kicsit összezavarodtam. Nem hiszek a szerencsében. Én mindig megoldoztam mindenért.

– Most is dolgozni fogsz, de ezúttal ott, ahol szeretnél.

Livlynak elakadt a szava, és vennie kellett egy nagy levegőt, mielőtt bármit is mondott volna.

– Ki vagy te, hogy befolyással légy a sorsomra?

Jerome elmosolyodott és lenézett a fehér terítőre. Egy perc után ismét a lányra pillantott.

– Rendben, azt hiszem, lebuktam. Nem titkolózom tovább. A palota tulajdonosa vagyok.

Livly szeme elkerekedett és az ajka is elnyílt. Megrázta a fejét, mintha ki akarna zárni minden gondolatot.

– Bocsáss meg, hogy nem mondtam el korábban! Igen, az én hibám, hogy elutasítottak, de...

– Nincs jogod játszodozni velem! – fakadt ki Livly ridegen és dühösen farkasszemet nézett a férfival.

– Kérlek, hallgass végig! – Jerome még mindig nyugodt volt. Nem vette zokon a lány haragját. – Azért sétáltam be a jelentkezők közé, hogy a saját szememmel lássam őket, mielőtt alkalmazom. De ha tudják, ki vagyok, feszélyezve érzik magukat, és megpróbálnak bevágódni nálam. Minden egyes interjú közben megtettem, és te voltál a legtermészetesebb jelenség, akivel eddig találkoztam. Attól a perctől, hogy hozzám szóltál, nem érdekeltek a többiek. Meglehet, nem szép dolog ilyet mondani, de ha már megtehetem, miért ne?

Livly összefonta a karját maga előtt, és barátságtalanul méregette a férfit. Olyannyira nem számított ilyen fordulatra, hogy még nem döntötte el, miként reagáljon rá. Élénken járt az agya, minék köszönheti ezt az egészet.

Eszébe jutott az ékszer. Újra csak arra tudott gondolni, hogy ez megint az ő műve. Amióta megkapta a küldeményt, minden szálát az a kis komisz mozgatott, Livly pedig zavartan kapkodta a fejét.

Vagy talán mindvégig félreértette a szándékait? Egyetlen lépésével sem ártott neki. Sőt, előre mozdította az útját. Lehet, hogy egy őrangyal munkálkodik benne? Azok nem csak veszély esetén védik meg az embert?

Livly belemerült a gondolataiba, Jerome pedig hagyta, hogy elmélázzon. Nem szólalt meg. A lány is csak azután tette, hogy lehiggadt.

– Szóval a palota tulajdonosa – Livly résnyire húzott szemekkel nézett fel.

Jerome bólintott.

– Hogyan lett a tiéd?

– Valójában édesapám vásárolta meg az államtól, amikor úgy tűnt, nem tudnak elegendő pénzt ráfordítani. Apám jól ismerte a királyi párt annak idején, ezért amikor több vevő is áhítozott az épületre, az állam édesapámnak kedvezett, mert tudták, hogy neki jelenti a legtöbbet. Így lett a miénk.

– Én erről, hogyhogy nem hallottam?

– Sosem vertük nagydobra, és az ország vezetői sem. Ettől még látogatható, és ez a lényeg. Nem az, hogy kié.

– Akkor valójában nem is vagy tárlatvezető – állapította meg Livly, de már csak magának, ettől még Jerome válaszolt rá.

– Nem vagyok.

– Tehát mégis én leszek?

– Úgy tűnik – a férfi szája széles vigorra húzódott, mert látta, hogy lány hangulata lassan megváltozik.

– Szóval megfelelek az állásra?

– Azért hívtalak meg, hogy lássam, mit is tudsz valójában, persze nem látom még a teljes képet, de amit eddig mutattál, meggyőzőtt.

A lány végre megengedett magának egy mosolyt. Hitetlensége ellenére jól esett ilyeneket hallani. Azt hitte, ez csak az álmaiban fordulhat elő.

– A lakhatást is biztosítom neked. Régen a szolgálok is a palotában laktak, de már az is a tárlat része. A cselédek életébe is betekintést engedünk.

– Alig várom, hogy lássam. Ez nagyon jó ötlet. Hol fogok lakni?

– A kapuház mögött van az alkalmazottaim szállása. Egy teljesen elkerített rész, a látogatók még véletlenül sem sétálnak be oda, úgyhogy senki sem fog zavarni. Ha most visszamegyünk, akkor meg is nézheted.

Livlynak fáziskéséssel esett le egy korábbi beszélgetésük részlete, és hirtelen témát váltott.

– Akkor te laksz a déli szárnyban?

Jerome felnevetett.

– Igen. Elvégre ezt is megtehetem.

Livly ragaszkodott hozzá, hogy egyúttal szeretné elhozni a holmiját a szállásáról, hiszen csupán egyetlen bőröndje van, amiért nem érdemes több utat megtenni. Jerome beleegyezett, hogy rövidre zárják a költözést. Így a lány már azzal együtt tért vissza a palotába, illetve annak kertjébe.

Ugyanazon a kapun mentek be, ahol a lány várt a férfit délelőtt, de akkor még nem látta a szolgálati lakásokat, csak a kapu melletti házikót, ahol azzal a barátságatlan fiúval találkozott. Reggel óta ekkor jutott eszébe először a srác, ezért késztetést érzett, hogy megemlítsen.

– Az a fiú is itt lakik?

– Kicsoda?

– A kertésznadrágos, akivel reggel összefutottam.

– Edvinre gondolsz? Igen. Ő a mindenesem, de csak néhány hete van itt.

Livly arca megrándult, de Jerome ezt a reakciót most nem vette észre.

– Idegenvezetőnek nevezett téged.

Jerome halkán kacagott.

– Szóltam neki, hogy ne árulja el, ki vagyok.

– Ezt aztán alaposan megszervezted – mondta a lány gúnyosan.

– Az igazi énedet akartam látni.

Nem beszéltek többet erről, mert időközben megérkeztek.

A házikók egy tujasor mögött rejtőztek, és egymástól is elkülönítették őket. Kis nyári lakokra hasonlítottak. Látszott, hogy egy-egy személy elszállásolására tervezték.

– Na, hogy tetszik? – kérdezte Jerome.

– Tökéletes. Köszönöm!

– Gyere! Nézd meg a sajátodat!

Együtt közelítették meg a házat. A férfi kinyitotta a lánynak az ajtót. Semmivel sem volt nagyobb, mint amikben eddig lakott, de ízlésességben és modernségben túlszárnyalta őket. Egyértelmű volt a lány számára, hogy ha fizetnie kéne érte, nem telne rá.

– Rendezkedj be! Magadra hagylak!

– Mikor kezdek?

– Heti három alkalommal van tárlatvezetés. Holnap úgy járod majd be a palotát, ahogy az embereket kell körbevezetned. Sajnos nem tudok veled tartani, de Anja, a titkárnőm segít neked.

– Anja? A hölgy az irodából?

Livly fülig pirult. Azzal kell töltenie a következő napját, aki elutasította.

– Igen. Ő intézi a dolgaimat.

– Ó, értem – a lány a kezét tördelte.

– Ne aggódj! Menni fog. Van pár napod felkészülni. Csak legyél olyan természetes és közvetlen, mint velem délelőtt!

– Akkor még a leendő barátomnak hittelek – Livly összeszorította az ajkát, amint rájött, mit mondott. – Mármint nem olyan barát, csak amolyan jó ismerős.

Nem is nézett Jerome-ra, annyira zavarba jött. Inkább járt egy kört a házban, és alaposan megvizsgált minden egyes bútordarabot.

– Szeretnélek jobban megismerni – törte meg a csendet Jerome. – Vacsorázz velem, ha visszajövök!

A lány abbahagyta a kényszernézelődést, és megállt. A szemét az ablakpárkányra szegezte.

– Most két napig sok dolgom lesz, de utána szívesen látlak a déli szárnyban. Engedd meg, hogy azt is megmutassam!

Livly lassan felé fordult. Úgy méregette a férfit, mint a veszélyt érző préda. Bármennyire is vonzotta őt Jerome, félt, hogy újra megégeti magát. Ő is meg akarta ismerni, de egyelőre nem túl közlelő.

– Rendben. Elfogadom a meghívást.

Jerome arcán szívdöglesztő mosoly ült, és Livly már nem tudta levenni róla a tekintetét, hiába is próbálkozott.

– Mennem kell. Bocsáss meg!

Jerome az ajtó felé mozdult, és a lánynak a szívébe mart a vágy, hogy bárcsak megérinthetné, mielőtt a férfi eltűnik két napra. Azonban nem vállalkozott ilyen bizalmas mozdulatra, egynapos ismeretség után.

A lány az ablakból nézte, ahogy távolodik a háztól a főnöke. Amikor eltűnt a szeme elől, elszakadt az ablaktól és elterült az új ágyán. Hatalmasat sóhajtott és lejátszotta magában a nap eseményeit. Semmit sem várt, mégis többet kapott, mint valaha is hitte. Remélte, hogy ebből az álomból nem fog felébredni, mert attól megszakadt volna a szíve.

Gyors mozdulattal felült az ágyon, majd a bőröndjéhez ugrott. Megragadta a táska fülét, és feldobta a fotelba. Kinyitotta, és beletúrt.

A fülbevaló türelmesen kivárta, hogy megtalálja. Livly lelkesen pattintotta fel a doboz fedelét.

– Felejtsd el, bármit is vágtam hozzád! Bocsánatot kérek! Annyira hálás vagyok! Mindent neked köszönhetek! Nem tudom, mi vagy, honnan kerültél hozzám, de már nem is számít. Nélküled ez nem történt volna meg.

Boldog mosollyal nézte az ékszer, és remélte, hogy az megmozdul, mert már nem félt tőle. Hosszú percekig várt valami reakciót, de végül elmaradt.

– Kérlek! Ne hagyj el! – suttogta, s kicsit közelebb hajolt hozzá.

Jobb kezével érte nyúlt, hogy kivegye a dobozból. Mindenáron el akarta érni, hogy a fülbevaló válaszoljon.

Amikor az ujjá hegye hozzáért, megsédült. Livly megriadt, de akármennyire ijesztőnek is tűnt, ez volt az első jele, hogy az ő „védőszentje” még jelen van. Újra felé nyúlt, és összecsípettette az ujjával az egyiket.

A szédülés visszatért. Az elméje elbódult, s a látása elködösült. Úgy érezte, mintha lélekben egészen máshol lenne. Sosem fordult még elő vele ilyesmi.

Tudta, hogy még létezik, de azt nem, hogy pontosan hol van.

Egy hang szólt hozzá. Ugyanaz, amit egyszer már hallott.

Használnod kell! Kérlek, hallgass rám!

Livlynek fogalma sem volt, hogy ezután mi történt, de amikor legközelebb kinyitotta a szemét, az ágyában feküdt, és a napfény besütött az ablakon. A közte lévő időszak teljesen kiesett.

6. Kétség

Az eligazítás Anjával jobban sikerült, mint gondolta. A nő az interjún, sokkal ridegebbnek és barátságtalanabbnak tűnt. Nem beszéltek róla, de Livly sejtette, hogy ezért is Jerome volt a felelős.

Már nem haragudott a férfira. Izgatottan várta a másnap esti találkozót, de egyre csak azt sulykolta magába, hogy a déli szárny miatt éri meg a legjobban. Másokkal ellentétben, ő megnézheti, és az sem elhanyagolható, hogy mindezt Jerome társaságában teheti.

Jerome.

A nap folyamán párszor azon kapta magát a férfi nevét ízlelgeti magában. Előfordult, hogy Anja egy ilyen pillanatban szólt hozzá, és Livlynek még a nyaka is vörös lett, amint tudatosodott benne, hogy kire gondol. Megpróbált a dolgára összpontosítani, hiszen azért volt ott.

Anja meghívta őt ebédelni, és ez határozottan meglepte a lányt, de nem tiltakozott. Kedélyesen elcsevegtek, s Livly egész másként tekintett rá a nap végére.

– Te is szolgálati házban laksz? – kérdezte a lány.

– Nem. Nekem saját lakásom van a belvárosban. Tősgyökeres liantormi vagyok. Feleslegesen foglalnám a helyet.

– Ó, értem.

A másnap délelőttöt is Anjával töltötte. Livly lassan megjegyezte, hogy mely termék és szobák következnek egymás után, és összerakta a fejében, hogy pontosan miről is szeretne beszélni, ha

legközelebb vendégekkel járja be a szárnyat. Lassan kirajzolódott, hogy miben kell még fejlődnie. Az ő esetében óhatatlanul felmerült ez a gond, hiszen csupán önszorgalomból foglalkozott történelemmel.

Anjával a második napon érintették a könyvtárat. Livly elragadtatott boldogsággal vette be magát a polcok közé, és elhatározta, hogy ahányszor csak teheti, visszajön ide. A kétszintes terem galériájára egy csigalépcső vezetett, amely ropogott Livly lába alatt. A galéria egy része benyúlt az alatta elterülő polclabirintus fölé, ott kerevetek és karosszékek hívogatták az olvasás szerelmeseit.

– A könyvtáron végezték a legkevesebb felújítást – magyarázta Anja. – A könyvek megóvása érdekében, csupán apránként javítottak a falak állapotán. Ha kíváncsi vagy a történetére, azt Jerome-tól kérdezd meg! Ő otthon van ebben a témában, én nem annyira.

Kisétáltak a teremből, és Anja behúzta maguk után a kétszárnyú ajtót. Ekkor megcsörrent a telefonja. Livlynek nem volt sajátja, hisz nem engedhette meg magának. Moreenben ez is keveseknek adatott meg. Elhatározta, hogy mindenképpen vesz egyet, ha már lesz némi spórolt pénze.

Anját elszólitotta a dolga, úgyhogy elköszönt a lánytól, és magára hagyta a palota kihalt halljában.

– Úgyis végeztünk mára. Szabad a délutánod, de ha akarsz, nyugodtan végigveheted az állomásokat. Csak gyakorlásképpen – mondta, miközben háttal közeledett a kijárat felé.

Az ajtóban véletlenül összeütközött valakivel, aki épp befelé tartott. Anja megfordult.

– Ó, bocsáss meg, Edwin!

– Üdv, Anja!

A nő kikerülte, és hamarosan eltűnt a lány szeme elől.

Edvin neki nem köszönt. Livly még csak arra sem foghatta a dolgot, hogy nem vette észre, mert közvetlenül vele szemben állt. A fiú az ajtó melletti porta pultja mögé vonult, és egy falra szerelt szekrényben kutakodott. Nagyon keresett valamit, de a lány nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy ez csupán kényszercselekvés, hogy ne kelljen hozzá szólnia.

Elindult a pult felé. Rövidsarkú cipője, amit még az interjúra kapott Riarától, hangosan kopogott a márványkövön. Livly egy pillanatra behunyta a szemét és magában szidta a körömcipőt, mert miatta nem osonhatott csendben a fiúhoz.

Edvin keze megállt egy halvány másodpercre, de gyorsan folytatta a dolgát. Iratokat, papírokat nézegetett, majd visszarendezte a helyére.

– Szervusz! – köszönt neki Livly, de nem közelítette meg túlságosan. A pult még közöttük volt. A lány rátámaszkodott.

Edvin futólag hátrapillantott.

– Üdv!

A fiú ugyanazt a festékfoltos kertésznadrágot viselte, mint első találkozásukkor. Nyakig érő haja kócos és fésületlen volt. Fekete kosz ült a körme alatt, ezt a lány messziről is látta. Normális esetben nagy ívben elkerülte volna, azonban nem tudta elviselni ezt az elutasító és ellenszenves viselkedést. Tudni akarta, hogy miért csinálja.

Persze nem indíthatott ezzel a kérdéssel, hisz azzal talán még jobban elvadította volna.

– Szeretnék bemutatkozni – kezdte a lány. – Elvégre szomszédok leszünk.

– Edvin – közölte a fiú anélkül, hogy ránézett volna, és a tevékenységét sem hagyta abba a kedvéért.

Livly nem akarta felhúzni magát ezen, inkább megkerülte a pultot, és Edvin háta mögé lépett.

Felé tartotta a kezét.

– Livly vagyok.

A fiú ezt már nem hagyhatta figyelmen kívül. Letette a mappát, és kezét rázott a lánnyal. Érdes, száraz bőre volt, és azt is festékfoltok pettyezték.

– Segíthetek esetleg? Látom, hogy keresel valamit.

A fiú jól láthatóan megütközött ezen, majd gyorsan becsukta a szekrényt.

– Már megtaláltam.

Elvonult Livly mellett, majd nagy léptekkel kirobogott a hallból.

Semmit sem hozott el a szekrényből, tehát kétséges volt, hogy igazat mond-e.

Livly leforrázva meredt maga elé, aztán csípőre tett kézzel fordult meg, és nézte Edvin távolodó hátát. Követni akarta. Elindult utána, de csak a palota ajtajáig jutott, ott megtorpant. Fogalma sem volt, hogy mit tegyen. Nem tudta, mit kezdjen ezzel a helyzettel. Még sosem bánt vele így senki.

Azzal nyugtatta le megtépázott idegeit, hogy még egyszer körbesétált a keleti szárnyban, és inkább a rá váró feladatra összpontosított. Készült a vezetésre. Újra és újra átgondolta, milyen közlési stílus áll legközelebb hozzá.

Estefelé ment csak vissza a szállásra. Áthaladt a tuják között, és megpillantotta a szomszédját, aki épp a virágoskertet kapálta a háza előtt.

Edvin volt az, aki ezúttal tényleg nem vette észre.

Livly összeszorította az ajkát, és meggyőzte magát arról, hogy nem érdemes kitörnie, pedig legszívesebben kérdőre vonta volna, és ha nem úgy válaszol, talán még meg is üti. Meglepte a saját hevessege, hiszen ez a fajta erőszakosság sosem volt jellemző rá. Több fiúval élt együtt az intézetben, mégsem lett belőle verekedős lány.

Úgy döntött, csendben elhalad mellette, és nem húzza fel magát még jobban.

Végül hiába fogadta meg, még a házban is egyfolytában ezen agyalt. Képtelen volt kiűzni a fejéből azt az unott és érdektelen arcot. Ahogy egyszerűen levegőnek nézi, mintha valaha is ártott volna neki.

Tépelődését kopogtatás szakította meg. Felkapta rá a fejét, és az ajtóhoz ugrott.

– Szép estét!

Jerome kedves mosolya gyógyír volt a lány sértett lelkére, és ő is mosollyal fogadta. Beinvitálta, és közben azon gondolkodott, hogy ha ezt tudta volna, nem melegítőt vesz fel.

Azonban nem számított rá, hogy meglátogatja, hiszen másnapra ígérte az érkezését.

– Nem zavarlak sokáig, hogy nyugodtan pihenhess. Hoztam neked valamit.

Livly lába megremegett erre a mondatra.

Jerome a lány felé nyújtott egy kis táblácskát.

– Ezt kell a ruhádra tűzni, ha dolgozol, de elsősorban nem ez a lényeg. Várj meg itt, máris szólok, hogy hozhatják!

A lánynak felszaladt a szemöldöke.

– Hozhatják?

– Várj itt!

Jerome kitárta az ajtót, és kiszólt.

– Jöhet!

Pár percen belül két idegen férfi jelent meg, és néhány méretes dobozt pakoltak le a pici előszobában. Plusz még egy darabbal beállított Edwin is.

Livlyt ez rosszul érintette, pláne a savanyú tekintet, amivel letette az étkezőasztalra.

– Köszönöm, fiúk! – mondta Jerome mindhármuknak. – Edwin, te még maradj!

A fiú már az ajtóból fordult vissza, és cseppet sem örült ennek a fejleménynek.

– Várd meg, amíg kipakolunk belőle, azután elviheted a dobozokat!

A lány földbe gyökeredzett lábbal bámult kettejükre, és letaglózta az a nyilvánvaló különbség közöttük. Jerome pár évvel ugyan idősebb volt, mégis vonzóbbnak találta, mint a mindenesfiút, aki addigra még meg is izzadt.

– Na, mire vársz? – kérdezte tőle Jerome incselkedve. – Bontsd ki! Abban a munkaruháid vannak – mutatott az egyik csomagra. – A többi ajándék.

Lassan felocsúdva lépett az egyikhez és leemelte a fedelét. Kicsomagolta a papírból, s egy selyem koktélsruha volt benne. Elakadt a szava, amikor végigsimított az anyagon.

– Vedd ki belőle, hogy Edvin elvihesse a dobozt!

Livly az összeset kibontotta, majd az ágyára halmozta a holmikat. A fiú begyűjtötte a csomagolóanyagot és távozott. Livly a kezét tördelve nézte, ahogy elhalad az ablak előtt, de Jerome ismét elvonta a figyelmét.

– Tetszenek? – kérdezte. – A stílustanácsadóm választotta őket. Nőkhöz is ért. Persze, nem minden téren.

Jerome vigyorgott, majd odalépett a lányhoz és megfogta a kezét. Az ágyhoz húzta.

– Remélem, megfelelnek.

– Nagyon kedves tőled, de nem fogadhatom el. Én amúgy sem hordok ilyesmit.

– Ezeket használnod kell, ha nekem fogsz dolgozni. Szükségem volt új ruhákra, ezért vettem neked. Kétlem, hogy az egyetlen, árva bőrröndödben túl sok holmi elférne.

– Jerome, én... nem is tudom, mit mondjak. A főnököm vagy. A munkaruha az rendben van, de ezek...

– Holnap este az egyikben szeretnélek látni. Este nyolcra jöjj át a palotába! A hallban találkozunk.

Jerome elment, és magára hagyta a lányt az érzelmeivel.

Túl sok volt ez neki ilyen rövid idő után, mégsem mert ellentmondani, hiszen a kedves férfi, aki annyira vonzotta őt,

néhány pillanat alatt a főnökévé vált. Livlynek nem maradt választása az engedelmességen kívül.

Szétválogatta az ajándékait, és a vállvarrásnál fogva felemelte őket, hogy jobban megnézze. Koktélruhák, pólók, ingek, két nadrág és egy egyenesvonalú sötétkék estélyi. Livly ledobta magát az ágyra és a hajába túrt. Ennyi változás egyszerre kicsit megterhelő volt számára. Nem jutott dűlőre, hogy a fejét fogja, vagy áldja a szerencsáját, hogy Jerome-nak ő kellett.

Mi több, a fülbevaló, ami rejtélyes módon került hozzá, őt választotta és elvezette Jerome-hoz.

Az egyetlen kellemetlen és fájó tüske az egészben a portásfiú volt, aki valamiért úgy irtózott tőle, mint macska a víztől.

Livly az este további részét azzal töltötte, hogy régi és új holmijait bepakolta a szekrénybe.

Szokatlanul meleg tavaszi reggelre ébredt. Egy ujjatlan pólót és rövidnadrágot választott, hogy kibírja a hőséget. A házára a magas tuják árnyékot vetettek, de amikor kilépett az ajtón, a Nap sugárzóan világította meg az ő és Edvin háza közötti virágoskertet.

Hétvége volt, így nem kellett dolgoznia, de Livly nem szándékozta tétlenül tölteni a napot. Úgy döntött, kihasználja az időt, és kicsit tovább képezi magát a könyvtárban.

A kis házikók körül hatalmas csend honolt. Semmi sem mozgott, még a levegő is állt. Egyetlen apró szellő sem törte meg ezt a fülledt állandóságot. Livly a kezével legyezte magát.

A gyönyörű nap ellenére még mindig szorongott. Minden rendben lett volna a lelkében, ha nincs Edvin. Tenni akart valamit a béke érdekében. Miközben gondolkodott, a lába automatikusan a szomszéd ház felé vitte. Töprengett, hogy mit is mondjon. Mivel kezdje?

Bekopogott az ajtón, de nem kapott választ. Várt pár percig, majd ismét kopogtatott, de újra csak a csend vette körül.

Nem akart egyből elkeseredni, s inkább azt erősítette magában, hogy bizonyára nincs itt.

Jött a B terv, és Livly megcélozta a kapuházat, hátha ott találja a fiút. Gyors léptekkel, az ujjait ropogtatva közeledett a kőépülethez, és fellépdelt a lépcsőn.

Itt is kopogással kezdte, de miután ugyanúgy csend fogadta, lenyomta a kilincset. Nem érezte úgy, hogy ne lenne ugyanannyi joga belépni oda, hiszen ez nem Edvin lakása volt.

Egy kisebb helyiségben találta magát, tele ülőalkalmatossággal és egy prospektusokat tartó állvánnyal. Jobb- és baloldalon is volt egy-egy ajtó. Az egyik mögött szuvenírboltot talált. Kicsit körülnézett, de nem kötötte le olyan sokáig a figyelmét, hogy pár percnél tovább ott maradjon. A másik ajtó zárva volt, de a zárban benne hagyták a kulcsot, így Livly könnyűszerrel bejutott. Amikor belépett, egyből rájött, hogy miért nem maradt nyitva. Ez a szoba nem a látogatók számára fenntartott helyiségnek tűnt. Sokkal inkább egy műteremre hasonlított.

A földön üres és ronggyal letakart festővásznak álltak a falnak döntve. Két állványt látott egymás mellett, az egyik szintén le volt takarva, a másikon egy félkész állapotban lévő festmény volt. Livly

közelebb ment a készülő képhez, és megállt a kis, gurulós asztal mellett, amin a színskála és több, különböző méretű ecset volt felhalmozva. Elviselhető rendetlenség uralkodott a teremben, művészekre jellemző káosz, Livly mégis le volt nyűgözve. Elmélázva vizsgálta meg a vásznat az állványon. Csupán a sablonvonalak voltak készen, de ebből még nem jött rá, hogy mi lesz a végeredmény.

Mindenesetre a fiú foltos ruhájának rejtélye megoldódott, és ez volt az első pozitív benyomás róla, amivel tudtán – és akaratán – kívül sikerült elkápráztatnia a lányt.

Livly a második állványra pillantott, amire egy barna rongyot terítettek. Óvatosan hátrasandított, hogy jön-e valaki, majd közelebb lépett hozzá. Megfogta a durva anyag sarkát, és felhajtotta.

Ajtó csukódását hallotta, s mielőtt megnézhetne volna a képet, gyorsan visszaejtette rá a takarót.

A gyomra ökölnyi méretűre zsugorodott izgalmában, és kereste, hová bújhatna el, de sajnos nem volt arra alkalmas hely a szobában.

Beszélgetés tompa hangjai szűrődtek be, de nem tudta kivenni, miről van szó. Az ablakon sem mert kimászni, mert akkor összetapossa a vásznakat, és nagyobb bajban lesz, mint előtte.

Ugyan miért is akar megszökni? Mitől fél, amikor az a helyiség nem is Edwin tulajdona? Livly azzal nyugtatta magát, hogy Jerome úgysem haragudna rá, amiért bement oda. Edwin pedig nem számít. Ennél jobban úgysem utálhatja.

Az ajtó természetesen kinyílt.

– Nahát, nyitva van? Meggyőződése, hogy bezártam – mondta Edvin, miközben belépett, aztán észrevette a megilletődött Livlyt.

– Ááá, már értem.

A fiú háta mögött egy fekete hajú lány nézett be az ajtón. Livlynek rémlett, hogy egyszer látta őt a birtokon, de nem ugrott be, hogy hol.

Edvin gyorsan levette a szemét Livlyről, és talán még az emléket is ki akarta törölni a fejéből, úgy fordult el tőle, és szentelte minden figyelmét a másik lánynak.

– Gyere csak be, Dora! Ne szégyenlősködj!

A fiú szívfájdítóan kedves volt, amikor a lányhoz szólt. Livly csodálkozva és keserőséggel telve nézte őket. Edvin nem csupán kerülte a tekintetét, úgy nézett át rajta, mintha nem is létezne. A lány ezt már képtelen volt nem magára venni. Hogyan is képzelhette, hogy beszélhet vele, amikor a fiú szemében ő egy senki volt.

Könnyek gyűltek a szemébe, és hangosan dobogva kiviharzott a szobából, majd maga mögött hagyta a kapuházat. Futott a palotáig. Haza sem akart menni. Úgy gondolta, jobban teszi, ha a munkába temetkezik. Az legalább hasznot hoz a számára, és kellőképpen eltereli a figyelmét.

A palota ajtaja nyitva állt, így gond nélkül bejutott a tikkasztó hőségéből a hűs hallba. Egyenesen a könyvtár ajtajához futott, és nekifeszülve betolta. Régi, nehéz ajtó volt, de Livlynek jól esett ez

az erőfeszítés, kiélhette rajta a dühét. Kellett utána pár perc, amíg kifújta magát.

A könyvtártermet régi könyvek illata töltötte be. Livly elindult az egyik polc felé, és kutakodni kezdett. Olvasgatta a könyvgerinceken a címeket. Némelyiken végighúzta az ujját, mert nem tudta megállni, hogy ne érjen hozzájuk. Időről időre levett egyet, hogy belelapozzon. Még nem tudta, hogy melyiket válassza.

Végül erőnek erejével kellett rávennie magát, hogy elszakadjon a regényektől és a történelmi könyveket keresse. Fogalma sem volt, hogy mennyi időt töltött el a polcok között sétálgatással, pláne, miután kiválasztott egy igen méreates kötetet, és leheveredett az egyik kerevetre a galérián, jó eséllyel órák teltek el.

A lány teljesen belemerült az olvasásba. Csak a korgó gyomra jelezte, hogy még nem ebédelt. Livlynek nem akaródzott kimozdulni a biztonságot nyújtó teremből. Addig érezte jól magát, amíg lefoglalta a gondolatait.

A nyikorgó ajtóra kapta fel a fejét. Akárki lépett is be a menedékébe, nem láthatta őt, hiszen a kerevet, amelyen feküdt, egy szinttel feljebb, háttal volt az ajtónak.

– Itt nincs – mondta egy női hang.

– Lenne jobb dolgom is, mint őt keresni – Edwin dohogását már senki máséval nem lehetett összetéveszteni.

Livly keze ökölbe szorult, hogy sehol sincs nyugta. Még akkor is találkoznia kell a fiúval, ha nem akar.

– Ha itt nem találjuk meg, elképzelésem sincs, hol van.

– Szerinted mi baja lehet veled? – érdeklődött a hölgy.

– Honnan tudhatnám? Nem is ismerjük egymást, de mégis olyan furcsán viselkedik.

„*Hogy én?!*”

Livly nehezen tudta megállni, hogy ne mondja ki hangosan az első gondolatát. Homlokráncolva hallgatta a beszélgetést, és közben nagyon ügyelt arra, hogy véletlenül se mocsanjon meg.

– Mindig úgy néz rám, mintha romlott hús lennék.

– Fúj!

– De tényleg! Mint a bűdös hús.

– Ami azt illeti, most valóban olyan a szagod – a női hang felkacagott, és Edvint is arra készítette.

– Elmész ám a...

Livly, ha lehet, még jobban összezavarodott Edvint illetően. Ráadásul a vidám nevetés különösen furcsán hangzott tőle. Szívesen hátranézett volna, hogy lássa az arcát. Legalább egy pillanatra meggyőződhetne arról, hogy a fiúnak létezik másik, kedvesebb oldala is.

Nem merte megtenni, mert akkor lelepleződik.

– Körülnézzünk itt? – vetette fel a hölgy.

– Ne! Ha itt lenne, már biztos előjött volna, és undorodva bámulna engem.

Livly tagjai megfeszültek. Legszívesebben lefutott volna, hogy meggyőzze őt az ellenkezőjéről.

– A főnök kivetette rá a hálóját. Már egy egész brigád vár rá a házban, hogy kipofozzák a vacsora előtt.

– Együtt vacsoráznak? – kérdezett vissza a nő döbbenten.

– Igen. Meghívta a lakrészébe. Biztos ezért hordja fenn annyira az orrát. Kicsit a fejébe szállt a dicsőség. Ki nem állhatom az ilyen nőket. Hagyom is a fenébe, majd csak hazatalál.

Hamarosan újra megnyikordult az ajtó, és síri csend maradt utánuk. Livly arcán legördült pár könnycsepp, és a korábban olvasott könyv lapjára cseppent. Amikor meghallotta a halk koppanást gyorsan becsukta a kötetet, és megtörölte a szemét a karjával. Még szípozott, amikor visszavitte a helyére, de mielőtt maga mögött hagyta volna a könyvtárat, igyekezett nyugalmat erőltetni a lelkére.

7. Vacsora

Tényleg tele volt a háza. Fodrász, sminkes és – talán – a nemrég emlegetett stílustanácsadó ücsörögtek kedélyesen csevegve a kanapéján. Mindhárman felpattantak, amikor belépett az ajtón. A cipőtartó mellett újabb dobozok sorakoztak, és Livly a szívére tette a kezét, amikor megpillantotta őket.

Szeretett volna elmenekülni a felhajtás elől, de mielőtt megtehetette volna, máris közrefogták és behúzták a nappali közepére. Mögé toltak egy széket, leültették és kézről kézre adták. Legalább két órán keresztül dolgoztak rajta, hogy gyönyörű legyen.

Livly gondolatai egyre jobban összekuszálódtak. Meglehet, mindennel az volt Jerome célja, hogy örömet okozzon a lánynak, de mégsem ezt sikerült elérnie. Livly le akarta állítani az időt. Maga elé akarta emelni a kezeit, hogy kaphasson pár percet, s rendezhesse a sorait.

Nem várt a férfitől semmit, mégis egy vagyont érő holmival halmozta el őt. Korábban csakis Riarától fogadott el segítséget, mert egy kicsit az anyja volt, és erre másként is gondolt. Azonban egész más volt a helyzet egy – tulajdonképpen – idegen férfival, akivel kb. kétszer beszélt hosszabban. Ez pontosan az volt, aminek látszott, és aminek Edvin tekintette: Livlyből pár nap alatt kitartott nő lett.

A lány minél jobban leásott elmélete legmélyére, annál dühösebb lett. Várnia kellett volna a vacsorát a világ legvonzóbb férfijával, mégis csak az járt a fejében, hogy ezzel a kényeztetéssel Jerome csak kárt okoz neki.

Livly nem akarta, hogy gyűlöljék egy olyan kivételes helyzet miatt, amit nem érdemelt ki.

A sötétkék ruhát választották ki neki, a haját kontyba tűzték és esti sminket pingáltak az arcára. Meglepte saját tükörképe. Igazán gyönyörűnek látta magát, csupán az őszintén vidám mosoly hiányzott róla utolsó kiegészítőként.

Valahogy nem illett hozzá ez a cicoma. Valóban kiemelték a szépségét, de a személyiségével nem egyezett ez a stílus. A fehér gyöngysorhoz illő fehér cipő pedig szorította lábát. Képtelen volt felfogni, hogy miért kínozzák magukat a nők ilyesmivel. „A szépségért szenvedni kell” elvvel sehogy sem tudott azonosulni.

A felkészítő brigád dolga végeztével magára hagyta, és a lakás csendje nehéz súlyként ült a lány lelkén. Egy órája volt a vacsoráig, de addig nem mert csinálni semmit, nehogy valamivel tönkretegy a ruhát. Roppant kényelmetlenül érezte magát. Csak ücsörgött a konyhában és meredt maga elé, meg néha az órára.

„Hálátlan lennék?”

Egyetlen pillanat alatt fordult ilyen irányba a töprengése. Amennyire a szűk anyag engedte, felpattant a székről, magassarkújával kopogva átszelte a helyiséget, és az éjjeliszekrényéhez sietett. Az időközben baráttá előlépett fülbevaló ott kapott helyet.

Livly a kezébe vette.

– Bocsáss meg, ha kétségbe vonom mindazt, amit értem teszel! Nem hiszem, hogy ez jár nekem. Hidd el, én csak dolgozni akartam!

Az ékszer ezúttal nem kívánt válaszolni. A lány visszatette a helyére, majd ismét az órára nézett. Lassan indulnia kellett a palotába. Megkereste a ruhához illő kistáskát, és az ajtó felé vette az irányt. Közben megpróbált egyenes térdel lépkedni a topánkában, amihez egyáltalán nem szokott hozzá.

Görcsben volt a gyomra, hogy Edwin háza előtt kell elhaladnia. A fiú talán épp az ablaknál áll majd és rosszallóan nézi őt. Livlyben felmerült, hogy mi lenne, ha rámosolyogna a fiúra? Vajon akkor is romlott húsnak érezné magát?

Végül nem nézett semerre, csakis maga elé. A földet pásztázva haladt a palotáig. A szoknyáját felhúzza lépdelt fel a lépcsőn. Jerome azt ígérte, a hallban találkoznak, és ott is volt. Elegáns zakóban várt rá és szélesen mosolygott. Livly még egy kicsit zabos maradt, hiába próbált megnyugodni. Egy félmosolyt azért ő is küldött a férfi felé.

– Csodálatos vagy – bókolt Jerome, amikor a lány kellően közel ért hozzá.

– Nem az én érdemem.

– Dehogynem. Ki másé lenne? Te vagy szép. Az elegancia ezt kiemeli.

– Ne bókolj!

Livly elfordította a tekintetét, és a fejét rázta.

Jerome arcáról lefagyott a mosoly.

– Valami baj van? – kérdezte.

A lány határozottan ránézett, és megpróbált ehhez illő hangnemet megütni, hogy hatása legyen a szavainak.

– Azt hiszem, besokalltam. Őszintén hálás vagyok neked, a munkáért, a szállásért, de ennyi elég. Nincs szükségem semmi másra.

Lenézett, és végigmutatott magán.

– Mi a célod ezzel? Nem is ismerjük egymást. Eddig kétszer találkoztunk, és már a főnököm vagy. Nem tudom, mit akarsz tőlem, és hogy mit kéne tennem. Össze vagyok zavarodva.

Livly eltakarta a szemét a tenyerével, s lassan hátrált a férfitől. Jerome érte nyúlt a karjával és visszahúzta. A lány a szemébe nézett.

– Igazad van. Bocsáss meg! Meglehet, tolakodó voltam, de nem akartam rád ijeszteni. Csak segíteni akartam.

– Nem kell segítened! Dolgozni fogok, és megoldom a gondjaimat.

Jerome elengedte Livly karját.

– Megígérem, hogy hagyok neked életteret. Nem teszek többet ilyesmit.

– Köszönöm!

Livly haragja enyhült, de vennie kellett egy nagy levegőt, hogy nyugodtabban folytathassa az estét.

– Remélem, a vacsorát nem utasítod vissza – mosolyodott el a férfi.

– Dehogy. Látni szeretném a déli szárnyat.

Jerome a lány mellé lépett, és kissé felbátorodva a derekára tette a kezét.

– Akkor menjünk!

Kettesben lépkedtek fel a lépcsőn. Livlynak nagyon oda kellett figyelnie, nehogy a szoknyája aljára taposson. Rémesen sutának érezte magát, de mindenért kárpótolta az izgalom, ami a szívében dörömbölt.

Egy folyosón haladtak végig Jerome-mal, ami ugyanúgy nézett ki, mint ikertestvére a keleti szárnyban. Bal oldalán ajtók sorakoztak, tőlük jobbra, pedig majdnem mennyezetig érő ablakok. Egészen a végéig mentek, ahol velük szemben egy ajtó előtt, fekete egyenruhás őrök álltak. Amikor megpillantották a főnököket, biccentettek, majd egyikük kitérte előttük az ajtót.

Jerome előre engedte Livlyt, aki kíváncsian lépett be a férfi lakrészébe.

Egy tágas társalgóba érkezett. Az első, ami feltűnt neki, hogy a palotának ezt a részét modernizálták. A teremben még felfedezhető volt a régi korok stílusa. Szobrok, festmények és az ódivatú, nehéz bársonyfüggönyök maradtak, de a bútorokat lecserélték. A helyiségen látszott, hogy jelenleg is lakják, és Livlyt kicsit lelombozta a látvány. Arra számított, hogy a férfi a palota régi fényét itt is megőrizte.

– Gyere! – mondta Jerome, és mutatta az utat a lánynak.

A társalgóból több ajtó is nyílt. Jerome az egyik felé terelte őt.

– Ez itt amolyan előszoba, de valójában még semmit sem láttál.

Livly elképedt, amikor megpillantotta a következő helyiséget. Egy négyszögletű hallban találta magát. Egy lépcsőházban, ami jóval kisebb volt, mint a nagyhall a palota bejáratánál, de méretét a szépsége ellensúlyozta. Itt is minden tiszta márványból készült.

Livly tátott szájjal sétált a lépcső elé. Jerome a lány minden mozdulatát figyelte.

– A döbbsent csodálkozástól még szebb vagy.

Livly gúnyos nevetést hallatott, és Jerome-ra pillantott.

– Mondtam, hogy ne bókolj!

– Azt hittem, hogy már szabad – incselkedett a férfi és hangyányit közelebb lépett.

Livly valami frappáns válaszra nyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta. Jerome egyetlen pillantásával belefojtotta a szót. A férfi minél közelebb volt hozzá, Livly annál kevésbé tudott gondolkodni. Ellenállása és mérge lassan alábbhagyott, s hagyta, hogy megfogja a kezét és maga után húzza a lépcső irányába.

Elhagyták a márványtermet és a palota harmadik emeletéig sétáltak kézen fogva.

– Ugyan lift is van, de így többet láthatsz – mondta közben a férfi, aki egy lépéssel a lány előtt haladt.

– Mielőtt asztalhoz ülnénk, szeretnék mutatni neked valamit.

Egy rövidebb folyosóhoz értek, ahol Jerome elengedte Livly kezét, és a zsebébe nyúlt, ahonnan egy kulcsot vett elő.

– Tudom, hogy Belforal miért jelentős. Corinna királynő lányának kedvenc városa volt. Ez pedig – Jerome lenyomta a kilincset, majd kitárta az ajtót – az ő szobája.

Livly szíve megdobbant, és gyermeki izgalom ült ki az arcára. Összeszorította az ajkát, hogy Jerome ne lássa mennyire izgatott. Ez persze nem sikerült, mert a nagy erőlködésben egy halk nyüszítő torokhangot hallatott. Livly a szája elé kapta az ujjait.

– Ne fogd vissza magad! – nyugtatta Jerome.

Livly belépett a szobába. Itt nem volt kötélkordon, sem szabályzatot hirdető feliratok. A hercegnő lakosztálya olyan volt, mintha Izmina bármikor beléphetne az ajtón.

– Nem volt szívem változtatni rajta – szólalt meg a férfi, aki lassan követte a lányt. – A látogatóknak nem mutathatom meg, mert az otthonom szívében van, és ide nem engedek be senkit.

– Nem is gondoltam, hogy vannak őreid. Buta gondolat volt, hiszen miért ne lennének? Ezt az értéket védeni kell.

– Minden lezárt részen vannak őrek.

Livly szinte mindenhez hozzáért, amihez odafért. Szüksége volt erre, hogy emlékezzen rá. Izmina a történelem szempontjából nem volt jelentős személy, de Belforal miatt Livlynak sokat jelentett, hogy beléphet a hercegnő gyermekkorának színterébe.

– A déli szárny a legtöbb hercegi és királyi gyermek lakhelye volt. Miért pont Izmina szobáját őrizted meg? – kérdezte Livly.

– Nem csak az övét. Rajta kívül még két herceget is. Vacsora után azokat is megnézheted, ha szeretnéd.

Livly bólintott, majd belekarolt Jerome-ba, és maguk mögött hagyták a helyiséget.

A vacsoraasztalt egy kisebb társalgóban terítették meg nekik. Két elegáns felszolgáló mosolygott a lányra, akik szolgálatkészen vártak rájuk. A fehér terítő közepén virágcsokor állt, hosszú vázában. Ez volt az egyetlen dísz, pedig a lány itt is felesleges nagyzásra számított.

Az előétel egy kanálméretű, ropogós kenyérszerűség volt, megkenve padlizsánkrémmel és zöld levéllel díszítve. Utána forró levest hoztak csészében, majd a két pincér húsokkal és köretekkel pakolta meg az asztalt.

– Nem tudtam, mihez lenne kedved, ezért többféle ételt készítettem.

Livly elképedve nézett végig a különböző fogásokon.

– Ezt igazán nem kellett volna. Mi lesz azzal, amit nem tudok megenni?

– Ne aggódj ezen! A szakácsok és takarítónőim az utolsó morzsáig eltüntetik a maradékot.

– Kidobják?

– Dehogysis. Hazaviszik. Én pedig hagyom.

Livly megkönnyebbülten állt neki enni. Mindenből megkóstolt egy kis adagot, mert nem tudott ellenállni az illatának.

Jerome-mal folyamatosan beszélgettek. A lány megállapította, hogy a férfi többnyire hevesen mutogat, amikor szavainak nyomatékot akar adni, és tökmag színű szemeit tágra nyitja. Alig bírta elszakítani a tekintetét róla. A lelke megnyugodott kellemes hangját hallgatva. Sokszor fel sem fogta a szavak értelmét, csak élvezte a lágy, de mély férfihangot.

Állítása ellenére, Jerome is igen sokat tudott az ország történelméről. Egyértelművé vált a lány számára, hogy valójában nem is lenne szüksége rá, mert ő maga is el tudná végezni a feladatot. Az már más kérdés volt, hogy nem akarja, ezért adta fel a hirdetést.

A férfi épp befejezett egy hosszabb monológot, amikor Livly nem tudta magában tartani a kérdését.

– Ha mást vettél volna fel, őt is meghívod vacsorázni?

Jerome letette a villát, és a lányra nézett. Livly arra gondolt, talán mégsem kellett volna feltennie.

– Téged vettelek fel. Téged hívtalak meg vacsorázni.

Ennyit mondott. Se többet, se kevesebbet. A lány a poharára nézett, és elszégyellte magát. Eltelt pár perc, amíg egyikük sem szólalt meg. Livlyben felmerült, hogy bocsánatot kéne kérnie.

– Hozzád akarok közelebb kerülni, és a te kedvenc desszertedet készítettem el – folytatta végül a férfi, mire Livly felemelte a fejét.

Ekkor hozták be a kelyheket a felszolgálók.

– Csokoládépuding? – a lány megdöbbsent. – Honnan tudad?

Jerome elégedetten vigyorgott, és rákacsintott.

– Megvannak az informátoraim.

– Ugye nem kémkedtél utánam?

– Nem. Csak megfelelő embernek tettem fel pár megfelelő kérdést.

– Riara? – a lány újfent elképedt, amikor Jerome bólintott.

– A nevelőd kedves asszony. Nekem úgy tűnik, nagyon szeret téged.

– Igen. Sajátjaként. Szégyellem is magam, hogy régen beszéltem vele.

Jerome elmosolyodott.

– Ha szeretnéd, itt tölthet veled néhány napot. Hívd meg bátran! Biztosítunk neki szállást.

– Komolyan mondod?

– Persze.

Livlynek majdnem kiugrott a szíve a helyéről. Rendkívül hálás volt a férfinak ezért kedvességért, és legszívesebben megölelte volna. Ehelyett inkább lelkesen kanalazta a pudingot.

Később Jerome egy másik hercegi szobába is elkíserte a lányt. Livlynek tele volt a hasa, majd kipukkadt.

– Most szívesen ledőlnék ide – mutatott a szépen bevetett ágyra a lány. – Ha most el kell indulnom, gurulni fogok hazafelé.

– Akkor maradj itt! – vetette fel Jerome, és Livly mögé lépett.

A lánynak elakadt a lélegzete, amikor a férfi a derekára tette a kezét és magához húzta. Jerome végigsimított a sikamlós selymen és Livlynek beleborsódzott a bőre.

Ugyanakkor a vészharang is megszólalt a fejében. Még mindig alig ismerték egymást, és Livly nem akart már az első vacsora után az ágyában kikötni. Nehezére esett kimondani a döntését, de muszáj volt.

Jerome ajka a nyakához ért, a keze közben folyamatosan a csípőjét simogatta. A lány lesütötte a szemét, majd ellépett a férfitől.

– Ne! – kérte elhaló hangon, mert a vágy ugyan dolgozott benne, de az esze is a helyén volt.

Szembefordult Jerome-mal.

– Azt hiszem, korai lenne. Bocsáss meg, de nekem ez még nem megy!

A férfi közelebb lépett hozzá.

– Akkor se menj még el! Maradj itt velem!

Az arcuk vészesen közel volt, és Livly ajka elnyílt. Jerome lágy csókot adott rá, majd a nyelvével a szájába hatolt. Átkarolta és erősen magához szorította a lányt, aki ez ellen már nem tudott küzdeni. Átadta magát a csóknak, és Jerome arcára tette a kezét.

Pár percig hevesen falták egymást. A csók hosszú volt és forró.

Váratlanul megcsörrent Jerome telefonja. A legmagasabb hangerőre volt állítva, így ijedtükben szétrebbentek. Livly még mindig nagy levegőket vett.

Jerome a füléhez nyomta a készüléket.

– Halló!

Livly halk zümmögésként hallotta a hívó fél hangját, de a szavaknak csak egy részét értette. „Ablak” „robbant” „szilánkok”. Jerome arca megváltozott, dühössé vált. Szemei szikrát szórtak, és a belőle áradó harag megrémítette Livlyt. Amikor találkozott a tekintetük, Jerome elfordult a lánytól, és háttal állva hallgatta tovább a monológot.

– Máris odamegyek – zárta le végül a dolgot, majd megszakította a beszélgetést.

Zsebre tette a telefont, majd Livly felé fordult. Arcán még mindig zaklatott kifejezés ült.

– Ne haragudj, de valamit el kell intéznem!

– Mi a baj? – kérdezte a lány.

– Ne aggódj! Megoldom. Elkísérlek a bejáratig, onnan már haza tudsz menni.

Jerome átfogta a lány derekát és kitolta a szobából. Livly érezte a férfi érintésén, hogy feldúlt.

– Nem tudok segíteni? – érdeklődött, amikor a liftben álltak.

– Ebben nem tudsz.

– Milyen ablak tört ki? Vagy rosszul értettem, amit mondtak?

Jerome megpróbálkozott egy mosollyal, de ez nem tűnt túl őszintének.

– Csak egy vandál rongált az északi szárnyban. Az őreim elfogták. Ez sokba fog kerülni neki.

– Ó – Livly csak ennyit bírt kinyögni.

Jerome a nagy hallig tartott vele, majd kurtán elköszönt és gyors léptekkel elsietett.

Livly nem bírt szabadulni az érzéstől, hogy a férfi talán nem mondott igazat.

1. Szilánkok

Vadonatúj munkaruhában feszített a kapuház előtt, és közben a vendégeknek szánt üdvözlő mosolyt gyakorolta. Ez meglehetősen nevetségesnek hatott, és ezzel tisztában is volt, de így próbálta levezetni a benne dúló feszültséget.

Eljött hát az első igazi munkanapja.

Jerome azt kérte, legyen olyan közvetlen, mint vele, de ez nem volt ennyire egyszerű. A férfi akkor már nem számított idegennek, mint a csoport tagjai, akikre várt.

„Te akartad! Ne panaszkodj!” – mondogatta magának gondolatban.

A rá váró feladaton kívül más is járt a fejében. Arra számított, hogy Jerome felkeresi, hiszen előző este közelebb kerültek egymáshoz, mint a lány tervezte. Azonban nem jelent meg, és nem is üzent. Livly azon morfondírozott, hogy mi lehetett az a sürgős elintéznivaló, ami miatt a férfi percek alatt lefújta az estét. Azon is csodálkozott, hogy semmit sem hallott az esetről, pedig reggeli után csatlakozott a kávézgató takarítóbrigádhoz, akikről feltételezte, hogy tudnak valamit.

Senki sem hallott semmiféle kitört ablakról. Robbantásról és vandálokról meg pláne nem.

Furcsa volt az egész. De Livly mostanában mindig arra jutott, hogy ő talán vonzza a különös dolgokat. Arra vágyott, bár segítene valaki kibogozni a szálakat, mert minden csak megtörtént, de magyarázat semmire sem érkezett.

A vendégek csoportja már gyülekezett a kapu előtt.

Livly elhessegette cseppet sem normális gondolatait és igyekezett a valóságra koncentrálni.

A társaság elég vegyes volt. Ifjú tizenévesektől a negyveneseken át a nyugdíjasokig minden korosztály képviseltette magát. A fiatalok vidám hangzavarral vonultak be a palota kertjébe, az idősebbek pedig rosszalló pillantásokkal méregették őket.

Livly megigazította a szoknyáját, amíg még nem vette észre senki, majd összes fellelhető magabiztosságát felöltve, eléjük lépett.

A csoport elcsendesedett, amikor megpillantotta a lányt.

– Szép napot kívánok! Livly vagyok. Én fogom ma körbevezetni önöket.

Olyan régóta várta már, hogy kimondhassa e szavakat, hogy a bőre beleborsódzott és mosoly kúszott az arcára. Ebben a hangulatban máris könnyebb volt könnyednek és kedvesnek lenni.

Livly a csapat előtt haladt, és elsőként egy rövid sétát tettek a kert azon részein, amit érdemes volt megmutatni az idegeneknek. Itt még nem kellett túl sokat beszélnie, hagyta, hogy a vendégei élvezzék a napsütést és kedvükre bókálásszanak a kavicsal leszórt utacskákon.

A nagylépcső előtt állította meg őket pár percre, és ott egy hosszabb monológgal elkezdte a tényleges vezetést. Még korábban felvázolta magának, hogy mivel kezd majd, és párszor el is próbálta otthon, de ezúttal élesben kellett felmondania a leckét és bízott benne, hogy természetesnek hangzik.

Nem volt célja, hogy úgy hangozzon, mint egy hírolvasó.

Szerencsére egyelőre senki sem unatkozott annyira, hogy belebeszéljen, s ezzel összezavarja őt.

A hallban türelmesen megvárta, míg kiámuldozzák magukat az emberek, és csak azután haladt tovább velük a keleti szárnyba. Feldobta nekik a lehetőséget, hogy bármilyen esetben kérdezhetnek tőle, ha valami felkelti az érdeklődésüket, és ő a legjobb tudása szerint igyekszik válaszolni.

Anja adott neki egy jó tanácsot pár nappal azelőtt: ha belefut olyasmibe, amit esetleg nem tud, inkább vallja be, és ne kezdjen felesleges magyarázkodásba. Livly ezt észben tartotta, de azért bízott benne, hogy nem kell alkalmaznia a nap folyamán.

Már javában a szobákat, termeket járták, amikor Livly egyre jobban belemelegedett, és szinte egyfolytában járt a szája. Egy idő után szinte kizárta a külvilágot és lelkesen mesélt, mintha a saját élményeiről számolna be.

Igazán elemében volt. Úgy érezte, végre ott van, ahol lennie kell. Földöntúli boldogság töltötte el, és el sem tudta képzelni, hogy ennél létezik még felemelőbb a számára.

Nagy szerencséjére egy kulturált és érdeklődő társasággal hozta össze a sors első alkalommal, így pozitív érzésekkel köszönt el

tőlük, miután visszakísérte őket a kapuházhoz, és meleg szívvel ajánlotta nekik az ajándékboltot.

Nagyot sóhajtva lépett be a háza ajtaján, és ledobta magát a kanapéra. Rendületlenül mosolygott, és bámult a semmibe. Újra lejátszotta magában az elmúlt órák pillanatait, és bízott benne, hogy nem okozott csalódást.

Alig volt otthon félórája, amikor kopogtattak. Szívesen maradt volna még egy kicsit egyedül, az álmaiba süllyedve, de ki kellett nyitnia az ajtót.

Jerome állt előtte, pezsgővel a kezében. A lányra kacsintott.

Livly örült a férfi felbukkanásának, bár amint megpillantotta, máris felszínre törtek a kérdései, amiket fel akart tenni. Azonban nem rohanhatta le őt azonnal.

Jerome besétált, letette az üveget az asztalra, majd a szekrényhez ment poharakért.

– Mit csinálsz? – kérdezte Livly.

– Megünnepeljük az első napodat.

Livly széttárta a karját.

– De hát még el sem mondtam, hogy milyen volt. Honnan tudod, hogy nem bőgtem le?

– Azért vagyok a főnököd, hogy tudjam. Jól csináltad. Pontosan azt tetted, amit kértem, és ennél nem is várok többet.

Jerome egy nagy pukkanással megszabadította az üveget a dugótól, s mindkét talpas pohárba öntött a pezsgőből. Livly közben közelebb lépett hozzá, s az asztalra támaszkodott.

– Neked milyen napod volt? Megoldódtak a gondjaid? – próbálkozott Livly, remélve, hogy a férfi ezúttal nem hárít.

– Minden a legnagyobb rendben – mondta, majd a lány felé tartotta az egyik poharat. – Édeset választottam. Ugye szereted?

Livly vonakodva vette el tőle.

– Nem vagyok nagy piás, úgyhogy nem tudom.

– Ez jó minőségű. Ízleni fog.

Koccintottak, majd letelepedtek a kanapéra, szorosan egymás mellé. Jerome a jobb kezével átkarolta Livly vállát. Lassan kortyolgatták a pezsgőt.

Livly nem tudta elviselni, hogy még mindig nem kapott normális választ a férfitől, ezért tovább puhatolódzott.

– Mi lett a vandálokkal? Feljelentést tettél ellenük?

Livly nem nézett Jerome-ra, hanem a szájához emelte a poharát, mintha mindez csak mellékes lenne. Azonban feltűnt neki a hosszú csend, amíg a férfi nem szólalt meg.

Jerome a lány felé fordult és a jobb könyökével a kanapéra támaszkodott. Mivel nyitott felé, így Livly is úgy mozdult, hogy pontosan egymással szemben legyenek.

– Ha ismerni akarod a titkaimat, akkor többet kell velem lenned.

A lány elképedt.

– Titok? Hiszen csak egy ártatlan kérdés volt. Ne haragudj, ha ezzel átléptem valami határt!

– Dehogyan. Én kérek elnézést. Csak... Na, mindegy, szóval elkaptuk a rongálókat és már rendőri kézen vannak. De neked ezzel nem kell foglalkoznod. Semmiség. Már túl vagyunk rajta.

– Nagyon idegesnek tűntél.

– Az is voltam. Rengeteg pénzembe kerül ez a hódály. Nem tesz boldoggá, ha valaki beleköp a levesembe.

– Érthető – bólogatott egyetértően Livly.

Felhörpintették a maradék italt, és Jerome visszament a konyhába az üvegért, hogy töltsön még.

– Egyébként tényleg azt szeretném, ha többet lennél velem.

Livly zavartan szüröcsölte a pezsgőt, s miután semmit sem válaszolt, Jerome közvetlenül mellé ült le. Kivette a kezéből a poharat, és a kezei közé fogta a lány arcát.

– Gyere át velem a palotába!

Rövid csókot nyomott Livly szájára, majd a füléhez hajolt.

– Kérlek!

A lány füle tövét is megcsókolta, azután a nyakát. Livly halkan felnyögött, de ott motoszkált benne, hogy eszénél kell lennie. Valahogy el kell utasítania a kérést. Ha átmegy, azzal önként felajánlkozik neki.

De még nem akart. Nem azért volt ott.

– Nem mehetek – mondta.

– Miért? Ne tedd ezt velem!

– Várj még ezzel, Jerome! Kérlek szépen!

– Te is akarod. Tudom.

– Nekem ez nagyon korai.

– Ígérem, nem rohanlak le. Csak legyél velem!

Livly halkan felkacagott.

– Nem tudnád visszafogni magad. Férfiból vagy. Ha nincs az az affér az északi szárnyban, már tegnap megtörtént volna.

Most Jerome-on volt a nevetés sora.

– Igazad van. Nem bírnék magammal.

A derekára csúsztotta a kezét, majd átkarolta. Gyors mozdulatokkal felkapta és az ölébe húzta Livlyt.

– Ahogy most sem.

Megint egymásra tapadtak, és a lány minden korábbi ellenérvélése dacára, összefonódtak. Livly haja kibomlott a nagy csókcsatában, és eltakarta kettejük arcát a külvilág elől.

Hangos csörömpölés, és szanaszét szóródó üvegszilánkok váratlan veszélyforrása szakította meg köztük a pillanatot. Amilyen gyorsan csak tudtak, lebuktak a kanapé támlája mögé, hogy ne szabadalja össze őket.

Amikor véget ért, felegyenesedtek és megszemlélték a hirtelen kialakult káoszt. Livly a szája elé emelte a kezét és döbbsen nézte a rongálás eredményét. Szerencsájukre sérülés nélkül megúszták, mert távol voltak az ablaktól.

– Ne mozdulj onnan! – szólt rá Jerome. – Minden tele lehet szilánkkal, te pedig zokniban vagy. Már is szólok a takarítóknak.

Jerome elővette a telefonját és minden egyes munkaerőt a lány házába csődített. Velük együtt természetesen Dorát is. Egyből feltűnt Livlynak, hogy a lány milyen sokatmondóan néz rá. Ő volt Edwin bizalmasa, s bizonyára elég gyakran kibeszélték őt, mióta beköltözött a palota kertjébe.

A nagytakarítás közben Jerome ismét zabos lett, és tulajdonképpen búcsú nélkül faképnél hagyta Livlyt, aki ezúttal már végképp képtelen volt nem magára venni a dolgot. Ráadásul most az ő ablakát törték be, és nem tudhatta, hogy neki szánták a támadást, vagy a főnökének.

Eszébe jutott Edwin mogorva tekintete.

„Ő is tehetett, de miért tette volna? Olyan szörnyű bűnt azért nem követtem el.”

Gondolkodott, és közben a padlót pásztázta. Semmi alkalmas eszközt nem talált a helyiségben, ami arra utalt volna, hogy bedobták az üveget. Követ vagy bármit. Mindemellett az ablak szabályos, apró darabokra robbant, ami újfent arra engedett következtetni, hogy ezt nem okozhatta egy szimpla kavics.

Valami már-már porrá zúzta az üveget.

2. Változás

A takarítónők egy óra alatt kiporszívózták és rendbe tették a lakást, s magára hagyták Livlyt. Jerome persze nem tért vissza.

A lánynak már csak egyetlen támasza maradt. A fülbevaló, ami még mindig ott feküdt a dobozában, ahol hagyta. Leült az ágya szélére, és felnyitva az ölébe tette a dobozt.

– Nem bírom tovább – mondta neki. – Eddig is képes voltál közvetetten szólni hozzám. Most miért nem találod meg a módját? Nincs lyuk a fülemen, sosem foglak hordani. Beszélj hozzám, vagy keress valaki mást, aki teljesíteni tudja, amit akarsz!

A két kis ékkő hosszú idő után megmoccan, és Livly szíve majd kiugrott.

– Tehát hallasz. Ennek örülök.

A fülbevalópár lassan elemelkedett a dobozától és Livlyvel szemmagasságba került. A lány tágra nyílt szemekkel nézte. Már nem félt tőle, de azért mindig rácsodálkozott erre a varázslatos rejtélyre.

Az ékszer egyszerre a kitört ablak irányába repült. Livly követte a tekintetével, s amikor „barátja” kiszállt a szabadba, és egy kanyart véve eltűnt a szeme elől, rémülten szaladt az ajtóhoz, hogy utolérje.

A zoknira nem volt ideje cipőt húzni. Jobb híján beleugrott hát a bolyhos fürdőszobapapucsába, és azzal rohant ki a házból.

Futott, amennyire csak tudott, és egyfolytában az ékszert kereste a levegőben. Nem törődött vele, hogy megláthatja valaki. Szaladt és kutatott a szemeivel.

Amikor meglátta, ahogy a napfény megcsillan a smaragdkövön, még gyorsabban szedte a lábait.

A fülbevaló átsuhant a kerten, és nem törődött vele, hogy a lány tudja-e követni. Livly igyekezett folyamatosan figyelni, hogy merre van, de a terep, amin haladt nem könnyítette meg a dolgát. Vagy rózsabokrok, vagy kerti tavak állták el az útját, ami felett ugyebár a „barátja” könnyedén átröppent, de neki ki kellett kerülnie.

Livly félt, hogy szem elől téveszti, és végleg magára marad. Egyedül ez a kis tárgy adott neki reményt és kecsegtette új lehetőségekkel, nem hagyhatta, hogy csak úgy eltűnjön az életéből.

– Állj meg! – szólt utána lihegve és kifulladásra, de csak azért sem állt meg – Kifúratom a fülem. Hallod! Maradj velem!

Az ékszert jól láthatóan nem érdekelte, mert tovább repült a palota északi szárnya felé. A fülbevaló és Livly is közelítettek az épülethez, de amikor elérték, az ékkövek még gyorsabban nekiiramodtak, s a kertet a várostól elválasztó fal és az építmény közti keskeny résen átröppenve végleg nyoma vészett.

A lány megtorpant a rés előtt. Egy embernek elég hely volt ott, hogy átférjen. Hiába nem látta a fülbevalót, még nem adta fel a keresést. Átlépdelt a fal mellett, és a palota hátsó kertjében kötött ki. Jobb kéz felől az északi szárny magasodott fölé. Livly körülnézett, de sehol sem látta, amit keresett. Felpillantott a sötét falra, majd csalódottan nekidőlt.

Otthoni papucsá itt-ott szétszakadt, és ahol nem lógott róla a bolyhos anyag, ott foltos volt a portól. Livlyt ez cseppet sem izgatta, de a fülbevaló elvesztése annál inkább. Átkarolta magát és összeszorította az ajkát.

– Te meg mit művelsz? – reccsent rá egy éles hang balról.

Az illető épp akkor verekedte át magát a falrésen. Amikor Livly felismerte benne Edvint, nyelt egy nagyot.

A fiú a lány elé lépett és végigmérte.

– Mi ütött beléd? Letaroltad a nárciszokat. Nem tudsz a lábad elé nézni?

Livly ajka megremegett. Edvin szeméből sütött a szintiszta harag.

– Bo...bocsáss meg! – dadogta szerencsétlenül a lány és lehajtotta a fejét.

Edvin eltávolodott tőle, de mindvégig lesújtó pillantásokat lövellt felé. Lassan abba az irányba fordult, ahonnan jött. Livly nem bírta elviselni, hogy így váljanak el ismét, ezért ellökte magát a faltól és a fiú mögé lépett.

– Mi bajod velem? – kérdezte.

Edvin megtorpant, és Livly egy pár percig csak nézte a mozdulatlan fiú hátát. Újra elindult, hogy otthagyja, de Livly már erőszakosabb volt. Megiramodott, elé vágott és a mellkasára csapva, két kézzel visszatartotta őt.

– Nem! Nem mehetsz el addig, amíg nem válaszolsz! Ezúttal nem.

Edvin lenézett rá, és furcsán kifejezéstartelen volt a tekintete. Arcán egyszer undorodó, másszor megilletődött pillantások váltották egymást. Nagyon különös volt, mintha valami tudatmódosító szer hatása alatt állna.

– Mondj már valamit! – kiáltott rá Livly. – Miért utálsz? Mi rosszat tettem, amiért így viselkedsz velem?

Edvin végül egy közömbös ábrázatot választott a felelethez.

– Én is ugyanezt kérdezhetném tőled. Elhiszem, hogy nem vagyok álmaid fickója. Nem vagyok olyan, mint a főnököd, de mégsem kéne ezt ilyen nyilvánvalóan kimutatni. Inkább menj el mellettem úgy, hogy ne is nézz rám, de kímélj meg ettől a gőgös tekintettől! Mitől vagy te különb nálam?

Livly tágra nyílt szemekkel bámulta. A könyvtárban elhangzott beszélgetés minden szava élénken élt még a fejében, de mégis borzasztó és letaglózó volt ezt közvetlenül az arcába kapni, mint valami hidegzuhanyt.

– Én soha... Én egyszer sem néztem rád úgy, ahogy te. Most csak rám akarsz kenni az egészet, ahelyett, hogy felvállalnád a tetteidet. Miért lennék veled goromba, amikor nincs is okom rá?

– Honnan tudjam? – kontrázott Edvin.

– Kérlek, nyugodj le! Szeretném ezt tisztázni. Úgy tűnik, mindketten félreértettünk valamit.

– Inkább csak kerüljük el egymást! Azzal mindketten jobban járunk.

– Ne! Az is veszekedést gerjeszt. Értsd már meg, hogy én nem szeretnék veled haragban lenni! Neked sem jó ez így, ugye? Ki tudna ezen változtatni, ha nem mi ketten?

Edvin erre nem mondott semmit. Inkább csak a mellkasához nyúlt, és lefejtette magáról Livly – időközben – ökölbe szorult kezét. A lány csak ekkor ébredt rá, hogy mindvégig a fiú kantárzsebébe kapaszkodott.

Amikor Edvin hozzáért, az még a tekinteténél is különösebb érzés volt. Érdes, száraz tenyere dörzsölte Livly kézfejét, de ő mégsem akarta, hogy elengedje. Ám Edvin elengedte.

Néhány percig csak álldogáltak egymással szemben és zavartan nézelődtek jobbra-balra.

– Egyébként miért rohantál ide? Mi célod volt vele? – kérdezte Edvin, de kerülte Livly pillantását.

– Én... ööö... csak láttam egy macskát. Erre futott.

A fiú mégis rásandított egy kicsit.

– Macskát üldöztél?

– Igen – vágta rá magabiztosan a lány.

– Világoskék mamuszban?

Livly a lábfejeére nézett, és kereste az újabb hihető magyarázatot.

– Nagyon szeretem a macskákat. Eléggé beindulok tőlük, mármint... muszáj megsimogatnom.

Edvin megvakarta a feje búbját, és elnézett Livly mellett.

– Teljesen eszelős vagy.

A fiú nem firtatta tovább a dolgot, de még csak vissza sem nézett, miután kikerülte a lányt és magára hagyta.

„Vajon mit gondolna rólam akkor, ha tisztában lenne az igazsággal?” – morfondírozott Livly, és figyelte, ahogy a fiú eltűnik.

Az idegességtől kialakult csomó kicsit oldódott a gyomrában, miután úgy látta, kapcsolata Edvinnel jó irányba változik. A fiú ugyan nem volt barátságos, de már annyira mogorva sem, mint korábban.

Livly nem ment vissza azonnal a házba. Szüksége volt egy kis egyedüllétre, hogy átgondolja a dolgait és feldolgozza a nyilvánvaló tényt: sorsának legfőbb támogatója, a kis szerencsehozó fülbevaló minden magyarázat nélkül faképnél hagyta.

Az sem érdekelte, hogy a mamusza egyre jobban szétfoszlik a lábán. Csupán az zavarta egy kissé, hogy a vékony talpú lábbeliben minden egyes kavicsot és buckát megérezett.

Amióta megérkezett a palotába és beköltözött, egyszer sem látogatta meg a hátsókertet. A látogatókkal sem tett itt sétát, hiszen szabadon körülnézhetek a tárlatvezetés után Livly nélkül.

Lassan bandukolt és rakta a lábait egymás után, közben ajkbiggyesztve sajnálta magát, amiért fogalma sincs, hol keresse az ékszert. Félt, hogy vele együtt a mázlisorozatnak is annyi.

Leült egy padra egy rózsalugasban, ami közvetlenül az északi szárny ablakaira nézett. A virágok még nem nyíltak, de a növényen már fellelhető volt pár bimbó. Nekidőlt a támlának és kifejezéstelenül bámult a semmibe.

Remélte, hogy pár pillanat erejéig kiürítheti a fejét. Már-már túlsordult a pohár, hiszen amióta megkapta a fülbevalót, egyfolytában pörögtek körülötte az események, és lassan eljutott arra a pontra, hogy képtelen volt feldolgozni.

Percek teltek el úgy, hogy meg sem mozdult. Tényleg szüksége lett volna pár eseménytelen, magányos órára.

A különös zöld szín tűnt fel neki először. Valahogy nem illett a képbe, ezért lefejtette a szeméről az érdektelenség ködét és jobban megnézte magának, amit valamiért addig nem vett észre.

A palota falán indák, tüskés ágak futottak végig. Ez önmagában még nem is lett volna furcsa, de nem a földtől indultak, hanem az ablakokból nyúltak ki.

Livly a szemöldökét ráncolva hajolt előre, hátha akkor jobban látja. Szinte észrevétlenül emelkedett fel a padról és tett pár lépést a palota irányába. Le sem vette a szemét az ablakokról, s minél közelebb ért, annál több növényvel futtatott falrészt fedezett fel. Csodálkozott, hogy eddig miért nem szúrta ki a szemét.

Élénken járt az agya, és egyre csak az újonnan tett felfedezését vizslatta. Néhol kisebb, nagyobb levelek dörgölöztek hozzá az üveghez, ami előtt nem volt függöny, s valahol az ablakkeret üresen tátongott és az ágak kókadva hajoltak ki a semmibe.

„Hogyan lehetséges mindez? Mégis hogy kerülnek oda?”

Livly hiába várt nyugalmat és némi szünetet, a bizarr jelenségek még mindig tudtak újat mutatni neki, és nem hagyták, hogy egy percre is lelankadjon. Azonban hiába állt ott földbegyökerezett lábbal, újfent nem talált magyarázatot.

„Jerome azt mondta, az északi szárny felújítás alatt áll, ezért lezárták. Ohyan régóta állnának a munkálatok, hogy közben átvette az uralmat a természet? Az lehetetlen.”

Folyamatosan a megoldáson törte a fejét. Legalább ezt az egyet meg akarta fejteni, ha már a többi nem sikerült. Kellene volna valami rendszer a sok keszekusza gondolatban.

Livly hátat fordított a palotának, és a messze nyúló kertre szegezte a tekintetét. Vett egy mély levegőt, de ez nem hozta el számára a kellő nyugalmat. A tenyerébe temette az arcát.

„Mi folyik körülöttem?” – tette fel a kérdést saját magának.

Azonban mielőtt teljesen belesüllyedt volna a kétségei mocsarába, kihúzta magát.

– Mindennek utánajárok – suttogta bele a levegőbe. – Szépen, sorjában.

3. Támasz

Még aznap kicserélték a törött ablakot a kicsi házban. Úgy tűnt, Jerome gyorsan intézkedett az ügyben, de Livlyt nem látogatta meg. Sőt, másnap sem jelentkezett. A lányban egyre csak gyülekeztek a kérdések és szétfeszítette a feszültség, ezért késő délután végül ő maga ment el a férfi lakrészéhez.

Nem ugyanazok az örök álltak az ajtónál, mint amikor legutóbb ott járt, így nem is várhatta tőlünk, hogy felismerjék, ennek ellenére megpróbált bejutni a férfihoz.

– Sajnálom, hölgyem, de Jerome úr nem fogad senkit.

– Kérem, szóljon neki, hogy Livly keresi! Mindenképpen beszélnem kell vele.

– Ma olyan elfoglaltságai vannak, amelyet nem szakíthatok meg. Ezt az utasítást kaptam. Nem tehetek önért semmit.

Livly dühösen dobantott a folyosó szőnyegén, majd csípőre vágta a kezét. Legszívesebben válogatott szidalmakat vágott volna az őr fejéhez, de belátta, hogy nem vezetheti le rajta a dühét, mert nem ő a hibás.

A lány kecsesnek éppen nem mondható, haragos trappolással robogott ki a déli szárnyból, és a hallig meg sem állt. Ott azonban megtorpant.

Még a lépcső tetején megfogant az ötlet, és kellően zaklatott volt ahhoz, hogy meg is tegye. Nem ment ki a palota ajtaján, hanem az északi szárny lépcsője felé indult. Közelről akarta látni mindazt, ami a kertből nézve felsejlett az ablakok mögött.

Már a folyosó elején örökkel találkozott, de egyelőre még csak messziről látta őket. Lelassított, és úgy közeledett feléjük. Az egyik férfi észre is vette, s feltartott tenyérrel tett pár lépést a lány felé.

– Álljon meg, kérem! – szólt rá, de nem volt goromba, csak határozott. – Ez a szárny le van zárva.

Livly nem volt annyira bolond, hogy ne számítson rá, nem fogják csak úgy beengedni. Úgy döntött, nem erőszakoskodik. Kedvesen rájuk mosolygott.

– Szép napot, uraim! Ne aggódjanak! Nem áll szándékomban bemenni.

Az őr kissé elengedte magát, de nem lépett el a lány útjából.

– Csak szeretnék megismerkedni önökkel. Én vagyok az új idegenvezető, és lehetőség szerint mindenkivel váltanék pár szót.

– Értem – mosolygott vissza rá a férfi, és a társa arca is barátságosabb formát öltött.

Kezet ráztak és percekig tartó udvarias társalgásba kezdtek. Livly igyekezett nem mutatni, hogy mennyire eszi a kíváncsiság és méreg. A kettő elege mardosta belülről, de nem ronthatott ajtóstul az házba, bármennyire szeretett volna.

– Mióta van használaton kívül ez a szárny? – tette fel a kérdést Livly, mintha egyébként nem is lenne ez olyan fontos számára.

A férfi erősen kutatott a fejében, mert eltelt néhány másodperc, míg kinyögte a választ.

– Két vagy három éve. Nem tudom pontosan. Mindketten újak vagyunk. Ahogy hallottam, szálloda lesz belőle, de hát sok mindent beszélnek. Csakis Jerome úr tudhatja, hogy mit kíván kezdeni vele.

– Csináltak már vele valamit az évek alatt?

– Amióta itt vagyunk, nem. Előtte éppenséggel elkezdhatték, csak valamiért abbamaradt. Talán elfogyott a pénz.

A társa horkantott.

– Te el tudod képzelni, hogy itt elfogy a pénz? Jártál már a déli szárnyban? Ennek a főszernek tele van a zsebe – mondta, majd Livlyre nézett. – Csak halkán jegyzem meg, mert egyébként jól fizet, de egy egész élet munkája sem lenne elég, hogy fenntartsak egy palotát. Erősen kétlem, hogy annyira le lenne égve, hogy ilyen szinten elhanyagolja ezt a szárnyat.

Livly halványan elmosolyodott, mert a hallottak megerősítették a hitében, hogy valami nem stimmel, és értékelte a férfi bajtársias őszinteségét.

Elköszönt az öröktől, majd hátat fordított az északi szárnynak. Visszaballagott a házába, s közben azon spekulált, mit tegyen. Jerome furcsán viselkedett, hiszen időnként nem mutatkozott. Udvarolt, de emellett semmivel sem próbálta elnyerni Livly bizalmát. Céltalanul flörtölt, amikor neki jól esett, de egyébként nem törődött vele.

Livly fel, s alá járkált a nappaliban. Néhányszor leült, de akkor is járt keze, lába. Nem bírt nyugton maradni. Öklét a szájára szorította, ujjaival kocogtatta a fogait, majd a körmét harapdálta.

Kellett valami pótcselekvés, hogy a benne dúló zavarodottságot levezesse. Persze nem ment vele semmire.

Segítségre volt szüksége.

Már képtelen volt egyedül feldolgozni a bizonytalanságot és a rejtélyeket. Nem akadt egy barátja sem a fővárosban, akivel beszélhetett volna. A palota környékén már mindenki Jerome barátnőjeként tartotta számon, ezért távolságtartóan viselkedtek vele. Még Anja is ridegebb lett az elmúlt pár alkalommal, amikor találkoztak.

Az egyetlen ember, akihez valamilyen szinten közel került, az a főnöke volt, aki a jelek szerint csak látszólag viselte szívéen a sorsát és nem érdekelték az érzései.

Livly ekkor értette meg igazán, hogy valójában mennyire magányos. Még azok is távol voltak tőle, akiket egykor a családjának tekintett.

Egy dolog egyedül lenni, de szeretet nélkül élni a legpusztítóbb a léleknek.

Végre azt csinálta, amit szeretett, mégsem lehetett boldog. Valami mindig hibádzott a képletben.

Pityergett egy ideig. Átölelt egy párnát a kanapén, miközben világfájdalmas arckifejezéssel sajnálta magát. Legszívesebben hazament volna. Sosem járt még ilyen közel ahhoz, hogy összezsomagoljon. Persze, nem tartott volna túl sokáig, hiszen semmit sem akart magával vinni, amit Jerome-tól kapott.

Elképzelte a hazautat. Lehunyta a szemét, és éber álmában felült a vonatra, ami idehozta. A kép mégsem volt elég éles. Hiányzott belőle valami, amitől igazán meglelevenedhetett volna. Livly szíve még nagy magányában sem akarta feladni a reményt, hogy nem hiába jutott idáig. Jelek ezrei vezették el a palotába és adták a kezébe – szinte ingyen – álmai netovábbját. Nem feledhette el ilyen könnyen, hogy mi mindenben ment keresztül a fránya ékszernek köszönhetően.

Már nem számíthatott rá, hogy utat mutat neki. Azonban mégis szüksége volt a segítségre. Legalább egyvalakire, akivel beszélhet a képtelen őrülségekről, amelyek körülveszik. Abban biztos volt, hogy Jerome-mal hiába is próbálna, hiszen a férfinak egyértelműen titkai voltak előtte, amibe a lányt a legcsekélyebb mértékben sem engedte be. Livly nem érte be a könnyed és semmitmondó csevegéssel, amikor valami sokkal nagyobbbat és lényegesebbet sejtett a háttérben.

A könnye időközben felszáradt. Nem tudta volna megmondani, hogy mióta elmélkedett saját magán, de egy ideje már nem sírdogált. Mire sikerült lenyugodnia, biztos volt benne, hogy nem akar elszökni.

Feltápászkodott a kanapéről, de csak céltalanul körözött a házban. Egyszer összefonta a karját maga előtt, másszor a combját csapkodta türelmetlenül és néha beletúrt a hajába. Megállt a vadonatúj ablak előtt, aminek az üvegére még rá volt ragasztva egy reklámmatrica. Livly ezzel egy percig sem foglalkozott, inkább a szomszéd ház falára szegezte a tekintetét. Kint már besötétedett, így a felé néző ablakon belül egy lámpa fénye derengett. A redőnyt nem húzták le, mégsem észlelt mozgást odaát.

Azon gondolkodott, vajon tényleg annyira nagy a baj a fejében, hogy pont ahhoz készül fordulni, aki teljesen nyilvánvalóan utálja őt? Ha igen, akkor valószínűleg elhagyta egy fontos alkatrészét a nap folyamán, ami az ésszerű döntéseket irányítja. Mégis ez tűnt a legszimpatikusabb lépésnek, mert a fiú maga is része volt a furcsaságoknak, amelyeket Livly meg akart érteni.

Ellépett az ablaktól, és az előtér felé vette az irányt.

Ezúttal nem papucsban, hanem fűzős cipőben hagyta el a házat. Igyekezett kikerülni a virágoskertet, ami Edvin keze munkájának köszönhetette szépségét, és ugyebár sötétben egyáltalán nem látszott. A lány nem akart ismét okot adni a szidásra.

Az ajtóhoz sétált.

Próbált úrrá lenni idegességén, és közben kitalálni egy megfelelő magyarázatot, hogy miért is pofátlankodik be a fiúhoz késő este. Ezt nem foghatta rá a macskákra.

Már bőven a bejárat előtt állt, de hosszú ideig nem kopogott be. Ráharapott az alsó ajkára, majd ökölbe szorítva a jobb kezét, végül háromszor megkocogtatta az ajtót. A pár perc várakozás kínzó volt, de attól is elöntötte a forró veríték, amikor megmozdult a kilincs. Nem telt bele néhány pillanatba, és Edvin unott arca jelent meg előtte. A fiú melegítőt és trikót viselt.

A korábbi esetekhez képest merőben szokatlannak számított még az az apró gunyoros mosoly is a szája sarkában, amikor meglátta, ki áll az ajtóban.

– Nicsak, a liliomtipró – állapította meg a félfának támaszkodva.

A váratlan szóvicctől Livly szava már az első másodpercben elakadt, és még az oly nehezen összeszedett gondolatai is elszálltak. Zavarában kiszakadt belőle egy idétlen vihogás, pedig vissza akarta tartani. Gyorsan a szája elé kapta a kezét, nehogy a többi is utat találjon a kívüllág felé.

– Ó, bocsáss meg! – Livly megköszörülte a torkát, és igyekezett kellő komolyságot erőltetni magára. – Khm, azt hiszem, az nárcisz volt.

– Volt. Ahogy mondod – bólogatott Edvin. – Mi járatban?

Livly megszorította bal keze mutatóujját.

– Szeretnék beszélni veled.

Edvin szemöldöke kérdőn felszaladt. Spontán ráharapott a szájához éppen legközelebb lévő hüvelykujja körmére, majd ellökte magát a félfától, és a szabad kezével intett a lánynak, hogy kerüljön beljebb.

Livly, miközben elhaladt mellette, megállapította magában, hogy először látja őt a mindent takaró kantáros nadrág nélkül. A fiú ugyan nem volt atletikus alkat, de a fizikai munkától megfelelő mennyiségű izmot szedett magára. A közelében a levegő tuszfüdőtől illatozott.

– Foglalj helyet! – mutatott az étkezőasztal felé Edvin.

– Köszönöm!

– Kérsz valamit inni? – kérdezte a fiú és a konyhabútorhoz lépett.

– Bár elég kicsi a választék. Instant tea vagy víz?

– A víz megfelel. Kösz!

Miközben Edvin a csap alá tartotta a poharat, Livly végigfuttatta a szemét a lakáson. Hasonlóképpen volt elrendezve, mint a sajátja, annyi különbséggel, hogy a fiú már jobban belakta, s ugyanaz a művészi rendetlenség uralkodott nála, mint a műtermében. Nem volt hatalmas kupi, mindennek volt helye, de nem feltétlenül ott, ahol egy átlagos gondolkodású ember tárolná. Edvin inkább a praktikumra adott a túlzott rend helyett.

A fiú letette elé a vizet, majd leült az asztal túloldalán. A mellette álló szék karfájára támaszkodott és keresztbe vetette egyik lábát a másikon. Livly ezzel szemben úgy ült, mint aki karót nyelt.

– Hallgatlak – adta meg a kezdőlökést Edvin. Bár nem tűnt túl kíváncsinak.

– Tudom, hogy nem kedvelsz túlzottan, de azon leszek, hogy ez megváltozzon. Eddig elbeszéltünk egymás mellett, már amennyit egyáltalán beszéltünk – zavart nevetés szakította meg a monológot.
– Félreismersz. Én nem vagyok az a cicanő-fajta. Sosem voltam kacér, pláne nem feltűnősködő. Ha ezt hiszed, tévedsz. Én dolgozni jöttem ide. Az volt minden álmom, hogy ezt csinálhassam.

Edvin széttárta a karját.

– Várj! Állj meg! – szólt közbe. – Miért érzed úgy, hogy magyarázkodnod kell nekem?

Livly szólásra nyitotta száját, de elsőre nem sikerült kinyögnie semmit.

– Én... nem tudom.

A homlokára tette a kezét.

– Talán bele sem kellett volna kezdenem. Bocsáss meg!

Eltolta magát az asztaltól, hogy felálljon.

– Nem akarlak tovább zavarni.

– Nem zavarsz – Edvin hangja akkor először kedvesen csengett, és Livly ettől jobban megdermedt, mintha üvöltött volna. – Maradj nyugodtan!

A lány egy hangos sóhaj kíséretében, lassan visszaült a helyére. Kezeit az ölében pihentette és összefonta az ujjait.

Edvin is közelebb húzódott az asztalhoz és lapjára támaszkodott. Határozott tekintettel nézett Livlyre.

– Nem igazán tudlak megérteni. Furcsán viselkedsz, amióta csak megjöttél. Amikor először beléptél a kapun, és az a visszataszító felsőbbrendűség ült az arcodon, arra gondoltam: na, még egy hülye tyúk, aki a főnököm pénzére hajt.

Livly szeme elkerekedett, de Edvin félreérthette a reakcióját, mert így folytatta:

– Nehogy azt hidd, hogy te vagy neki az első! Viszonylag gyakran megfordulnak nála a nők, és mindig én fogadom őket a kapunál. De még egyiket sem költöztette be, és számomra ez is nagyon különös volt.

– Mi... miféle felsőbbrendűségről beszélsz? Kizárt, hogy ezt tettem. Izgultam és kicsit féltem is, de hogy lenéztelek volna téged, az nem igaz. Inkább te voltál az, aki ridegen bánt velem.

Edvin a mellkasára mutatott és nekidőlt a szék támlájának.

– Én? Sosem vagyok az. Ezt kikérem magamnak. Akármilyen tapló egy vendég, még sosem fordult elő, hogy visszaszóltam volna. Ahhoz tényleg nagyon ki kell borítania.

– Akkor mégis mit láttam? Mert a szememnek azért még hiszek.

– Ahogy én is. Na, most ki tesz igazságot? Hm?

Livly hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ez akkor is furcsa.

– Igen. Egyetértek. Főleg, mert azt állítod, nem tettél semmit, mégis idejöttél hozzám magyarázkodni.

– Én nem magyarázkodom. Ugyanúgy meg szeretném érteni, ahogy te. Azonban nagyon keveset tudsz, de ha mindent elmesélnék neked, bolondnak néznél.

– A macskás attrakciód után? – vonta fel a szemöldökét Edvin és elvigyorodott. – Ugyan. Elkéstél.

Livly nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el. Igaz, kissé szenvedő mosoly volt, de legalább oldotta a feszültséget.

– Ne vicceld el, kérlek! Ez bonyolultabb, mint gondolod.

– Jó, akkor kezdj bele!

– Ígérd meg, hogy nagyon nyitott leszel, és nem állsz fel az első képtelenségnél! Senkinek sem mondtam még el. Én magam is nehezen hiszem el.

– Rendben – Edvin bólintott és újra közelebb hajolt.

– Korábban Belforalban éltem. Nem régóta költöztem ki az intézetből...

Livly az elején kezdte, hogy Edvin a teljes képet kapja meg róla, és hogy lássa, normális ember volt, mielőtt belecsöppent ebbe a tébolyba, amikor egy ismeretlen személy ajándékot küldött neki.

– Nem kellett volna felbontanom. Azzal a lendülettel a kukába kellett volna dobnom, de hát fogalmam sem volt, hogy mi lehet benne.

A lány elmesélte, hogyan irányította őt a fülbevaló és erőszakolta rá az akaratát, hogy jelentkezzen az állásra, s utazzon Liantormba.

– Eleinte féltem tőle, de amikor láttam, hogy valójában minden tettevel előre mozdít engem, megkedveltem. Egy önálló személyiségként tekintettem rá.

– Mi történt vele? – Edvin végig kifejezéstelen arccal hallgatta őt, de ennél a pontnál mégis közbeszólt. – Múlt időben beszélsz róla.

Livly elképedt.

– Ezek szerint hiszel nekem? Nem tartasz flúgosnak?

– Dehogynem. Ezt már korábban is mondtam. Szóval mi van az ékszereddel?

A lány elhúzta a száját és szomorúan nézett Edvinre.

– Elhagyott. Amikor letapostam a virágaidat, igazából őt üldöztem. Hazudtam neked a macskáról. Sajnálom!

Edvin megtörölte a jobb szemét a mutatóujjával.

– Ezek után ne is várd, hogy épelméjűnek tartsalak! A macska még hagyján, de egy repülő, saját érzésekkel és döntésekkel rendelkező fülbevaló? Még egy álom sem ennyire eszement. De hogy jövök én a képbe? Azt mondtad, ha elmeséled a történeted, meg fogom érteni, hogy miért láttuk egymást másként, mint hisszük. Semmit sem látok tisztában.

– Ugyanebben a cipőben járok. Én eddig is ismertem minden egyes részletet, mégsem jutottam előrébb a megértésével.

A fiú megvakarta a feje búbját.

– Miért nem kérdezted meg az ékszert, hogy mit akar tőled?

– Azt hiszed, nem tettem meg vagy százszor? – csattant fel Livly, de észbe kapott, és kicsit nyugodtabban folytatta. – Miután idejöttem, már egész másként viselkedett, mint előtte. Egyetlen kérdésemre sem válaszolt. Folyton csak azt hajtogatta, hogy viseljem őt, de ezenkívül semmit.

– Miért nem tetted? – kérdezte a fiú.

A lány a füléhez nyúlt és úgy fordította a fejét, hogy Edvin lássa a valóságot.

– Nincs rajta lyuk. Nekem nem voltak szüleim, akik ilyesmire gondoltak volna. Szóval lehetetlent kért tőlem.

– Már miért lenne az? – Edvin kérdőn felvonta a szemöldökét. – Csak egy tű, egy kis alkohol és zsebkendő kell hozzá.

Livly eltátotta a száját és hüledezve tátogott.

– Ezt ugye nem gondolod komolyan?

– Dehogynem. Kamaszkoromban mi is így csináltuk a haverokkal, és még mindig élek. A jobb fülemen négy lyuk is van, nézd!

A lány a fejét rázta és eltakarta szemét.

– Már egyébként is mindegy, mert nem tudom, hol van.

– Vissza fog térni. Ha ennyire rámenőös, ahogy mondod, és még sokáig nem teljesíted az akaratát, bizonyára visszajön, hogy újra cselekvésre bírjon.

Livly csak nézte Edvint és halvány mosoly kúszott az arcára. Tényleg elérte egy szinte teljesen idegen embernél, hogy elhiggye a szavait? Valóban ott ülnek a fiú konyhájában és az ékszerről beszélgetnek, vagy ez is valami káprázat?

A lánynak be kellett látnia, hogy bizony tényleg talált egy szövetségest és talán jövőbeli barátot, aki segíthet neki. Idegessége enyhült, gyomorgörccse oldódott, és legalább arra az estére meglegte a nyugalját.

– Még azelőtt ki kell lyukasztani a füledet, mielőtt megjelenik.

Livlyt ez a mondat kirángatta az ábrándjaiból.

– Nem – rázta a fejét.

– Meg kell tudnunk, mit akar. Csak így deríthetjük ki.

A lány szenvedő arckifejezéssel, kérlelőn nézett rá.

– Ne! Kérlek!

– Tudod, hogy muszáj! Ne aggódj! Hamar túl leszel rajta. Csináltam már egy párszor.

– Engedd, hogy aludjak rá egyet! Ez most nagyon váratlanul ért.

– Minél előbb túl vagy rajta, annál jobb. A sebnek így lesz ideje gyógyulni.

Livly felpattant az asztaltól és elhárált.

– Holnap. Legyen meg holnap! Jó? Csak ne most azonnal!

Kezeit maga elé tartva lépdelt egyre közelebb az ajtóhoz.

Edvin felsóhajtott és beletúrt a hajába.

– Rendben. Legyen akkor holnap. Délután gyere át, mert reggel dolgoznom kell!

– Itt leszek. Livly abba sem hagyta beleegyező a bólogatást, míg az ajtót be nem csukta maga után.

4. Barátok

Livly már az ágyában feküdt, amikor eszébe jutott, hogy egy másik fontos dologról nem beszélt Edvinnel: Nem említette neki az északi szárnyban növekedő botanikuskeretet.

Majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy a kertészfiú miként vélekedne erről a jelenségről, illetve, hogy egyáltalán tud-e róla.

Legszívesebben azon nyomban kiszaladt volna az ajtón, hogy megkérdezze, de már nem akarta zavarni. Örült, hogy a fiúval határozottan javuló tendenciát mutatott a kapcsolatuk, nem állt szándékában ezt lerombolni.

Félt a füllukasztás okozta fájdalomtól. Rettegett. Mégis megpróbált elaludni, mert abban bízott, másnap még több rejtélyre találnak megoldást.

Reggel korán kelt. Még azelőtt kibújt az ágyból, hogy mások felébredtek volna. Odakint senki sem mozgólódott, így Livly egy kihalt, csendes kerten vágott át. Melegítőt és tornacipőt húzott, hogy kényelmes ruházatban indulhasson felderítőútra. Egyetlen célja volt: az északi szárny. Azonban ezúttal nem az örökön keresztül akart bejutni.

Ott kerülte meg az épületet, amerre a fülbevalót is üldözte. Átverekedte magát a szűk helyen, a fal és a magas kőkerítés között, majd igyekezett halk léptekkel olyan messzire szaladni, hogy jól ráláthasson az egész épületszárnyra.

Amikor először megpillantotta, mindenfelé kilógó ágakat, indákat, leveleket látott, de most, hogy jobban megfigyelte, megállapította, hogy a palotának csak egy bizonyos részét nőtték be a növények. A

harmadik emeleti ablaksorban, szám szerint a negyediktől indult és a kilencedikig terjedt. Livly már hallott olyasmiről, hogy tetőkeretet telepítenek egy épületre, vagy esetleg egy földszinti üvegházat, de hogy a szobák kellős közepére ültetnének, az eléggé értelmetlennek tűnt.

„Mifélek lehetnek ezek, hogy Jerome rejtegeti őket?”

Livly nem tudatosan, de egyre közelebb ért a falhoz. Miután messziről megszemlélte, léptei lassan odavitték az épület tövébe. A lány megérintette a tenyerével az érdes falat, és fejét hátra hajtva felpillantott. Éppen felette lógott egy apró, hosszúkás levelű bokor ága, de számára elérhetetlen magasságban. Végighaladt a fal mellett, de a kezét egy pillanatra sem vette le róla. Mintha félt volna, hogy ha elengedi, elfut előle. Persze, ez elképzelhetetlen volt, Livly mégsem húzódott el a faltól.

Az ablakokat kémlelte, pásztázta, hol talál rajtuk rést, hézagot. Olyan helyet keresett, ahonnan beleshet a földszinti ablakok üvegén, mert az épület alapjának magassága miatt nem látott be rajtuk. Úgy akart bejutni, hogy senki se állíthassa meg, kikerülve az őrköt.

Egyetlen fa esett közelebb a falhoz a többinél. Ez tűnt Livly egyetlen lehetőségének, hogy legalább beleshessen az épületbe. Felmászott a törzsén és az ágakba kapaszkodott, s próbált minél feljebb jutni. Kiválasztott egy vastagabb ágat, amin elhelyezkedhetett és félrehúzta a szeme elé lógó lombozatot.

Pont egy szintre került az egyik második emeleti ablakkal, és nagyon elégedett volt az ötletével. Csak egy kicsit kellett már feljebb jutnia, és eléri a harmadikat.

Épp húzódkodott és keményen összpontosított, amikor a szeme sarkából mozgást érzékelt. Abba az irányba kapta a fejét, amerre sejtette, de nem látott semmit. Gyorsabban mászott és mozdulatai kapkodóbbá váltak.

Váratlanul megreccsent alatta az ág, ezért megállt. A rémülettől hevesebben vert a szíve és levegő után kapkodott. A következő lépést már óvatosabban tette meg.

Végül megállapodott egy szimpatikus és viszonylag biztonságosnak tűnő faágon, és onnantól már csak az ablakra figyelt.

Ha korábban mozgott is valami körülötte, már nem mutatkozott. Livly nem mérte az időt, amit fenn töltött, így fogalma sem volt róla, hogy mennyit vesztegetett el belőle. Csak nézte, ahogy a kilógó leveleket meg-megrezienti az enyhén fújdogáló szél, mert annál beljebb nem látott. A növények olyan sűrűn fedték el az üveget, vagy néhol az ablakok keretét, hogy a helyiségből semmi sem látszott.

Livly csalódott volt, de abban legalább biztos lehetett, hogy nem csak a szeme játszott vele. A növények valóban ott voltak. Már csak azt kellett kideríteni, hogyan kerültek a palota kellős közepére.

Akkor mászott le, amikor meghallotta az első hangokat a távolból. Valahol emberek beszélgettek egymással, s Livly nem akarta megkockáztatni, hogy észrevegyék. Lassan leereszkedett a földre, és a nadrágjába törölte a kezét.

Még egyszer utoljára felnézett a harmadik emeleti ablakokra, s szilárd elhatározás született benne, hogy legközelebb bejut oda valahogy.

A fogadalom kiűzte a szívéből a csalódás érzését, s inkább arra gondolt, hogy idővel sikerülni fog.

Mély sóhaj szakadt fel a bensőjéből, de ez most a megkönnyebbülésé volt, hogy a dolgai picivel jobban állnak, mint előző nap. Egy dallamot dúdolt, miközben közeledett a bejárati ajtó felé, és egy lopott pillantást vetett a szomszéd házra is, amely sosem volt még olyan közel hozzá, mint abban a percben.

A dallam hangosabb lett, amikor lenyomta a kilincset.

– Tádáám!

Szabályosan felugrott ijedtében, amikor benyitott és Jerome lelkes ábrázata fogadta. A kezében ismét pezsgőt tartott és konfetti szállt a levegőben, ami már épp a padló felé tartott.

– Te mit... – „keresel itt?” A lány inkább elharapta a mondat végét, elvégre mégsem vághatta ezt a főnöke képébe, aki lakhatást biztosított neki.

Azonban nem feledhette el, hogy mennyire haragszik rá. Akkor fordult elő először, hogy igazán a pokolba kívánta férfit, és ha megteheti, azon nyomban kilökte volna a lábtörlőre.

– Merre jártál, kedves?

Jerome csókot nyomott Livly szájára, és látszólag az sem zavarta, hogy a lány ezt nem viszonozta. Bal karjával átfogta a derekát és behúzta őt a nappaliba. Az étkezőasztalon újabb ajándékdoboz várakozott, masnival átkötve.

Livlyt ez még jobban feldühítette.

– Jerome, megbeszéltük, hogy nem hozol több ajándékot – nézett haragosan a férfi szemébe.

– Ó, édes Livly, ezt most teljesen legálisan tettem, hiszen – a plafon felé dobta a markában lévő maradék konfettit, ami egyenesen Livly fején landolt – születésnapod van. Boldog születésnapot, Livly!

A lány köpni-nyelni nem tudott a csodálkozástól. Annyira lefoglalták a gondoljai, hogy teljesen elfelejtette a saját születésnapját. A hír meglepetésként érte, de ez csak addig tartott, míg újra eszébe nem jutott Jerome viselkedése az elmúlt napokban.

Összefonta a karját maga előtt és igyekezett szigorúan nézni.

– Tudod, több kérdés is felmerül bennem. Honnan tudsz a születésnapomról? Mióta kutakodsz utánam? Miért teszed? Hol vagy olyankor, amikor szükségem van rád, és miért csak akkor jelensz meg mindig, amikor épp úgy tartja kedved? Kedvesnek szólítasz engem, de vajon miféle kapcsolat van közöttünk egyáltalán? Mit jelentek neked?

Jerome kissé megrökönyödött a lány kifakadásán, majd gondolkodóba esett.

– Igazad van, hogy dühös vagy rám. Ezt most megértem. Szeretném megmutatni, hogy mennyit is jelentesz nekem valójában, mert tény, hogy a te szemszögekből nézve ebből kevés látszik.

Közelebb lépett és óvatosan a lány karjára tette a kezét. Livly ellenben nem mozdult, csak továbbra is kitartóan farkasszemet nézett vele.

– A feladataim zöme a palotába szólít engem, így ritkán jöhetek el hozzád. Ha, azt szeretnéd, hogy ez megváltozzon, költözz át hozzám! Élj velem a palotában!

Livly szeme elkerekedett. Megfeszített tagjai elernyedtek, úgy érezte, menten elájul. Megrázta a fejét, hogy eszméleténél maradjon.

– Hogy... hogy költözzek át?

– Igen. Miért ne? Persze kaphatsz külön szobát is, ha az ajánlatot túl soknak találod.

A lány tátott szájjal nézett rá, majd kissé elhúzódot.

– Sosem kaptál még ehhez fogható születési ajándékot – mondta Jerome. – Tőlem ezt is megkapod, csak gyere!

Livly a homlokát ráncolta és hiába kutatott magában öröm után, annak szemernyi szikráját sem találta. Edvin haragos arca jelent meg előtte, amikor még azt hitte, hogy a lány a főnöke barátnője.

– Nagyon szépen köszönöm, Jerome, de nem mehetek!

– De hát miért? – tárta szét a karját a férfi.

– Az alkalmazottad vagyok, nem a szeretőd. Ideje, hogy végre tisztázzuk. Nem akaszthatsz le a falról, mint egy kabátot, amikor épp úgy gondolod!

– Pont erre találtam megoldást. Nem szeretném, hogy ezt érezd. Azt akarom, hogy tudd, fontos vagy nekem.

– Nem értem, hogy mitől lettem az – fakadt ki Livly újra. – Magyarázd meg!

– Nem tudom! – Ez már a férfit is kihozta a sodrából, és felemelte a hangját. – Miért olyan elképzelhetetlen, hogy valaki képes első látásra beléd szeretni? Miért lenne furcsa, hogy aki szeret, mindent meg akar neked adni, pláne, ha meg is teheti? Miért nem próbálsz meg bízni bennem? Tessék, akkor most te válaszolj az én kérdéseimre!

Livly állta a tekintetét, de nyelt egyet, mert belül ő is érezte, hogy túl messzire ment. Lehajtotta fejét.

– Bocsáss meg! – mondta halkabban. – Azt hiszem, a támadás váltotta ki ezt belőlem.

– Megértem, hogy megijedtél – Jerome, amint megérezte a hangulatváltozást, közelebb lépett hozzá. – Nem támadás volt. A szakemberek azt mondták, gyártási hibás üveg volt és valószínűleg túlhevült a melegtől.

– Ilyen létezik? – nézett fel rá kérdően a lány.

– Ha ők mondják, bizonyára.

Jerome átölelte Livlyt, aki ezúttal nem húzódott el.

– Most pedig elviszlek valahova. Ideje, hogy kimozdulj egy kicsit.

Jerome kirándulni vitte Livlyt. Egy népszerű túraútvonalat jártak be az erdőben, ami nem esett túl messze a fővárostól. A fák között a lány számára megállt az idő, és messzire űzte minden addigi gondját.

Az erdő széléhez Jerome kocsijával mentek, ami szintén élményszámba ment a lány életében, hiszen korábban sosem utazott autóval. Régi környezetében senki sem engedhette meg magának ezt a luxust. Moreenben túl drága volt az üzemanyag az átlagembereknek, így a nagy többség a tömegközlekedést választotta a hosszabb utakra.

Az erdei ösvény egy pihenőkomplexumnál ért véget, ahol a túrázók nyugalomba helyezhették megfáradt tagjaikat és alaposan belakmározhattak.

– Nem szeretnék túl sokat enni – mondta Livly, miközben a kezében tartotta az étlapot – különben gurulni fogok az autóig.

– Egyél csak bátran! – mosolygott Jerome. – Hívok valakit, aki hazavisz minket. A másik kocsiért ne aggódj! Az is haza fog kerülni.

Livly elképedt, de nem morfondírozott sokáig, mert ebben a pillanatban tették le elé az italát.

Késő délután gördültek be a palota kapuján, ami a szolgálati házaknál rakta ki őket, majd tovább haladt a garázsok felé.

Jerome Livly kezét fogva kísérté el a lányt az ajtóig. Amikor odaértek, nem engedte még el. Magához vonta.

– Remélem, jól érezted magad – duruzsolta, miközben egy barna tincset Livly füle mögé tűrt.

– Igen. Minden nagyon jó volt. Köszönöm!

Jerome rendületlenül mosolygott, majd az ajka rátalált a lányéra. Livly szeme végig nyitva volt, de nem húzódott el.

Szeme sarkából látta, hogy a szomszéd ház ablakában egyszeriben lecsapódik a reluxa. Összeszorította száját és eltolta magától a férfit.

– Jó éjszakát! – mondta, és próbált továbbra is kedves lenni, bár a gyomra már görcsben volt.

– Gondolkozz az ajánlaton! – ezzel a kéréssel köszönt el Jerome, és megvárta, míg Livly bemegy a házba. A lány sebesen a konyhaablakhoz sietett és onnan figyelte, hogy a férfi átsétál a tuják között és eltűnik. Amint kikerült a látóteréből, Livly visszaroht az ajtóhoz és résnyire nyitotta.

Megállapította, hogy tiszta a levegő, majd kilépett és becsukta maga után az ajtót. Fürgén szaladt át a szomszédba, és bedörömbölt Edvin ajtaján. Félt, hogy a fiú nem fogja kinyitni neki, de nem így lett.

Korábbi lazasága kissé megváltozott. Látszott, hogy megpróbál úgy tenni, mint aki teljesen érdektelen, de nem nagyon jött neki össze. Határozottan feszült volt.

– Ha még egyszer hazudsz nekem, soha többé ne merj megszólítani! Még csak ne is nézz rám!

Kilépett az ajtó elé, és olyan közel volt Livlyhez, hogy a lány érezte a lehelete melegét.

– Miért állítottad, hogy nincs köztetek semmi? Mi célod volt vele?

– Nem hazudtam, mert nem is mondtam ilyesmit. Csak annyit mondtam, hogy eddig félreismertél.

– Minek akarsz jóban lenni velem?

– Miért ne akarhatnám? Kollegák és szomszédok vagyunk.

Edvin nem vágott azonnal vissza, csak haragosan nézett.

– Kértelek, hogy délután gyere át.

– Itt is vagyok.

– Már este van – mutatott körbe Edvin. – Megy le a Nap. Látod?

– Mi ütött beléd? – kérdezte a lány keserűen. – Igen, valóban úgy érzem, jóban kéne lennünk, de nem tartozom neked elszámolással. Nem vonhatsz kérdőre a tetteimért! Világos? Te nem akartál eddig szóba állni velem. Az, hogy tegnap beszéltünk, nekem köszönhető, mert nyitottam feléd.

Edvin szaporán vette a levegőt. Hátat fordított neki, majd pár pillanat múlva újra a lány elé állt.

– Ne haragudj! – mondta, és a homlokára tapasztotta a kezét. – Általában nem vagyok ilyen forrófejű. Nem tudom, mi volt ez. Talán...megint az a furcsa készítés, hogy utálnom kell téged. Pedig...nem is utállak.

Livly szeme tágra nyílt.

– Igazad lehet – bólogatott. – Ez nem mehet így tovább! Szúrd ki a fülem, és megpróbálom előkeríteni a fülbevalót!

– Most nem megy. Bocsáss meg! – Edvin a lány felé tartotta a jobb kezét. Heves feldúltságától egyfolytában remegett. – Holnap megcsinálom. Rendben?

Livly beleegyezően bólintott.

Néhány percig csak álltak egymás előtt szótlanul, majd Livly megkérdezte:

– Bemehetnénk? Szeretnék kérdezni valamit.

Most Edvinen volt a bólintás sora, majd előre engedte.

Livly nem ült le és nem kért inni sem, csak határozottan a fiú elé állt, amint becsukódott az ajtó.

– Mit tudsz az északi szárnyról?

Edvin a homlokát ráncolva nézett a lány szemébe.

– Tudnom kéne valamit? Le van zárva. Szállodát akarnak csinálni belőle.

– Biztos vagy benne? – kontrázott Livly.

– Már miért ne lennék?

– Akkor a harmadik emeleti őserdő valamiféle turistáknak szánt, egyedi látványosság?

– Miről beszélsz?

– Még sosem vetted észre? Pedig kilógnak az ágak az ablakon.

Edvin hátrébb lépett, amennyire az ajtó engedte.

– Ez meg miféle elmélet?

– Nem elmélet. Igaz. Még megdöbben sz ilyesmin, azok után, amit tegnap összehordtam?

– Sosem láttam semmiféle őserdőt. Bár ami azt illeti, dolgom sem volt soha az északi szárnyban.

– Be kell jutnom oda – szögezte le Livly. – Közelről akarom látni azokat a növényeket.

– Örök őrzik a bejáratot.

– Tudom. Beszélgettem velük.

– Akkor te jobban ismered őket, mint én.

Livly megmarkolta a fiú karját.

– Akkor is segítened kell! Felülök a nyakadba és bemászok az ablakon, de valahogy mindenképpen bejutok, ez biztos.

– Jól van, Liv, nyugodj meg!

„Liv.”

A lány elengedte Edvin karját, és az ajka lassan elnyílt. Még soha senki nem nevezte őt Livnek. A fiú ezt nem vette észre, és megvakarta a homlokát.

– Megpróbálok segíteni, amennyiben ez elősegíti, hogy mindketten tisztán lássunk. Lehet, hogy a te növényeid is beletartoznak ebbe a körbe.

Livly nehezen tért vissza az eredeti témához, mert még mindig hangtalanul hápogott.

– Köszönöm, hogy hiszel nekem! – a lányból csak halk suttogásként jutottak ki a szavak.

– Mire valók a barátok? – rántotta meg a vállát Edvin, majd megveregette a lányét, és kikerülve őt a konyhába ment. – Erre inni kell – jelentette ki, majd elővett két doboz sört a hűtőből.

1. Álomlány

– Tartsd ott! – szólt rá Edvin, és elengedte a fél burgonyát.

Szikrát adott az öngyújtónak, hogy a lángba nyomja a tű hegyét.

Livly már többször is elhúzta a fejét a fiú keze alól, és ez egyre jobban bosszantotta őt.

– Legyél már egy kicsit tökösebb! – ez a mondat kétszer is elhangzott, mire eljutottak odáig, hogy Livly hajlandó volt rábízni magát a fiúra.

Az asztalnál ült, fejét a lapjára hajtotta, Edvin pedig oldalról próbált hozzáférni a füléhez.

Egy csomag zsebkendőt és egy üveg alkoholt is odakészítettek már jó előre, az esetleges vérfürdő megelőzésére. Edvin mindenre gondolt, még fülsablont is szerzett a lánynak, hogy ne nőjön be a lyuk.

Livly szoborra merevedve, mozdulatlanul tartotta a füle alá a krumplit, s közben halk nyöszörgő hangokat hallatott.

– Ne drámázz már, Liv! Még nem is csináltam semmit.

Edvin megpaskolta a lány hátát, hogy kicsit megnyugtassa.

– Na, várj!

Felállt az asztaltól, majd bement a hálósobába. Egy ronggyal letakart táblát hozott ki onnan. Úgy támasztotta a falnak, hogy Livly pont rálásson. Edvin lehúzta róla a takarót, majd ellépett előle.

Egy festmény volt.

– Erre koncentrálj! – kérte a fiú. – Mondd el nekem, hogy mit látsz a képen!

Livly annyira elhűlt a látványtól, hogy majdnem elengedte a burgonyát. Gyorsan visszahelyezte, s ismét a műalkotásra szegezte a tekintetét. Élénk színei teljesen lenyűgözték őt.

– Ez egy lány – kezdte, miközben Edvin újra leült mellé, és munkához látott. – Egy lány, nem túl sötét, barna hajjal és vörösre festett ajakkal. A fehér bőréhez jól illik a világoskék ruha. Hason fekszik a levendulák között és könyököl.

– Igen? Mit látsz még? – Edvin másodjára is kihúzta a lángból a tűt, és Livly füléhez helyezte.

– A szeme is kék, de inkább amolyan fémes árnyalatú.

– Ühüm – értett egyet Edvin, majd szúrta.

– Érdekes a... Nyiáúúú! – Livly feljajdult, és pár könnycsepp bújt elő a szeme sarkában.

– Maradj! Maradj ott! – szólt Edvin, mielőtt a lány felugorhatott volna, majd elvette a krumplit és zsebkendőbe bugyolálta a lány

fülét. Egyet átitatott alkohollal, hogy a lyukhoz nyomja és fertőtlenítsen.

Megsimogatta Livly hátát.

– Jól van. Nagyon ügyes voltál – mondta, mint az apuka a lányának foghúzás után.

– Fájt – panaszkodott a lány.

– Tudom, de gyors voltam, ugye? Az egyikén már túl is vagy.

– Nem várhatunk még a másikkal? Szusszannék egyet.

Edvin felsóhajtott, majd bólintott.

– Rendben. Kiegyenesedhetsz!

Livly felemelte a fejét az asztalról, és a szék támlájának dőlt. A zsebkendőket végig a fülénél tartotta. Félszegen mosolygott Edvinre, aki a lányról a zsebkendő csomagolására emelte a tekintetét.

– Szóval, azt szerettem volna mondani, hogy érdekes a stílusod. Tetszik ez a pöttyözős megoldás.

Edvin a kép felé fordult.

– Máshogy is tudok ám festeni. Egyszer megmutatom a többit is, csak azok a kapuházban vannak.

– Mióta festesz? – kérdezte Livly és még mindig a fiút nézte, aki ezzel szemben véletlenül sem pillantott rá.

– Egészen kicsi korom óta szeretek rajzolni, de hogy ténylegesen mikor fogtam ecsetet a kezembe, arra már nem emlékszem. Az biztos, hogy amióta az eszemet tudom, ezt csinálom.

– Ki volt a modelled? Gyönyörű lány.

Edvin Livly füléhez nyúlt és levette róla az alkalmi kötést.

– Átülök a túloldalra, hogy kézre álljon a bal füled.

Livlynek feltűnt, hogy fiú tereli a témát, és összeráncolta a szemöldökét.

– Nem publikus? – feszegette a lány a húrt, mielőtt ő is megmozdult volna, és a fülcimpája mögé illesztette a burgonyát.

– De nem is titok – szólalt meg végül Edvin. – Nem tudom, létezik-e. Álmodtam róla. Szokatlanul eleven álom volt. A lány hanyatt vetődött a fűben, majd a hasára fordult és felkönyökölt. Épp így nézett rám, ahogy a képen. A szeme kékje mély volt, mint a tenger. Elmerültem benne. Reggel gyorsan megrajzoltam a kontúrvonalait, hogy el ne felejtsem, s amint időm engedte, kitöltöttem színekkel.

Edvin a vászonra mutatott.

– Ez volt az első festményem róla, az első álom után.

– Több is van? – Livly meghökkent.

– Összesen három. Talán annyira foglalkoztat, hogy, azóta is visszatér az álmaimba. Nem tudom, de mindenestre állandó témát ad nekem. Eddig még sosem volt múzsám, de most találtam egyet.

Livly szóltalanul meredt maga elé, miközben hallgatta a fiút. Edvin hangjából melegség és derű áradt, ahogy a képen szereplő álomlányról beszélt. Minden egyes szavából áradt a rajongás és a ragaszkodás. Ez volt talán az egyetlen igazán fontos dolog az életében, és Livly ugyan örült, hogy ezt megosztotta vele, mégsem volt teljesen felhőtlen az öröme. Maga sem értette, miért nem képes együtt lelkesedni a fiúval.

– Látod, nekem is van saját örüitem, nem csak neked – Edvin ezúttal egyenesen Livlyre nézett és széles mosoly ült az arcán, de a lány tudta, hogy ez valójában nem neki, hanem a fiú szenvedélyének szól.

Szerette volna viszonzni, de a szája sarka ellenállt, s csupán egy hangyányi rándulásra futotta.

Livly késő estig lábadozott Edvin kanapéján. A fiú a drasztikus műtét után kolbász és tojást sütött neki vacsorára.

– Hálával tartozom neked – szólalt meg Livly. – Ezt a vacsorát nekem kéne elkészítenem köszönetképpen.

– Nem tartozol semmivel. Nyugi! Egyszer majd főzöl nekem valamit, de most feküdj nyugodtan.

– A fülem botját se mozdítsam?

Edvin ajka félmosolyra húzódott.

– Úgy van.

Negyedórával később már az asztalnál ültek.

– Hmmm, ez egy igazi diétás menü. Ma éjjel nem alszom, az biztos.

Livly alaposan megéhezett, ezért nagy falatokkal tömte magába a vacsoráját. Amíg az étel el nem fogyott, egyikük sem pazarolta az időt beszélgetésre. Csak az evőeszköz csörgése és rágásuk halk zaja hallatszott a csendes lakásban.

Livly kifejezetten megkönnyebbült, amióta fegyverszünetet kötöttek Edvinnel. A fiú barátsága adott neki erőt, hogy tovább kutassa a rejtélyek kulcsát. Mielőbb a tettek mezejére akart lépni, de a fiú segítségére is szüksége volt. Nem állt szándékában hazamenni, amíg nem dolgoznak ki valami tervet.

– Mi a véleményed, hogyan juthatnék be az északi szárnyba?

Edvin összeszorította az ajkát.

– Tényleg annyira fontos, hogy bejuss oda?

– Persze! Talán ott van az ékszer is. Akkor tűnt el a szemem elől, amikor az északi szárnyhoz értem. Így már több szempontból is fontos.

Edvin gondolkodóba esett. Néhány percig csak az asztal lapját bámulva rágott egy falat sült kolbászt.

– Kizárt, hogy egyszerű lesz – szólalt meg. – Mire gondoltál? Megkérem az őröket, hogy fájradjanak velem, meghívom őket egy sörre? Te meg addig szépen besurransz? Bizonyára rendíthetetlenek, ha már oda osztották be őket.

Megvakarta az állát.

– Az sem járható út, ha viszek egy létrát az egyik ablakhoz és felmászol. Ugyan kinek nem tűnne fel? Két ötletet is elvetettem. Szerinted mitévők legyünk?

Livly összeszorította az ajkát és a szék támlájának dőlt.

– Van egy lehetőség – közölte, és összefűzte a karját maga előtt.

A lány elfordította a fejét, mert kissé zavarba jött attól, amit mondani készült.

Edvin előrehajolt az asztal túloldalán.

– Ha van valami terved, akkor bökd ki!

– Tervem nincs, csak remélem, hogy ki tudok hozni valamit a helyzetemből.

A lány ismét elhallgatott, mert nem igazán tudta, hogyan avassa be a fiút úgy, hogy ne idézze elő korábbi haragját.

Lehajtotta fejét és nem nézett Edvin szemébe.

– Jerome felvetette, hogy költözzek át hozzá.

Szavait csend követte. A levegő újfent megtelt feszültséggel. Livly ökölbe szorította a kezét, és úgy várta az ítéletet.

A fiú az ujjaival kopogott az asztalon, majd hátratulolta széket, mintha készülné felállni. Végül mégis ülve maradt és Livlyre meredt.

– Ezek szerint beleegyeztél?

– Nem. Még nem – suttogta a lány. Kínos volt számára erről beszélnie a fiúval. – Gondolkodási időt kértem, de valójában nemet akartam mondani.

Livly felpillantott. Látni akarta Edwin arcát. Azt hitte, dühös lesz, de a tekintetén csak közömbösséget fedezett fel.

– Kérlek, ne ítélj el Edwin! Hidd el, hogy nem vágyom erre!

A fiú széttárta a karját.

– Úgy van, ahogy korábban mondtad. Nem kell nekem magyarázkodnod, hiszen semmi közöm hozzá. Azt teszel, amit akarsz. Független nő vagy.

Livly szólásra nyitotta a száját, de Edwin leintette.

– Legyen így! Átköltözől és minden lehetséges módon megpróbálsz bejutni! Bár azt hiszem, már nem lesz rám szükséged.

– De igen.

Edvin arca elkomorult.

– Mit akarsz még tőlem? – csattant fel. – Mondhatsz akármit, te akkor is a főnököm barátnője leszel. Ideje belátni, hogy nem vagyunk egy súlycsoportban.

Livly szemébe könnyek gyűltek, és könnyörgőre fogta.

– Ne csináld! Ugye nem mondtad komolyan? Ugye ez megint nem te vagy?

– Ez a véleményem. Attól a perctől, hogy átléped a déli szárny küszöbét, neked is az alkalmazottad leszek. Hogyan maradhatnánk barátok?

A lány letörölte a könnyeit és visszanyelte a feltörni készülő zokogást. Elhatározta, hogy nem keseredik el. Megkeményítette az arcvonásait és határozottan állta Edvin pillantását.

Az asztalra támaszkodott, és lassan a fiú fölé emelkedett.

– Ha a felettesednek tartasz, akkor az első parancsom, hogy maradj mellettem! Te leszel az egyetlen, aki tudni fog róla, hogy csak szerepet játszom. Mit kell még tennem, hogy elhidd, Jerome semmit sem jelent nekem? Haragszom rá, mert nem törődik velem. Nem bízom benne, mert kiszámíthatatlan. Az összeköltözést is csak azért ajánlotta fel, mert nehezére esik kimozdulni és eljönni hozzám. Azt akarja, hogy kéznél legyek neki, mert amióta csak itt vagyok, le akar fektetni. Tessék! Biztos, hogy ezt hallani akartad?

Edvin elképedt és kikerekedett szemmel bámulta Livlyt.

– Akkor te... mármint ő... – hebegett. – Mindegy, nem érdekes.

A fiú legyintett.

– Na, légy bátor és tedd fel azt a kérdést! – reccsent rá Livly. – Nem feküdtem le vele, ha erre vagy kíváncsi. De ugyan miért is érdekel ez téged? Egy okot mondj, hogy miért törődjek a véleményeddel?

Edvin összeráncolta a homlokát. Pár percig farkasszemet néztek egymással.

– Nem tudok egyet sem. Igazad van.

A fiú ezúttal felállt és hátat fordított a lánynak. Livly alsó ajka lebiggyedt.

Mégis mire számított? Mit várt tőle? A közöttük feszülő indulatokat sem tudta mire vélni, ha szó sem volt féltékenységről. Kettejük kapcsolata egyre különösebbé vált, amire mihamarabb választ akart találni.

2. Folyosó

Jerome ezután két napig egy szót sem hallatott magáról. Livly egyszer sem találkozott vele, még akkor sem, ha éppen a palotában akadt teendője.

A lány dacosan megállta, hogy felkeresse őt a déli szárnyban, hiszen nem vágyott még egy hasonló elutasításra, mint legutóbb. Egy kicsit meg is könnyebbült, mert így megtalálta a legfrappánsabb kifogást, hogy miért is nem akar a férfival élni. Minél több idő telt el, annál biztosabb volt benne, hogy Jerome esélyei rohamosan fogynak, és van, amit már nem lehet játszani.

A hét közepétől egészen hétfvéig napi három-négy csoportot vezetett körbe a palotában szinte mindennap. Egyre határozottabban és bátrabban mozgott és beszélt. Lassan belerázódott a feladatába, s amíg a történelemben kalandozott a vendégekkel, minden gondját elfeledte.

Edvinnel maradt a viszonylagos béke, de emellett tartották a két lépés távolságot is. Arra jutottak, képtelenek egy órán keresztül úgy beszélgetni, hogy közben össze ne vesszenek valamin. Az a furcsa légkör mindvégig közük feszült, mégis keresték egymás társaságát.

Edvin a lány elé ment a főlépcsőhöz, amikor Livly elkészönt az utolsó csoportjától és már hazafelé tartott. A szürke kőkorlátot támasztotta karba tett kézzel. Livly örült, hogy látja őt és mosolyogva közeledett hozzá.

– Ha van egy kis időd, szeretnék mutatni valamit – mondta Edvin, és a füle mögé gyűrte a szemébe lógó, hosszabb tincseit.

Livly beleegyezően bólintott és követte a fiút. Keresztülvágtak a birtokon és a kapuház felé vették az irányt. Livly már gyanította, hogy miért mennek oda, de nem akart rákérdezni. Hagyta, hogy a fiú irányítsa.

Edvin előre engedte őt a lépcsőnél, így Livly lépett be elsőként az előtérbe. Ott azonban megelőzte és elfordította a kulcsot a bal oldali ajtó zárjában. Intett a lánynak, hogy menjen be bátran. Livlynak rossz emlékei voltak az első és utolsó alkalomról, amikor a műteremben járt, ezért kissé lassan és mereven tette be a lábát oda.

Kevés változás történt azóta, csupán néhány vászon változtatott helyet, de jó részük ugyanúgy le volt takarva. Edvin elhúzta a függönyt, hogy több fény legyen a helyiségben, majd az állványhoz sasszézt és lehúzta róla a takarót.

Livly elámult az újabb festményen, és a kép szépsége elűzte a szívéből az aggodalmait. Mosoly kúszott az arcára és közelebb ment hozzá.

– Ez már hetekkel ezelőtt elkészült, csak még lusta voltam levenni. Látod? Ez más stílusú, mint amelyik nálam van otthon. Egész más technikával készült.

Livly lassan bólogatott és rácsodálkozott a fiú keze munkájára.

A festményen ugyanaz a lány szerepelt, ismét növények között ábrázolva. Most csak az arca látszott. Mindkét kezében egy falevelet tartott, egyiket a homlokához, másikat az ajka elé emelte. Livly most is elragadóan szépnek találta, pedig tekintete üres és kifejezéstelen volt. Áradt belőle némi felsőbbrendűség, mintha a

lány tökéletesen tisztában lenne vele, hogy teljesen elérhetetlen az alkotója számára.

Edvin közben felfedett több vásznat is, és megkocogtatta a gondolataiba merült Livly vállát. A lány felocsúdott és körülnézett a helyiségben. Jóformán minden képen az álomból életre keltett lányt látta. Csupán két-három tájkép volt még a falnak támasztva.

– Ezeket a jeleneteket mind álmodtad? – kérdezte Livly, és körbejárt a teremben.

– Nem mindet. Némelyiket simán csak elképzeltem.

– Én azt hittem, hogy egy festő sem képes modell nélkül emberi alakot festeni. Elképesztő, hogy pusztán ábrándképek alapján rajzolsz.

A lány leguggolt az egyik alkotás elé, hogy közelebbről tanulmányozza. Oldalra billentett fejjel nézegette.

– Ez olyan furcsa, mintha egy folyosó lenne.

– Micsoda?

Edvin a lány mellé térdelt a földre, és ő is közelebb hajolt.

– Ez nem folyosó, hanem egy éjszakai, erdei ösvény. Látod? – mutatott a kép egy részére. – Ott van néhány bokor és faágak lógnak be oldalról.

– Az ott nem egy fáklya? A talaj is túl sima, túl egyenletes, olyan mintha szőnyeg lenne.

– Biztos, hogy ugyanazt látod, amit én? – vonta fel a szemöldökét Edwin. – Az nem egy fáklya, hanem... Fáklya?

– A saját festményed, és mégis el tudlak bizonytalanítani? – nézett rá széles mosollyal Livly.

– Igen, igen, ez az ösvény úgy néz ki, mint egy barna szőnyeg. Nagyon rossz passzban lehettem.

– Nem. Ez nagyon érdekes. Nézd csak meg! Így tulajdonképpen olyanok ezek a növények, mint a folyosó falából nőttek volna ki. A szőnyeg mellett, pedig virágok...

Livly váratlanul elhallgatott. Szemei kikerekedtek, és lassan felegyenesedett. Hevesen peregtek a gondolatok a fejében és a homlokára tapasztotta a tenyerét.

Gyors léptekkel körbefordult a szobában, és úgy járkált fel, s alá, mint a mérgezett egér.

Edvin aggodalmas arckifejezéssel figyelte.

– Mi a baj? – kérdezte.

Livly felemelt a földről egy vásznat és maga elé tartotta.

– Mindenhol növények. Az összes képedet a zöld háttér uralja. Miért?

A lány Edwinre nézett, aki tanácstalanul tárta szét a kezét.

– Szeretem a természetet.

– Csak ezért?

– Mi más oka lenne?

– Nem találsz furcsának, hogy van egy festményed, amin egy folyosót ábrázoltál, tele növényekkel?

– Az csak képzelgés, Liv. Te láttad meg benne ezt a furcsaságot. Jó vicc, de nehogy már komolyan vedd! Az ott egy ösvény.

Livly letette a képet és közelebb lépett Edvinhez. Mélyen a szemébe nézett.

– Ennek is köze van az északi szárnyhoz. Valami itt nagyon sántít.

– Te már a betege lettél ennek az egésznek! – fakadt ki Edvin. – Vedd már észre, hogy egyfolytában ezen lovagolsz! Ennek a teóriának se füle, se farka, pusztán kitaláció.

– Én nem hazudok! – csattant fel Livly és a mellkasára bökött. – A saját két szememmel láttam, és istenemre mondom, kiderítem a titkát!

– Nem tartalak hazugnak, de...

– Mi „de”? Hiszel nekem, vagy sem? Ha hinnél, akkor nem kérdőjeleznéd meg folyton minden egyes szavam.

Livly ismét elhallgatott, majd elgondolkodva körbepillantott a helyiségben, de tekintete végül a fiún állapodott meg.

– Az is különös, hogy mi mindig összeveszünk. Nincs olyan alkalom, hogy valamin ne kapnánk fel a vizet. Az is furcsa, hogy

hiába tépjük egymást állandóan, én képtelen vagyok gyűlölni téged. Már undorodnom kéne még a látványodtól is, de szeretek veled lenni. Miért?

Livly szemét ellepték a könnyecseppek.

– Tudni akarom, miért vagy fontos nekem! Érzem, hogy a válasz ott van az északi szárnyban, akkor is, ha bolondnak tartasz érte.

Észrevétlenül közelebb kerültek egymáshoz. Már csak a karját kellett volna kinyújtania, hogy elérje a fiút, de egyikük sem mozdult. A pillanat megfagyott és nem történt semmi. Livly vágyott az érintésre. Vágyott arra, hogy a fiú tegyen egy lépést felé. Szüksége volt egy mozdulatra, ami megnyugtatja háborgó lelkét és elhiteti vele, hogy van remény.

Edvin azonban fokozatosan elhárált tőle. Livly nyelt egyet és sűrű pislogások közepett, megszégyenülve hajtotta le a fejét.

– Én is kedvellek – szólalt meg a fiú és Livly felpillantott. – Ha bármiben a segítségedre lehetek, szólj nyugodtan! Tudod, hol találsz.

Ezzel megfordult, és az ajtó felé indult.

Livly visszatartotta a lélegzetét pár percig, miközben Edvin távolodó hátát figyelte. A lány szívében kimondhatatlan üresség tátongott.

3. Lakosztály

A könyvtárban régi, elsárgult papírok illata töltötte be a levegőt. Livly imádta a könyvek illatát, ezért akkor is hosszan időzött a polcok között, amikor épp nem keresett olvasnivalót. Ott sosem zargatta senki, így általában oda menekült, ha túlzottan nyugtalan volt.

Ezer gondolat foglalkoztatta, s egymást kergetve, percenként cseréltek helyet a fejében. Jerome, Edvin, az ékszer, az északi szárny... Edvin, Jerome, északi szárny, a fülbevaló, növények...

Attól tartott, megfájdul a feje, ha túl sokáig kínozza magát, de képtelen volt leállni.

Jerome felkereste őt reggel. Ezúttal nem hozott pezsgőt, sem ajándékot, de a lány így is dühös volt rá. A férfi túlradó magabiztossággal lépett be az ajtón, s úgy tett, mintha mi sem történt volna. Az ő szemszögéből nem is volt semmi gond. Úgy tűnt, nincs büntudata, hogy több napig elhanyagolta a nőt, akivel állítólag össze akar költözni.

Livly megemberelte magát és elhatározta, hogy nem érzékelteti vele, mennyire neheztel rá. Rájött, hogy hiába is tesz bármit, a férfit nem tudja megváltoztatni. A célját pedig csak úgy érheti el, ha valahogy közelebb kerül hozzá. Be kellett hát költöznie a palotába, hogy úgy járhasson-kelhessen, mint aki oda tartozik.

Livly igyekezett félretenni a haragját. Látszólag belehelyezkedett a szerepbe, amit Jerome kimondatlanul is elvárt tőle: tegyen a kedvére, amikor ő arra vágyik. Azt, hogy meddig hajlandó elmenni, még maga sem tudta. Nem akart lefeküdni Jerome-mal, mert ennél sokkal többre tartotta magát. Ha kezdetben a kelleténél jobban

vonzódott is hozzá, ezt a férfi viselkedése szép lassan kiölte belőle. Még mindig sármosnak tartotta, de már nem akarta, hogy hozzáérjen.

Jerome jelenléte már nem ugyanazt váltotta ki belőle, mint eleinte, ezért Livly ajka egy kényszeredett mosolyra húzódott, amikor a férfi belépett.

– Kedves! – lépett oda hozzá és Livly kezéért nyúlt, hogy enyhén megcsókolja.

Jerome tekintete a lány arcára vándorolt. Ha észre is vette rajta a változásokat, nem tette szóvá. A mutatójja köré csavarta Livly barna fürtjét.

– Döntöttél? – tért a tárgyra.

Livly legszívesebben elhúzódott volna tőle, hogy legalább egy lépésnyi távolság legyen közöttük, de végül nem mozdult. Megnyalta kiszáradt ajkát és félrepillantott.

– Igen – mondta, majd újra Jerome szemébe nézett.

Kihúzta magát, hogy úgy tűnjön, nagyon is határozott volt.

Jerome elégedetten bólogatott és megsimogatta a lány arcát.

– Remek. El sem hiszed, mennyire boldoggá tesz ez a hír.

Jobb karjával átfogta Livly derekát és közelebb húzta magához. A lány nyelt egyet, és állta Jerome pillantását.

– Máris hívok valakit, aki átviszi a holmidat. Addig is megünnepeljük ezt a csodás fordulatot.

Ajkát rászorította a lányéra, aki mereven tűrte mindezt.

Egy drága étteremben ebédeltek, és száraz vörösborral koccintottak, ami egyáltalán nem ízlett Livlynak. A sötétvörös savanykás ital épp annyira rosszul esett neki, mint a Jerome-mal töltött idő. Próbált belerázódni és kicsit pozitívabban hozzáállni a helyzethez, hogy ne keltsen a férjében gyanút, de egyre nehezebben ment neki a hazugság.

– Valami megváltozott rajtad – intett felé a férfi egy pohár borral, miközben lazán könyökölt a szék karfáján.

Livlyt elöntötte a forró veríték, mert egyfolytában számított rá, hogy Jerome rájön a titkára. Nyugtalanul fészkelődött.

– Kiszúrattad a füledet? Nahát!

Nagy kő esett le a lány szívéből és felsóhajtott.

– Csak most vettem észre, hogy fülbevalót hordasz.

– Ó, ez még csak sablon.

Jerome letette a poharat és közelebb hajolt. A kezébe vette a lány asztalon pihenő kezét, és enyhén maga felé húzta.

– Újra a bocsánatodat kérem, amiért olyan ritkán látogatlak meg. Mostantól másképp lesz. Megígérem neked.

A lány szája széle megrándult, de valójában teljesen közömbös volt.

Hazafelé egész úton önmagát elemezgette. Azon töprengett, vajon miért is haragszik ennyire? Jerome tényleg annyira rossz volna, hogy nem érdemel megbocsátást? Sosem ártott neki, csak épp kicsit túllőtt a célon ajándékozás terén és meglehetősen sokat dolgozik. Nem érdemel egy esélyt, hogy valóban bizonyíthasson? Mire a palotához értek, Livly arra jutott, hogy talán csak félreismerte a férfit és csupán gondolatban ruházta fel őt túl sok hibával.

Már vissza sem mentek Livly házába, hiszen időközben mindene átkerült a palota déli szárnyába. Jerome megfogta a lány kezét, és úgy vezette végig az épületen. Egy bizonyos részét már Livly is ismerte. A márvány lépcsőházban, amit a lány első alkalommal oly mély csodálattal járt körbe, az egész személyzet felsorakozott a fogadásukra. Jerome elengedte a kezét és elé lépett.

– Idehívtam mindenkit, hogy egyszerre megismerhesd őket. Ők kizárólag a déli szárnyban dolgoznak, úgyhogy még nem találkozhattál velük. A felszolgálóimat kivéve.

Jerome az összes őr, takarító, szobalány, felszolgáló, szakács, konyhalány nevét felsorolta és bemutatta őket Livlynek. A lány a harmadik név után elvesztette a fonalat, ezért biztos volt benne, hogy néhányszor még szüksége lesz ismétlésre. Ennek ellenére mosolyogva biccentett feléjük és összekulcsolta az ujjait.

– A szobád készen áll, hogy elfoglald.

– Szobám? – Livly elképedt.

– Persze. Mondtam, hogy saját szobát kapsz, hogy legyen egy zug, ahová elvonulhatsz. Nem kérem tőled, hogy velem aludj, amíg te nem szeretnéd.

Livly az ajkába harapott. Valahogy teljesen kiment a fejéből az ajánlat ezen része, de kissé megkönnyebbült, hogy nem kell rögtön az első éjszakáján a férfi karjába omlania.

Jerome intett a személyzetnek, hogy mehet a dolgára, majd ismét megragadta a lány kezét.

– Szerencsére én lehetek az, aki megmutathatja neked az új otthonod. Rengeteg munka vár még rám, de nem akartalak magadra hagyni valamelyik szobalánnyal.

– Hálás vagyok érte – mondta Livly érzelemmentes hangon.

Egy olyan folyosóra kanyarodtak, ahol a lány még nem járt. Jerome ment elől és kitérte az ajtót neki. Livly már azelőtt megdöbben, hogy egyáltalán belépett volna a helyiségbe. A hatalmas, falméretű üvegen akadt meg a szeme, ami közvetlenül az ajtóval szemben húzódott, és a többi részét csak akkor pillantotta meg, amikor átlépett a küszöbön. A palota déli szárnyának legutolsó szobáját kapta, így a sarkán L alakban, hosszú ablaksor helyezkedett el, ennek köszönhetően világossá és otthonossá varázsolta az egész lakosztályt. Merthogy ez inkább volt lakosztály, mint szoba. Már a nappalinak tűnő helyiség nagyobb volt a lány szolgálati lakásánál, és ebből még nyílt egy háló, egy fürdő, egy nagyobb dolgozószoba, magas könyvespolcokkal és egy saját edzőterem.

A lány a szívéhez kapott és szorosan ott is tartotta mindvégig, amíg bejárta az egészet.

Jerome hátratett kézzel és elégedett vigyorral figyelte, ahogy a lány felfedezi új környezetét.

– Jerome ez... ez már-már bűnnek számít – kiáltott fel Livly, és széttárt karokkal kilépett az edzőteremből, majd megállt a nappali közepén.

– Micsoda? Hogy itt fogsz élni?

– Nem! Hanem az, ahogy átépítetted ezt a szobát – Livly szemében valódi megbotránkozás ült. – Komolyan volt szíved ezt tenni?

Megfordult a tengelye körül.

– Az az ablak elrontja az összképet. Tényleg gyönyörű a kilátás a városra. Értem, hogy mi volt a cél, de könyörgöm, ez egy több száz éves épület!

Jerome arcáról eltűnt a mosoly.

– A palota az enyém – mondta mereven. A lány még sosem látta őt ilyen komornak. Már bánta, hogy ennyire kifakadt.

– Azt teszek vele, amit akarok. Az én tulajdonomban van az egész birtok az épülettel együtt. Csakis az én jóindulatomból látogatható a keleti szárny. Ha akarnám, holnap bezárhatnám és senki sem léphetné át többé a küszöbét.

Csend borult a szobára, és Livly a padlóra szegezte a tekintetét.

– Bocsáss meg, ha hálátlannak tűnök! – szólalt meg. – A legkevésbé sem ez volt a szándékom. Neked köszönhetem az

állásomat. Nélküled talán már rég hazamentem volna Belforalba, és újra újságot osztanék a tengerparti áruház előtt.

A kezét tördelte idegességében.

– Kicsit talán túl sokat is adsz nekem egyszerre, és ezt időnként nehéz megemészteni.

Jerome lassan közelebb lépett hozzá.

– Tudom. Megrémít egy magamfajta gazdag fickó. Ezt én megértem. De neked is meg kell értened engem! Nem vagyok köteles bocsánatot kérni azért, amim van. Nagy felelősség birtokolni ezt a helyet, és rengeteg munkám van abban, hogy a palota még mindig az enyém. Apám halála után majdnem elveszítettem. A kormány korábban neki kedvezett, mert jó viszonyban volt a néhai királlyal, de ez nem azt jelenti, hogy könnyen elfogadták volna, hogy én örököljem a nemzeti kincsüket. Vissza akarták szerezni, így hát küzdenem kellett érte. Ez volt életem első önálló lépése, és mint magad is láthatod, megtartottam az örökségemet. Én nyertem Moreen állam vezetésével szemben. A belső átalakítások is azt szimbolizálják, hogy teljes mértékben a magam ura vagyok. Azt teszek vele, amit akarok. Érted már?

Livly tágra nyílt szemmel nézett rá, és moccani sem tudott a csodálkozástól.

– Igen, azt hiszem – mondta, szinte suttogva.

– Tudod jól, hogy sokat jelentesz nekem és szívesen meghallgatom a véleményed bármiről, de ez a téma nem vita tárgya. Sajnálom, ha csalódást okoztam! Ne nézz rám ilyen rémulten, nem bántalak!

Jerome a lány karjáért nyúlt és magához vonta őt. Összekulcsolta a kezét a háta mögött, és a kemény hasfalához szorította. Lehajolt az ajkához, és lassan megcsókolta. Livly hagyta, hogy Jerome a nyelvével körözzön a szájában, egészen addig, míg a férfi tenyere be nem hatolt a pólója alá.

Két kézzel tolta el magától, és kibújt az ölelésből.

Jerome kérdően nézett rá, ezért Livly kénytelen volt magyarázkodni.

– Azt mondtad, nem fogsz lerohanni.

– Ez annak tűnt?

– Igen. Határozottan.

Jerome beletúrt a hajába és hangosan felsóhajtott.

– Talán túl szigorú voltam veled az előbb. Ne haragudj! Magadra hagylak, hogy nyugodtan belakhasd a szobádat. Próbáld meg otthon érezni magad az ellenérzésed dacára is!

– Igyekszem.

Jerome bólintott, majd gyors pusztit nyomott Livly szájára, mielőtt kiment a szobából.

A lány néhány percre nem mozdult meg, csak a tekintetét járatta végig a nappalín, majd a jobb tenyerébe temette az arcát. Fogalma sem volt, hogyan fogja megszokni a luxust, ami körülvette. Abban a pillanatban a könyvtár ódon falai közé vágott, így hát elindult és percekben belül maga mögött hagyta az egész déli szárnyat.

4. Jövevény

Senki sem kérte számon rajta, hogy egyedül járkál a palotában. Az őrök rá sem pillantottak, hiszen már mind tudták, hogy a lány ott lakik. Egyikük arcára sem ült ki a véleménye, de Livly gyanította, hogy ugyanúgy elítélik őt, mint Edvin kezdetben. Nem akarta ezt a szerepet. Nem vágyott arra, hogy Jerome barátnője legyen, mégis úgy kellett tennie. Ha nincs a rejtély és a közös céljuk Edvinnel, valószínűleg azonnal nemet mond Jerome ajánlatára. Azonban olyan terveket szőtt, amelyekhez szüksége volt a szabad mozgásra a palota falai között. Nem volt elég a munkaköre, hiszen azzal csak a keleti szárnyban sétálghatott kedvére.

A könyvtárban magába szívta a nyugalmat és a csendet. Megkönnyebbülve és pehelykönnyű lélekkel akart visszatérni új szobájába.

Már a folyosón hallotta a fúró süvítő hangját. Benyitott és homlokát ráncolva lépett be a nappaliba.

Edvin hátát pillantotta meg, és a nagy meglepetéstől összekoccantak a fogai. A fiú egy létrán állt és vízmértékkel méricskélte a távolságokat, mielőtt újra a falhoz érintette a fúró hegyét.

– Szia! – nyögte ki a lány, mire a fiú majdnem eldobta a gépezetet.

– Basszus! A frászt hozod rám – mordult rá a lányra.

Livly egy mély levegőt vett, majd a haját igazgatta az ujjával, miközben Edvin lemászott a létráról.

– A főnököd megkért, hogy tegyek ide néhány polcot, mert túlságosan üresnek találta falat – magyarázta mutogatva a fiú. – Oda meg egy képet kell feltennem.

Livly bólintott.

– Értem. Jól van.

Zavart csend állt be köztük, és Livly minden percben arra számított, Edvin mikor tör ki újra. A fiú a kertésznadrágja zsebébe süllyesztette mindkét kezét, majd lazán ledobta magát a vajszínű kanapéra. Megpaskolta maga mellett a szövetet, jelezve, hogy a lány is üljön le.

Livly elhelyezkedett mellette, de még mindig feszült volt.

– Szóval ilyen szoba jár a főnök csajának? – Edvin halvány, de kaján vigyorral futtatta végig a szemét a nappalin.

– Nem vagyok a csaja.

– Nem?

– Ezt már ezerszer megbeszéltük – Livly összefűzte a karját maga előtt, és nagy hévvel dőlt neki a támlának. Mozdulatától a rugók megrázkódtak alattuk.

– Nekem mindegy, hogy mit csinálsz, csak nem értem, hogy mit keresel itt, ha nem akarsz tőle semmit. Más megoldást is találhattunk volna. Én nem vártam el tőled, hogy ilyen áldozatot hozz. Ugye te sem hiszed el, hogy szűzen kienged innen?

Livly ajka elnyílt és Edwinre pillantott, majd gyorsan elfordította az arcát.

– Nem vagyok szűz.

– Ó! Akkor már messze nem sajnállak annyira – kacsintott rá a fiú.

Livlynak túl kínos volt erről beszélnie, de hát közel, s távol nem talált rajta kívül egyetlen barátot sem.

– Az első barátom csúnyán átvert, szóval nem őrzök erről jó emlékeket.

– Kicsit sem élvezted?

– Edwin! – a lány a fiú felkarjára csapott, aki erre hangosan felnevetett, és védekezően maga elé emelte a kezét.

– Na, jó. Ne haragudj! Sajnálom, hogy csalódtál!

Livly büszkén emelte fel az állát, mire Edwin a vállára tette a kezét.

– Tényleg bocs!

A lány felállt a kanapéról, és lassan megkerülte az üvegasztalt, majd átült a szemben lévő fotelbe.

– A saját érdekedben tettem – szegezte rá az ujját a fiúra, aki újra elnevette magát, s ezzel a lány arcára is mosolyt csalt.

Livly szívét melegség öntötte el, és azon kapta magát, hogy túlzott pimaszsága ellenére szeretetet érez a fiú iránt. Képtelen volt igazán

haragudni rá. Remélte, hogy Edvin is így érez, és ezúttal nem fognak összeveszni egymással.

A fiú nem folytatta a munkát, mert úgy elbeszélgették az időt, hogy teljesen elfeledkezett róla, hogy feladata van.

– Van már valami konkrét terved, most, hogy közel férköztél a tűzhöz?

– Sajnos nincs. Ma csak felmértem a terepet és megfigyeltem, mennyire keltem fel mások figyelmét, ha sétálgatok. Senki sem szólt rám. Az elkövetkező napokban teszek még pár kört a szabad területeken, s csak később merészkedem a tiltott részre.

– Hogyan segítek?

– Még nem tudom. Egyelőre semmi ötletem.

Livly a térdét kopogtatta az ujjával és a szoba modern bútorzatát futtatta végig a tekintetét, s közben élénken gondolkodott.

A nappali plafonig érő ablaka felől egy mély, koppanó zörej hallatszott, mintha valami nekiütődött volna az üvegnek. A lány és a fiú egy emberként fordult a fény felé. Livly felállt és hunyorítva ment közelebb az ablakhoz. Ajka lassan elnyílt a csodálkozástól, amikor rájött, hogy mi az. A fülbevaló épp szemmagasságban lebegett előtte a túloldalon.

A szája elé kapta a kezét. Szíve repesett a boldogságtól. Vigan szelte át a maradék távolságot, és gyors mozdulatokkal lebuktatta az üveget, majd kidugta rajta a karját. Amikor ujjai a két apró tárgy köré zárultak, egy könnyecsepp gördült ki a szeme sarkából. A

szívéhez szorította az ékszer, és izgatott mosollyal tért vissza Edwinhez, aki értetlenül nézte a jelenetet.

– Ez ő – mondta Livly, és a megmutatta a fiúnak a fülbevalót. – Visszatért hozzám. Tudod, mit jelent ez? Végre választ kapunk a kérdéseinkre. Jó ég, el sem hiszem!

Edvin arca felderült, de messze nem annyira látványosan, mint Livlyé. Megvakarta a homlokát.

– Ez így túl könnyű volt.

– Még nincs vége. Először meg kell tudnom, hogy mit akar nekem mondani.

Edvin a zsebébe süllyesztette a kezét és előre-hátra dülöngélt a lábán.

– Akkor tedd, amit tenned kell! Essünk túl rajta!

Livly nyelt egyet, majd kivette a füléből a sablont, hogy kicserélje a smaragd- és zafírköves ékszerre. A szíve hevesen vert és kapkodva vette a levegőt. Úgy sietett, mintha az élete múlna rajta.

Ajkát összeszorította és a kezét tördelte, miközben várakozott. Azt hitte, hogy megint hallani fogja azt a hangot, amit régebben. Arra számított, hogy az ékszer végre elégedett lesz, hogy kapcsolatba léphet vele, mégsem történt semmi.

– Na? – tárta szét a karját Edwin. – Hallasz valamit? Volt látomásod? Beszél hozzád?

Livly a földre meredt és tovább tördelte az ujjait.

– Nem. Eddig nem történt semmi.

– Mondd, biztos, hogy jól értelmezted a jeleket?

A lány felkapta a fejét a kérdésre.

– Ezt hogy érted?

– Nem csak álmodtad ezt az egészet?

– Ugye nem gondolod, hogy teljesen bolond vagyok? – csattant fel a lány – Mindenemet feltettem erre. Azt hiszed, csak játszadozom? Te is láttad, hogy az ékszer ablak előtt lebegett, ugye?

Edvin bólintott.

– Akkor hogy lehet, hogy még mindig kételkedsz a szavamban? Szerinted ez nem volt elég bizarr?

– Épp ez az, Liv – vágott közbe a fiú. – Körülötted minden olyan... furcsa. Miattad saját magamat is agyalágyultnak tartom, amiért egyáltalán belefolytam ebbe. Kezd nagyon elegendem lenni belőled.

Livlyt szíven ütötték ezek a szavak és nagyon rosszul esett neki, de hamar megszólalt a vészcsengő a fejében. Nyugalmat erőltetett magára és abban bízott, hogy képes lesz uralni a helyzetet, mielőtt jobban elmérgesedik.

– Nincs rám hatással a gorombaságod, mert megint nem vagy önmagad. Belém kötöttél és úgy teszel, mintha te nem lennél része a jelenségeknek velem együtt. Ami most kettőnk között történik, része egy nagy egésznek. Ne hagyjuk, hogy ezt tegye velünk!

Közelebb lépett hozzá és megérintette a fiú alkarját, majd lassan lecsúsztotta a kezét a tenyeréig és összekulcsolta az ujjait. Edvin szeme elkerekedett és zavaros gondolatai kiültek az arcára. A lány kiolvasta a tekintetéből, hogy mást kapott, mint amit várt.

– Megállapodtunk, hogy segítjük egymást. Megállapodtunk, hogy barátok leszünk.

Livly maguk közé emelte összefonódott ujjait.

– Már nem fordíthatsz hátat nekem.

A fiú lassan magához tért a csodálkozásból, és hevesen bólogatott. Kiszabadította kezét a lány szorításából, és a szerszámaihoz lépett. Lehajolt és összeszedte őket. A lány egy szó nélkül végignézte, ahogy Edvin összepakol.

– Ezt majd máskor befejezem. Holnap visszajövök és megcsinálom.

– Rendben – egyezett bele Livly.

Találkozott a tekintetük. Edvin lényéből áradt a feszültség, de már nem zúdította a gondolatait a lányra, hanem inkább csendben kiment a szobából.

5. Rejtekajtó

A lány amennyire örült korábban, hogy viszontláthatja a virgonc ékszert, később olyan dühös volt rá az új fejlemények miatt. Kivette a füléből és a tenyerébe pottyantotta.

– Miért nem segítesz? Mi ez az egész? – reccsent rá nem sokkal azután, hogy Edwin elment. – Minek jöttél vissza, ha mégsem válaszolsz?

A két apró kő megmozdult a kezében és felemelkedett. Szétváltak, majd egyenként a jobb és a bal füléhez lebegtek.

– Tegyelek vissza? – kérdezte a lány kicsit nyugodtabban.

Még mindig feldúlt volt, de teljesítette a néma kérést.

Ezúttal egész más érzés volt viselni a fülbevalót. Amint visszahelyezte és a hűs kövek hozzáértek a bőréhez, egy hang szólalt meg a fejében. Ugyanaz, ami arra kérte, hogy viselje.

Tudok egy másik utat, ahol bejuthatsz az északi szárnyba. Azt senki sem őrzi. Itt vagyok veled. Mutatom az utat.

Livlyt rázta a hideg. Érezte, hogy egy másik akarat, egy idegen férkőzik az elméjébe, és átveszi az irányítást a tudata felett. Végig eszénél volt és nagyon is jól látta, hogy mi történik, de úgy mozgott, mintha az az idegen létforma ő maga lett volna.

Elindult az ajtó felé, de valójában fogalma sem volt, hogy hová tart. Mereven végighaladt a folyosón egészen a márvány lépcsőházig. Gyors léptekkel rótt fokokat a földszintig, majd a kis hall felé vette az irányt. Az örök az ajtó előtt rápillantottak és

biccentettek, de egyikük sem szólalt meg. Livly szélesen rájuk mosolygott, pedig egyáltalán nem állt szándékában.

Folytatta útját, mígnem a nagy hallba érkezett, ahol mindhárom szárny összetalálkozott. Léptei egyre magabiztosabbá váltak, és már nem tudta letörölni az arcáról az elégett vidámságot. Átvágott a hallon és egyre közeledett a könyvtár kétszárnyú ajtaja felé.

Mozgást észlelt a bal szeme sarkából, de nem törődött vele.

– Liv! – szólt utána a hang, és a lány Edvint ismerte fel benne, de még csak rá sem nézett. – Mit csinálsz?

A lány egy szó nélkül haladt tovább és lenyomta az ajtó kilincsét. Léptek zaja hallatszott a háta mögött, s úgy tűnt, Edwin a nyomába eredt. Nem állt meg, hogy bevárja, pedig szívesen megtette volna, ha ő irányít.

A könyvtárban is egy bizonyos irányba fordult, mintha pontosan tudná, hogy mit fog találni. Elment egészen a terem végéig, ahol egy hosszú, faltól falig érő, magas polcsor húzódott. Megállt előtte és keresett valamit a szemével. A könyvek gerincét nézte és oldalazva haladt a polc előtt.

Végül megtorpant, közelebb lépett és lábujjhegyre állva, nyújtózkodva nyúlt a keresett könyvért. Hangyányit beljebb tolta és egy kattanó zörejre lett figyelmes. Kő súrlódott a kövön, majd a polc megmozdult. Livly habozás nélkül megragadta és egy kis erőlködéssel kitárta, mint egy ajtót.

Edvin ekkor már mögötte állt és kikerekedett szemmel figyelte a lány ténykedését.

– Mi a fene folyik itt? – tárta szét a karját, de Livly rá se hederített.

A lány előtt egy üreg nyílt meg, amely egy kőfalú alacsony folyosóra vezetett. Livly teljes nyugalommal indult el, de Edvin utánakapott és megragadta a karját.

– Mit művelsz? Mi történik? Rájöttél valamire?

A lány haragosan megfordult.

– Vedd le rólam a kezed! – förmedt rá. – Nem kellene itt lenned.

– De itt vagyok, és nem mehetsz nélkülem sehova!

A lány kirántotta a karját a fiú szorításából, és megiramodott a falba vájt lyuk felé. Edvin követte őt. A barlangszerű folyosó szűk volt, így csak egymás mögött értek el, és minél beljebb értek, egyre sötétebb lett.

– Nem ártott volna egy lámpa. Nem gondolod? – szólt a lány után Edvin.

– Nem kértem, hogy velem jöjj.

– Ó, dehogynem! Nem olyan rég, még te akartad, hogy melletted álljak. Itt vagyok, és most már nem fogok visszafordulni. Látni akarom, mi lesz ennek a vége.

– Bolondnak tartasz. Nem igaz?

– Nem. Tény, hogy őrület, amit feltételezel, de az is tény, hogy most épp egy rejtékúton haladunk egy rejtélyes cél felé. Ha jól sejtem, ez is az ékszered ötlete volt.

Livly erre már nem válaszolt, mert egy fénycsóva tűnt fel előttük, amiből arra következtettek, hogy közelednek az út végéhez. A keskeny üreg egy még szűkebb réssel végződött, mint amin beléptek. Az útjuk négykézláb fejeződött be, majd egy nagy lépéssel máris egy márványköves folyosóra érkeztek. Itt is egy polc állt eredetileg a lyuk előtt, de már akkor félre volt tolva, amikor megérkeztek.

Körülöttük félhomály uralkodott, de Livly igyekezett jobban felmérni a környezetét. A márványkőből készült padló jó néhány helyen repedt volt, és a szétnyomódott kőlapok közül gyökerek nyúltak ki a fal felé. Borostyán futott fel az ablakra, szinte a folyosó egész hosszúságában, ezért jutott be olyan kevés fény. Livlynek nagyot dobbant a szíve. Végre bejutott az északi szárnyba, és közelről megsejmelhette a palota falain belől növekedő növényzetet. Közelebb lépett az ablakhoz és végighúzta az ujjait a borostyánleveleken.

Hátranézett Edvinre, aki szintén tátott szájjal mérte fel a helyzetet. Magában megállapította, hogy lánynak bizony igaza volt. Ráharapott az egyik körmére, s közben egyfolytában bólogatott.

– Látod? Megmondtam – mutatott körbe a lány.

Együtt indultak felfedező útra, és szinte minden egyes lépésnél rácsodálkoztak a furcsa jelenségekre. A szőnyegen néhol mohaszerű, bolyhos, zöld foltok takarták el az anyag mintáját. Egy nagyobb terembe lépve még hihetlenebb látvány tárult eléjük. Fák, bokrok nőttek ki a padlóból és némelyikük a mennyezetet is elérte. Láruk alatt puha fű nyelte el lépteik zaját.

Átértek egy másik helyiségbe, ami régen egy hálósoba volt. Rózsabokor futott fel a fésülködőasztalra és belepte a türköt, s egy

része kihajolt az ablakon. Livly nagyokat lépett, hogy ne tapossa össze a földön fekvő ágakat.

Innen egy másik folyosóra jutottak, ami semmiben sem különbözött attól, ahová megérkeztek. Livly megvárta, míg Edvin beéri, s csak azután ment tovább. Azonban néhány lépés után lelassított, majd megállt. Edvin úgyszintén. Mindketten ugyanabba az irányba néztek és hitetlenül pillantottak egymásra.

Egy alak állt a folyosó végén, már-már beleveszve a növényrengetegbe. Csak a felsőteste látszott ki belőle.

Edvin kissé közelebb ment, majd hamarosan Livly is észbekapott és követte.

Az alak a távolban nem mozdult meg. Egyetlen erőfeszítést sem tett azért, hogy jobban lássák egymást. Szó nélkül megvárta, míg lány és a fiú megközelítik őt.

Livly felfigyelt arra, hogy Edvin egy pillanatra lefagy, és teljesen váratlanul megáll előtte. Mellé lépett és ösztönösen megfogta a karját.

– Mi a baj? – kérdezte suttogva.

– Ez ő – válaszolt Edvin ugyanezen a hangerőn, alaposan megrökönyödve.

– Kicsoda? - Livly hunyorítva méregette a folyosó végén, mereven ácsorgó alakot.

– A múzsám.

1. Múzsza

Livly a homlokát ráncolta és az idegenre pillantott. Az ajka elnyílt csodálkozásában, amikor saját szemével bizonyosodott meg a fiú szavának igazáról.

Egy, tőlük valamivel idősebb, de még mindig fiatal nő állt előttük és kifejezéstelen tekintettel nézte őket. Ugyanaz az átható, kék szempár bámult rájuk, ugyanazzal a felsőbbrendű pillantással, mint Edvin festményén. Régimódi, elhasználódott ruházata ellentétben állt királynői kisugárzásával. Állát büszkén felszegte, ez volt az első mozdulata, amióta meglátták őt. Szája lassan halvány mosolyra húzódott, de a változás gyorsan el is tűnt az arcáról.

Edvin izgatottan toporgott Livly mellett, ami határozottan idegesítette a lányt.

– Ez tényleg ő! – fojtott hangjából süttött a felfokozott izgalom.

Hitetlenül a szája elé tette a kezét, de le sem vette a szemét a nőről. Teljes lelkével átadta magát rajongásnak, és közben majdnem szívbajt kapott a döbbenettől.

– Üdvözöllek benneteket! – szólalt meg az idegen. Kellemes, érett női hangja volt.

– Ne itt beszélgessünk! Gyertek velem!

Intett nekik, majd elindult az ellenkező irányba. Hosszú, majdnem fenékgig érő, különleges zsemleszín haja meglibbent, miközben hátat fordított nekik. Edvin ügyet sem vetett Livlyre, szinte megbabonázva loholt a hölgy után, a lány pedig követte.

Livly kimondhatatlanul dühös volt a fiúra, amiért ilyen nyíltan csorgatta a nyálát erre a rejtélyes nőre, csak mert hasonlít a múzsájára, akit álmában látott. Szótlanul, magában szitkozódva haladt előre.

Egy még sötétebb terembe értek, ami a többinél is zsúfoltabb volt. Néhol olyan sűrűn álltak a fák és a bokrok, hogy kerülgetni kellett őket. Livlyt mindenfelől zöld növényzet vette körül, ezért lassan már nem tudta megállapítani, mennyire távolodtak el az ajtótól és a terem melyik részén vannak. A fák lombozata eltakarta a mennyezetet is a szeme elől.

A nő egy tágasabb „tisztásra” vezette őket, ahol néhány nagyon régi kerevet és karosszék állt. Hellyel kínálta őket. Livly az egyik kétszemélyes kerevetre ült le, azt feltételezve, hogy Edvin is ott foglal helyet mellette. Tágra nyílt szemmel figyelte, hogy a fiú lelkesen lehuppan egy karosszékbe, a lehető legközelebb a múzsájához.

Az idegen hölgy egy félmosollyal jutalmazta rajongóját, azután Livlyre függesztette a tekintetét.

– Köszönöm, hogy mindent megtettél annak érdekében, hogy kapcsolatba tudjunk lépni! – kezdte.

Livly elképedt, de mielőtt bármit kérdezhetett volna, a nő folytatta.

– Elég sok mondandóm van a számodra, úgyhogy remélem, nem vagy túl álmos.

A lány megrázta a fejét.

– A nevem Nympa. Én hívtalak ide téged a fülbevalón keresztül. Én irányítottam az ékszer minden egyes megmozdulását. Minden, amit tett vagy sugallt neked, én voltam.

Livlynek, ha lehet, még jobban leesett az álla. Elfehérédő ujjakkal szorította a kerevet karfáját, miközben a nőt méregette. Előrecsúszott ültében, hogy mielőbb távozhasson, ha valami történik. A félelem egyre nőtt benne és kész volt elmenekülni.

Edvin arcán megmerevedett a mosoly. Livly értetlenül nézte. A fiú tekintete egy megállított filmre emlékeztette, miután megnyomják a szünet gombot.

– Mi történt vele? – kérdezte rémültem.

– Ne aggódj érte! Teljesen jól van. Nem akartam, hogy ő is veled jöjjön, szóval most egy kicsit kirekesztettem a beszélgetésből. Hidd el, nem akarlak megijeszteni. Nem az a szándékom, hogy kényszerítselek. Azért vagy most itt, hogy kérjek tőled valamit.

Livly összeszorította az ajkát, de képtelen volt megszólalni.

– Szükségem van a segítségedre.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Livly ridegen.

– Azt, hogy viseld a fülbevalómat!

Livly hitetlenül csapott a térdére, majd hisztérikusan felnevetett.

– Komolyan azért hívtál ide, hogy közöld velem, amit már egyébként is tudok?

– Nem. Azt kérem, hogy mostantól mindennap viseld! – mondta Nympa határozottan.

Semmiféle érzelmet nem váltott ki belőle a lány kirohanása.

Kicsit előrehajolt.

– Én az északi szárny foglya vagyok, Livly.

A lány hitetlen mosolya lehervadt és elkomorodott.

– Fogoly?

– Igen. Nem tudok kimenni innen.

Livly széttárta a karját.

– De hát, ahol bejöttem...

– Azt hiszed, nem próbálkoztam meg vele? Azt az utat még a fogva tartóm sem ismeri, mégsem tudok kijutni. Erős varázslat veszi körül ezt az épületrészt, amit kifejezetten miattam emeltek a szárny köré. Rád ez nincs hatással, mert ember vagy.

– Te... nem vagy az? – Livly egyik döbbenetből a másikba esett.

– Ez nagyon bonyolult. Nem mondhatom el, amíg nem tudom, bízhatok-e benned.

– Én talán megbízhatok benned? – húzta résnyire a szemét a lány.

– Eddig sem ártottam neked. Megkaptad tőlem életed állását. Nagy szerencse, hogy pont olyasmiről álmodoztál, ami az én érdekeimet is szolgálja. Te vagy az ideális segítség.

A lány idegesen beletúrt a hajába, és megszabadította az arcát az elé omló tincsektől.

– Emlékszel Chrestre? – szólalt meg hangyányi szünet után Nympha.

Pillantása találkozott Livlyével.

– Járt a kastélyban nem sokkal azelőtt, hogy Belforalba utazott. Elég közel volt hozzám ahhoz, hogy rákapcsolódjak az elméjére. Nem nagyon bolygattam meg a gondolatait, épp csak annyira, hogy ne dobja ki a szemébe az álláshirdetést, amit itt nyomtak a kezébe.

Livly megmerevedett és remegő ajkakkal kérdezte:

– Mi..mi vagy te?

– Újraéledő vagyok, de mint mondtam ez roppant összetett dolog.

Livly megrázta a fejét és homlokára tapasztotta a kezét.

– Hogy mi....Mit csináltál Chresttel? Kicsit elvesztettem a fonalat.

– Én sugalltam neki, hogy mit kell tennie. Elültettem a fejében a segítő szándékot, pedig egyébként egy roppant önző fickó a valóságban.

– Akkor talán ezért volt nekem annyira ellenszenves – szólt közbe Livly.

Nympha bólintott.

– Neked adta a szórólapot, amikor hallotta, hogy mennyire ismered és szereted a történelmet. Innentől már csak a fülbevalón keresztül tudtam kapcsolatba lépni veled. Jerome küldte el neked a csomagot.

2. Titkok

– Tessék?! – Livly állta a földet súrolta. Nem győzött hűledezni mindazon, amit megtudott az elmúlt hónapokról, nem egészen egy óra alatt.

– Azt hiszed, Jerome a kegyeibe fogad úgy, hogy nem kér valamit cserébe?

– Tudom, hogy nem.

– Bátornak tartalak, hogy kész vagy átadni magad neki, de még több bátorságra lesz szükséged, ha rájön, hogy nem az vagy, akinek hisz.

– Hogy mi? Ezt meg hogyan értem?

Livly már majdnem felpattant a kerevetről, de még tartotta magát.

– Jerome sem az, akinek te hiszed, úgyhogy kvittek vagytok. Ő tart engem fogva, gondolom, erre már rájöttél. Kedves és tenyérbemászó, amíg meg nem kapja, amit akar, és most te kellesz neki. Elhitettem vele, hogy te egy olyan lény vagy, akivel nagyon jól járna, mert kiaknázatlan képességeid vannak, amiről még te magad sem tudsz.

– Az ő fejében is elültetted a gondolatot?

Nympha elhúzta száját és megkocogtatta a karosszéke karfáját.

– Sajnos nem. Rá semmilyen formában nincsenek hatással az adottságaim. Szemtől szemben mondtam ezt neki, mert vannak

dolgok, amiben hisz nekem, és azt hiszem, most tökéletesen félrevezettem.

– Mióta vagy a foglya?

– A szüleim halála óta. Szóval már jó ideje.

– A szüleid...

– Julian király és Marcia királyné lánya vagyok. A palota valódi örököse és Jerome egykori menyasszonya.

Nympha a homlokára tapasztotta a kezét.

– De ez nagyon hosszú történet, és most sokkal fontosabb, hogy megértsd, miért vagy itt.

– Ki kell szabadítanom téged? – tért a tárgyra Livly.

– Tulajdonképpen igen, de azért ez ennél sokkal bonyolultabb. A fülbevalóm rendkívül sokoldalú jószág. Általa képes vagyok irányítani azt, aki viseli. Ezt tapasztalhattad nem is olyan rég. Használhatom a tested a saját céljaimra. Ezért kérem a segítségedet és az engedélyed. Nélküled sosem jutok ki innen.

Livly maga elé meredt. Mindig is tudta, hogy a fülbevaló valami nagyon fontos dolgot akar közölni vele, de erre azért nem számított.

Bólintott.

– Rendben. Segítek neked. Hordani fogom a fülbevalót.

Nympha a szívére szorította az kezét.

– Nagyon köszönöm, Livly! Fogalmad sincs, mennyire hálás vagyok.

– Akkor így nem is mondod el, hogy mit fogsz velem tenni?

– Ó, dehogynem. Nem hagyhatlak ki teljesen ebből, hiszen ez a te tested. Nem akarlak kihasználni.

Nympha felállt és összekulcsolta az ujjait.

– Nagy előny, hogy Jerome megbízik benned, és ezt semmiképp nem szabad elveszítened. Az lesz az első feladatunk, hogy kiderítsük, mi van a birtokában, amivel kordában tartja az erőmet. Egyelőre nem sikerült rájönnöm, pedig már gondolkodom ezen egy ideje. Figyeld őt! Bármilyen furcsát látsz, csak tedd be a füledbe a köveket, és tudni fogom, amit te! Nem kell többször eljőnnöd hozzám, az túl kockázatos. Jerome is elég gyakran bejön ide. Nem adhatunk okot gyanúra!

Livly ismét bólintott. Zavaros gondolatai lassan katonásan sorba álltak és tisztult a kép. Véletlenül Edvinre vándorolt a tekintete, és korholta magát, amiért egy időre megfeledkezett róla és a kettejük közös rejtélyére nem kérdezett rá.

– Vele mi lesz most? – mutatott a fiúra.

– Ó, ő semmire sem fog emlékezni.

– De rám igen? – fakadt ki Livly rémülten. – Ugye nem törölöd ki a fejből, amit rólam tud? Szükségem van rá! Rajta kívül nincs egyetlen barátom se.

– Pont ez a gond – Nympha lassan a fiú mellé lépett és onnan nézett vissza Livlyre. A lány még a gondolatba is belesápadt, hogy mindaz, amit egymás között felépítettek a fiúval, egy csapásra eltűnhet.

– Rendben, akkor ezt is elmagyarázom – sóhajtott fel Nympha. – Edvin nem véletlenül nem kedvelt téged az elején. Én ültettem el benne a kételyt és az ellenszenvet veled szemben.

Livlynél itt telt be a pohár. Nagy elánnal felpattant és elindult Nympha felé. Közvetlenül a nő előtt torpant meg.

– Mégis mire volt ez jó?! – üvöltötte a képébe. – Mi köze ennek a te életedhez, vagy Jerome-hoz?! Ez senki érdekét nem szolgálta. Kizárólag ellenem irányult. Így akarod elnyerni a bizalmamat?! Ezek után még segítsék is neked?!

– Higgadj le, Livly! – Nympha a lány vállára tette a kezét, aki azonnal lerázta magáról. – Hidd el, hogy jó okom volt ezt tenni.

– Mégis mi? – Livly szemébe könnyek gyűltek.

Nympha türelmetlenül felsóhajtott.

– Mert ő neked az igazi! – vágta oda a lányhoz. Alaposan kijött a sodrából. – Már az első alkalommal, ott a kapuháznál beszélgettek volna és tetszettél volna neki. Nem hagyhattam, hogy ez megtörténjen, ezért megváltoztattam a szándékait. A többi meg már tudod.

Livly arcán végiggördültek a könnyek és vinnyogó hangon kérdezte:

– Miért?

– Azt akartam, hogy Jerome sokkal szimpatikusabb legyen neked mindenki másnál, mert el kellett érnem, hogy megbízzon benned. Az égvilágon semmit nem éreztél volna iránta, ha Edwin már az elején kedves veled. Most pontosan ott vagy, ahol lenned kell, ahhoz, hogy sikerrel járjunk.

Livly hitetlenül rázta a fejét. Képtelen volt másra gondolni. Csakis az zakatolt a gondolataiban, hogy Edwin talán szeretné őt, ha Nympha nem lép közbe. Már rég az övé lenne, ha nincs az a sok furcsaság körülöttük.

– Jerome az állásinterjúra is azért ment el, mert én azt mondtam neki. Minden vágya, hogy még egy hozzám hasonló rabja legyen, és azt hiszi, te vagy a megfelelő alany. Együtt kell kiderítenünk a titkát, hogy többé senkire ne jelentsen veszélyt. Egy szerelem csak megbonyolítana mindent, Livly! Értsd meg!

– Nem! – csattant fel újra a lány. – Azonnal csinálj vissza mindent!

– Nem tehetem. Már nagyon közel járunk ahhoz, hogy Jerome elbukjon. Ha egyszer rájövök, hogy mivel tart sakkban, kicsinálom, erre megesküszöm!

Livly elgondolkodva pásztázta a földet, majd Nympha szemébe nézett.

– A festményei... Azért férköztél be az álmaiba, hogy rajongjon érted és véletlenül se vegyen észre engem?!

– Így igaz.

Nympha szégyenérzet nélkül állta Livly haragos pillantását.

– Csak akkor segíték, ha visszaadod őt nekem!

– Ne zsarolj! Nálam nem érsz el semmit. Jobban vágyom a szabadságra minden másnál, és meg is teszek érte mindent.

– Akkor tedd, de nélkülem!

Nympha a lány elé lépett, és szorosan megmarkolta mindkét karját.

– Miért nem fogod már fel a lényedet?!

– És te miért nem? – kontrázott Livly. – Bármit megteszek neked, csak hagyd meg az emlékeit rólam! Kérlek!

Nympha határozott vonásain hangyányi érzelem futott át. Fájdalmas rándulásnak tűnt.

– A szerelem mindig bajt hoz. Nekem elhiheted – a nő elengedte a lány karját. – Legyen! Meghagyom az emlékeit. Segíthet neked továbbra is, de minden marad a régiben. A kétely még mindig ott lesz benne, és időnként veszekedni fogtok.

– Tudom kezelni ezt, és már ő is.

– Nagy türelemre lesz szükséged – Nympha felszegte az állát.

– Köszönöm! – enyhült meg Livly lassanként.

– Ne köszönj semmit!

Livly nagyot sóhajtvá visszaült kerevetre és a tenyerébe temette az arcát. Szüksége volt néhány percre, míg megnyugszik egy kicsit a nagy sokk után. Közben Nympha is leült és várta, hogy a lány lehiggadjon.

– Még nem mondtad el, miért tart fogva Jerome...

– Nem nyilvánvaló? – Nympha arcán megjelent egy cinikus mosoly. – A képességgemmel bármit elérhet. Bárkit meggyőzhet bármiről. Amíg uralja a hatalmam, addig arra használja, amire akarja, pedig nem érdemli meg. Ő nem jó ember, Livly. Ha egy percig is ezt hitted, felejtsd el! Ő a felelős a szüleim haláláért és tulajdonképpen az enyémet is. Az emberek számára halott vagyok. Jerome elhíresztelte, hogy meghaltam ugyanabban a balesetben, amiben ők.

Livly lassan leengedte a kezét.

– Miért nem mondd el az embereknek álmukban, hogy bajban vagy? Lehet, hogy egy egész ország fellázadna érted.

– Nem ilyen egyszerű ez. Nem használhatom a képességem akármikor. Csakis akkor és csakis azon az emberen, akit Jerome kijelöl. Ritka kivétel, ha valaki annyira közel merészkedik az északi szárnyhoz, hogy a korlátozás ellenére érzékelem. Jerome általában megmondja, mit kell tennem, s hogy mit kell elérnem. Mindig, mindent az ő érdekei szerint. Elhiheted, hogy mennyire gyűlölöm már ezt! Dühös vagyok rá, mert tehetetlen vagyok vele szemben. Ablakokat is azért török időnként, hogy sose felejtse el: nem használhat büntetlenül.

– Ó! – Livlynak eszébe jutott a kis lakásának ablaka. – Akkor már ezt is értem. Csak a növények jelenléte nem világos még mindig.

Nympha arcán szeretetteljes mosoly jelent meg.

– Egyedül az én kis botanikuskertem okoz nekem örömet, annak ellenére, hogy ez is súlyos titkokat hordoz. Ezek nem közönséges növények, habár annak tűnnek. Ha felmerült benned, hogy hogyan nőhettek ekkorára napfény nélkül, akkor a válasz abban keresendő, hogy ezeket a képességem elteti. Ez is hozzám tartozik. Ára van annak, ha én befolyásolok egy embert és átveszem az uralmat a szabad akarata felett. Amikor ez megtörténik, valahol a közelemben gyökeret ver egy fa, egy bokor vagy egy virág, és attól függően növekszik, hogy mennyire ástam bele magam az illető fejébe. Láthatsz itt igen magas fákat is, szóval a többit rakd össze magadtól.

Livly úgy nézett körül a teremben, mintha akkor látná először.

– Például Chrestnek csak egész kicsi virága van.

– ...És nekem? – a lányt ez érdekelte a legjobban.

– A tiéd az egyik folyosón van az ablak mellett. Azt hiszem, láttad is egyszer, amikor azon gondolkodtál, hogyan juthatnál be ide. Emlékszel arra a különös bokorra, piros bogyókkal? Edviné is ott van a tiéd mellett. Már egészen összenőttek.

Livlyben újra felszínre tört az indulat, hogy Nympha közéjük állt és nem lehetnek együtt. Felállt a kerevetről és odasétált Edvin mellé. Leguggolt és közelebből is megvizsgálta a fiú megmerevedett tekintetét. Edvin egyenesen Nymphára nézett félreérthetetlenül szerelmesen. Ez még jobban kiakasztotta Livlyt. Rátette a kezét Edvin arcára és megcirógatta a bőrét az ujjai hegyével. A sírás környékezte, de nem hagyta, hogy előtörjenek a könnyek.

– Edvin – suttogta Livly, de persze, a fiú nem reagált.

– Menj, Livly, és térj nyugovóra! Holnaptól már fontos feladatod lesz és készen kell állnod rá! – mondta Nympha.

Edvin arcára visszatért a szín és arcizmai megrándultak. A homlokára tapasztotta a tenyerét.

– Úúú, hasogat a fejem – mondta panaszos hangon, majd körülnézett. – Komolyan azt hittem, hogy csak álmodtam ezt a helyet, de úgy tűnik, mégsem.

Livly még mindig előtte guggolt, és fájdalmas tekintettel nézett fel a fiúra, aki akár még a szerelme is lehetne, csak épp nem tud róla.

3. Emlék

Már a szűk vájatban meneteltek a könyvtár felé, amikor Edvin megszólította Livlyt.

– Mi történt odabent? Elaludtam? – a hangja még mindig bágyadt volt.

Livlyben dúltak az érzelmek, és küzdött a fájdalommal, ami belülről mardosta. Az arcára nem ült ki ez a belső harc, helyette kifejezéstelenül meredt maga elé, és sajnálta, hogy nem kereshet megnyugvást annak az embernek a karjaiban, aki ott sétált mellette. Még magának sem vallotta be, hogy mit is érez iránta, amíg Nympha el nem akarta venni tőle a fiút. Rá kellett jönnie, hogy a nőnek igaza volt abban, hogy a fiú lehetne az, akit mindig is keresett. Hogyan élhetne együtt Jerome-mal ebben a tudatban?

Azonban tisztában volt vele, hogy addig labdába sem rúghat Edvinnél, amíg a fiú befolyás alatt áll.

– Igen – válaszolta neki a lány lehangoltan. – Elaludtál.

– Mit tudtál meg? – érdeklődött a fiú.

– Nymphának hívják a múzsádat – közölte Livly.

A lényeget összefoglalva elmesélte Edvinnek, hogy miről beszélgettek a fiatal nővel. A fiú legalább annyira megdöbben a hallottakon, mint ő. Livly kihagyta azt a részt, ami kettejükéről szólt. Persze hiába tette, mert Edvinnek feltűnt, hogy róla egyáltalán nem esett szó.

– Arról mit mondott, ami közöttünk van? – tette fel a nagy kérdést.

Livly megállt és szembefordult vele. Már egész közel voltak a folyosó nyílásához.

– Csak annyit, hogy te ilyen vagy és kész. Ebben semmi varázslat nincs.

Legszívesebben átkarolta volna, hogy a fülébe súgja: ez mind nem igaz. Ehelyett meg sem mozdult.

A fiú értetlenül megvakarta a feje búbját. Gondolataiba merülve indult tovább. Megkerülte Livlyt, és egy szó nélkül kilépett az üregből.

A lány vágyakozón nézett utána, majd miután becsukta a rejtékajtót és minden nyomot eltüntetett maga után, megsemmisülve mászott fel a déli szárny legfelső emeletére. Már késő éjszaka volt és a legtöbben aludtak. Néhány éjszakás őr járkált a palotában, de most sem foglalkoztak Livlyvel, vagy talán észre sem vették.

A lány belül teljesen üres volt, amikor belépett a lakosztályába. A pompa, ami körülvette, semmit sem jelentett neki. Hiányzott a kis háza, ami olyan közel volt Edvinhez, hogy belátott az ablakán.

Megfürdött, aztán bebújt a szaténhuzattal bevont ágynemű alá és álomba sírta magát.

A bőre bizsergett minden apró, lány érintéstől. A fiú a meztelen vállát cirógatta, ő pedig szerelmes tekintettel nézett fel rá és kedvese hajába túrt. A feje egy összegyűrt kabáton nyugodott, ő maga egy vastag lópokrócon feküdt. A fiú is ott hevert mellette. Könyökölt és felsőtestével a lány fölé hajolt.

Egyikük sem szólalt meg már jó hosszú ideje. Ha nem csókolóztak, akkor egymást kényeztették a testük majdnem minden szegletén. Csak sóhajtásaik és halk nyögécselésük keveredett az enyhe szellő susogásával és a mellettük csörgedező patak szelíd csobogásával.

Már több alkalommal kiszöktek a palota falai közül a közeli erdőbe. Az eljegyzésük óta még többször megesett. A szülők tartották a régi szokásokat, így a párnak várnia kellett volna az esküvőig, de ők ketten magasról tettek a szabályokra.

Sosem figyelték az időt. Teljesen belefeledkeztek egymásba néhány órára, és nem törődtek a világgal.

Az a nap azonban más volt.

– Mennem kéne! – szólalt meg a lány – Haza kell érnem, mielőtt apáék megérkeznek.

A fiú hevesen belefúrta a fejét szerelme kerek mellei közé és durcásan felnyögött. A lány elnevette magát, majd gyengéden lefejtette magáról a fiú kezét. Feltápáskodott a pokrócról és mezítláb lelépett a hűvös földre, hogy összegyűjtse eldobált ruhadarabjait a földről.

A fiú nem mozgott a pokrócról. Onnan nézte végig, hogy kedvese felöltözik.

– Neked sem ártana elindulni. Nem gondolod? – kérdezte a lány.

– Eléggé nehezemre esik, de talán igazad van.

A lány a vállára dobta a hátizsákját, és még egy búcsúpuszi-ra odalépett a fiúhoz, aki időközben szintén felkelt. Átkarolták egymást, és a puszi-ból végül egy hosszúra nyúlt csók lett.

A lány lassan kibontakozott az ölelésből, és hátat fordított párjának. Néhány lépés után visszaneézett és egy csókot dobott neki, de ezután már nem húzta tovább az időt.

Hátizsákja pántjába akasztotta az ujját és szüntelenül mosolygott. Egész lényét átjárta a beteljesült szerelem boldogsága.

Negyedórájába telt, amíg kiért az erdőből. Egy nagy kiterjedésű tisztáson vágott keresztül, amikor motorzúgás hangja ütötte meg a fülét. Azon nyomban megtorpant, és a hang irányába kapta a fejét. Még a fővárosban sem volt ez olyan megszokott, hisz a lakosság nagy része nem járt autóval. Ennek tudatában különösen megdöbbenő volt, hogy a természet lágy ölén ilyen zajt hall.

Nemsokára egy terepjáró orra tűnt fel a fák között az erdő gyéresebb részén. A lány szeme kikerekedett, és rossz előérzete támadt. Ösztönösen tett néhány lépést hátrafelé.

A kocsi a rázós terepen is egész gyorsan közeledett, így percekben belül odaért mellé és nagyot fékezett. Csíkot húzott a fűvön, ahogy megállt.

A lány szíve hevesen vert félelmében, amikor négy maszkos idegen pattant ki a járműből és egyenesen felé tartottak. Ideje sem volt elmenekülni előlük, mert villámgyorsan közrefogták. Egyikük egy fekete rongyzsákot húzott a fejére, a többi pedig elkapta a karját és mindkét lábát. Közben felemelték a földről, rúgkapált rémületében, de esélye sem volt a négy erős férfival szemben. Betuszkolták a terepjáróba, ahol meg is kötözték.

Ezután már csak a motor zaját és a kocsifelfüggesztésének zörejét hallgatta, és kétségbeesetten zokogott egész úton.

Amikor megálltak, még nem vették le a fejről a csuklyát. Kiemelték a kocsiból és kézben vitték tovább. Időbe telt, míg megérkeztek oda, ahol végre több levegőhöz juthatott, mert megszabadították a zsáktól. De előtte még ledobták egy ágyra, és a kezét az ágy karfájához kötözték.

Még jobban megdöbrent, amikor rájött, hogy otthon van, a saját szobájában, a saját ágyán.

Órákra magára hagyták. Az első percekben hevesen próbált kiszabadulni. Rángatta és a fogaival rágt a kötelet, hátha meg tudja lazítani valahogy, de az nem engedett. Mintán feladta, újra sírni kezdett, de ezúttal fuldokló bögés rázta. Közben hangosan kiabált segítségért, de senki sem jött.

Fogalma sem volt, hogy pontosan mennyi idő telt el, mire nyílt az ajtó és egy ismerős arc lépett be rajta. A lány szíve repesett a boldogságtól és örömkönnyek gyűltek a szemébe.

– Jerome! Istenem, hát te vagy az? Segíts! Kérlek! Valaki egy zsákkal fejemen hozott ide és...

– Csss! – ült le mellé a fiú, és egyáltalán nem tűnt zaklatottnak a fejlemények miatt.

A lány nem értette a helyzetet és a homlokát ráncolta.

– Nyugodj meg, kedvesem! – mondta a fiú bízgelő hangon.

– Jerome... – a lány félig sírva, félig suttogva mondta ki szerelme nevét. – Mi folyik itt?

A fiú megsimogatta a lány haját, aki elkeseredetten kereste a szemében a választ a kérdésére.

– Nebéz a szívem – szólalt meg Jerome. – Szörnyű dolgot tettem, és még szörnyűbbet fogok. Te vagy a lelki társam, Nympha. Kinek öntsem ki a lelkem, ha nem neked?

A lány arcára ráfagyott a rémület és a hitetlenség. Nem hitte el, hogy ugyanaz az ember van ott mellette, akit mindennél jobban szeret.

– A szüleid... – kezdte a fiú – nem egészen egy órával ezelőtt autóbalesetet szenvedtek.

Nympha elborzadva nézett Jerome szemébe.

– Mi?! – fakadt ki fájdalmas kiáltással.

– Én tettem. Én rendeztem így. Azt hiszem, most már egy folyó fenekén vannak – mondta Jerome csevegő hangon, majd felsóbajtott: – Nagyon sajnálom, hogy erre ragadtattam magam, de az utamban álltak. Fontosabb vagy nekem annál, hogy a befolyásuk alatt hagyjalak. Hamarosan te is megérted.

Nympha arcát könny áztatta, de már képtelen volt folytatni a sírást. Összetört a szíve és hideg üresség tátongett a lelkében. A fiú, akinek mindenét odaadta, lábbal taposta el őt és a szeretteit.

– Ki vagy te? – kérdezte a lány borzasztó lelki kínok közt.

– Jerome. A vőlegényed.

– Nem – a lány hangja is fagyos volt az érzelmeivel együtt. – Ő sosem létezett. Csak ez a szörnyeteg.

– Annak tartasz? – vonta fel a szemöldökét a fiú. – Habár, végül is mindegy.

Megrántotta a vállát és felállt.

– Van ennél sokkal fontosabb is. Vár az apám. Rengeteg megbeszélnivalónk van most, hogy a palota hamarosan a miénk lesz.

Jerome rákacsintott Nymphára, akiben megbűlt a vér. A fiú ezzel a végszóval hagyta magára az összetört lányt.

Livly könnytől nedves arccal és megfeszült tagokkal ébredt. Szakadozottan vette a levegőt, és a sötét mennyezetre szegezte a tekintetét. Az álom minden egyes mozzanata élénken élt az emlékezetében, és nem hagyta nyugodni.

Felült az ágyon. Letörölte az arcáról a könnyeket, majd a füle mögé tűrte a haját. Az ujjá beleakadt egy apró, idegen tárgyba.

A fülbevaló még mindig a fülében volt.

4. Vendég

Nem aludt túl sokat az éjszaka további felében, így meglehetősen táskásak voltak a szemei, amikor reggel tükörbe nézett. Hosszú percekig csak állt ott és farkasszemet nézett magával. Nehezeére esett elindulni és elkezdeni a napot. Más embernek érezte magát az előző naphoz képest, és másnak látott mindent maga körül. Lehullt a rózsaszín lepel és kilátszott alóla a zord és sötét valóság.

Az életét már nem tudta hétköznapi szemmel nézni. Egy mókuserékbe került, amiből nem volt kiút. A helyzete Jerome-mal még annál is rosszabb volt, mint amire korábban számított. Már nem az volt a legnagyobb baj, hogy nem szerette, hanem, hogy a férfi egy pszichopata volt, aki kedvességgel altatta el áldozatai gyanakvását. Livly mégis arra készült, hogy együtt töltse vele a napot.

Kivette Nympha fülbevalóját a füléből, és a mosdó szélére tette. Jerome szeme előtt nem akarta viselni. A gardróbban keresett magának valami alkalmas ruhát és felöltözött. A nadrágja zsebébe süllyesztette a fülbevalót, mert mozdulni sem akart nélküle egy lépést sem.

Még az ajtó előtt elgondolkodott, hogy nem tenné-e jobban, ha inkább bezárkózna a lakosztályba, és napokig nem beszélne senkivel. Azonban tudta, hogy nem teheti meg, mert akkor eljátszhatja Jerome bizalmát, és a férfi esetleg elveszti a türelmét. Még nem hagyhatta, hogy levegye a maszkját és megmutassa igazi énjét.

Livly keze már a kilincsen volt, amikor párszor elgyakorolta, hogyan is kell mosolyogni, nehogy feltűnjön valakinek, hogy milyen sötét gondolatok keringenek a fejében. Amikor úgy érezte,

hogy elég meggyőző, maga mögött hagyta a szobáját és kilépett a folyosóra.

Nem is kellett keresnie Jerome-ot, mert ő előbb talált rá. Épp felé tartott, amikor félúton találkoztak. Livly megtorpant és a férfi közeledő alakját figyelte. Nagyon ügyelt arra, hogy álcázó mosolya véletlenül se lankadjon.

– Jó reggelt, kedves! – köszönt Jerome, és habozás nélkül a lány derekára tette a kezét.

Livly megborzongott, de ez cseppet sem volt kellemes érzés.

– Jól aludtál? – kérdezte a férfi, és csókot nyomott a lány összezárt ajkára.

– Igen – hazudta szemrebbenés nélkül Livly, és egy pillanatra sem vette le a szemét Jerome-ról.

Jól meg akarta nézni azt az oldalát, amellyel törbe csalta az akkor még fiatal és naiv Nymphát. Még mindig jóképű volt, de a lányt már attól is a hideg rázta, ha csak ránézett.

– Meg akartam kérdezni, hogy ágyba kéred a reggelit, vagy lejössz az étkezőbe? – cinkosan rákacsintott Livlyre, akinek beugrott lidérces álmának egy részlete. Ugyanígy kacsintott Nymphára is, miután mindent elvett tőle.

– De így már tudom a választ.

Összekulcsolta a bal kezét a lányéval, és együtt mentek tovább. Az étkezőben terített asztal várta őket, de csak azután hozták ki a reggelit, hogy helyet foglaltak. Livly megkönnyebbült, hogy

legalább evés közben nem kell túlzottan közel ülnie a férfinhoz, hiszen mindketten asztalfőre ültek.

– Ma egy kedves barátom jön látogatóba – nézett fel Jerome a tányérja felett. – Szeretnélek bemutatni neki.

A lány bólintott.

– Rendben – ennél többet nem fűzött hozzá a dologhoz. Örült, hogy nem kellett beszélgetnie vele.

– Néhány órán belül megérkezik. Már felküldtem a szobádba valakit, hogy alkalomhoz illő öltözetet válasszon neked.

– Ó, értem. Köszönöm! – Livly rámosolygott, de érezte, hogy nem tesz eleget azért, hogy kellően meggyőző legyen. A tegnapi Livly valószínűleg felháborodottan kifakadt volna a pátyolgatáson. Az új viszont képtelen volt Jerome közelében természetesen viselkedni. Tudta, ha így folytatja, a férfi előbb-utóbb gyanút fog.

– De attól, hogy itt lakom, még mindig nem várom el, hogy ennyire elkényeztess – szólalt meg végül.

– Tudom, de én mindennap gyönyörűnek akarlak látni. Az a véleményem, hogy eddig nem tettél meg mindent, hogy kihangsúlyozd a szépségedet. A régi ruháid túl fiúsak a te alakodhoz. Még egy fürdőszobapapucs is elegánsabb, mint a tornacipőid.

Livly összehúzta a szemét. Cseppet sem tetszett neki, hogy Jerome az öltözködését bírálta. Ha már az egész élete megváltozott, legalább a ruhatára maradjon hétköznapi. Végül megállta szó

nélkül. Nem akart felesleges vitát kezdeni, amikor ennél sokkal nagyobb gondok voltak.

Reggeli után Jerome is vele tartott a lakosztályba, és az egész készülődés alatt a nappaliban időzött.

– Látom, Edwin még mindig nem készült el a polccal, amit kértem tőle – szólt át magasabb hangerőn Livlynek a másik helyiségbe. – Sosem kapkodja el a dolgokat. Meglehetősen lassan dolgozik.

– De lelkiismeretes és van szépérzéke – védte a barátját a lány, miközben a fodrász épp a haját csinálta a fürdőben.

Jerome átvágott a nappalin és a fürdő ajtófélfájának dőlt.

– Elég sok kertészt kipróbáltam már előtte, de tény, hogy még senki nem nevelt ilyen gyönyörű rózsákat. Már ezért megérte felvennem. Ráadásul meglepően sok mindenhez ért fiatalokra ellenére.

– Te sem vagy öreg, és már van egy kastélyod – szólalt meg Livly, bár utólag már nem tartotta jó ötletnek.

Jerome ajka félmosolyra húzódott.

– Gondolod, ha a fiú így folytatja, neki is lehet? – Livly kihallotta a kérdésből a halvány gúnyt.

– Neki biztos sosem lesz – mondta, de egész másra gondolt: „Ő nem egy gátlástalan szörnyeteg.”

Livly elismerte, hogy miután végeztek, csodaszép lány nézett vissza rá a tükörből, de nem érezte magáénak ezt a látványt és nem is

okozott neki örömet. Mindenesetre készen állt arra, amit Jerome várt tőle: hogy csinosan feszítsen az oldalán.

A vendég egy órán belül megérkezett. Örök kísérték el a déli szárnyba. Livly és Jerome a kis hallban várt rá. Jerome birtoklón karolta a lányt, miközben az idegen besétált.

Livly nem számított semmire vele kapcsolatban, hiszen fogalma sem volt, hogy kiről van szó. Így, amikor megpillantotta a férfit, alaposan meglepte a megjelenése. Meglehetősen egyedi öltönyt viselt. Zakójának ujjai különböző színűek voltak és a kabát összes, különszabott része más színben pompázott. Nadrágja száráról nem is beszélve. Egyedülálló szettjéhez fehér cipőt választott. A rövidre nyírt, tüskésre zselézett haja koronázta meg az összképet. Ráncainak száma alapján idősebb volt Jerome-nál.

– Jerome! – örömeiben széttárta a karját.

Hátba veregetéssel üdvözölték egymást, majd a különös idegen Livlyhez fordult.

– Szóval ez a hölgy az, akiről annyit hallottam már? Megérdemled a dicsérő szavakat, kedvesem. Ez a pernahajder egyfolytában rólad áradozott nekem. Ezek után már mindenképpen látnom kellett téged a saját szememmel. Ugye nem haragszol érte?

Livlyben szüntelen felütötte a fejét a kétely és bizalmatlanság, de kifelé ezt nem mutatta.

– Én is örülök, hogy megismerhetem, uram! – nyújtotta a jobb kezét a vendég felé, aki megcsókolta a kézfejét.

– Csak semmi „uram”! Szólíts Eliasnak!

Együtt vonultak át az egyik társalgóba, ahol kávé, tea és aprósütemények vártak a vendégre. Livly Jerome mellett foglalt helyet egy széles kanapén, Elias pedig velük szemben, egy puha karosszékre süllyedt bele elégedetten.

– Imádom a bútoraidat, barátom – paskolta meg a fotel karfáját. – Az ülepem nem élhet át ennél elsőpróbb kielégülést. Főleg egy ilyen hosszú út után.

– Ezúttal merre jártál? – kérdezte Jerome egy visszafogott nevetés után.

Az egyik szolgáló épp ekkor hozta be a teavizet, és tette le az Elias mellett álló kisasztalra. Livlynak feltűnt, hogy a férfi milyen érdeklődő pillantással mérte végig a lányt.

– Wertelben. Igazán varázslatos hely. Még azok a gyönyörű, napbarnított nők!

– Persze, hogy a lényeket veszed észre – vigyorgott Jerome.

– Még szép.

Elias a kezébe vette a csészéjét, és a szájához emelte. Livly a férfi nadragjára összpontosított, mert egyre jobban zavarta, ahogy bámulja őt. A csésze pereme felett is végig rajta tartotta a szemét. A lány feszülten keresztbe vetette a lábait és a térdére kulcsolta a kezét.

– Meddig tudsz maradni? – szólalt meg Jerome, és Livly döbbenten pillantott rá.

– Két napot biztosan. Aztán meglátjuk.

- Rendben. A lányok most készítik elő neked a szobádat.
- Ugye Dora itt dolgozik még? – csillant fel a férfi szeme.
- Természetesen. Gondoltam, hogy őt szeretnéd.

Livly lelki szemei előtt megjelent a kedves, fekete hajú lány, aki olyan baráti viszonyban van Edvinnel. Elöntötte a szívét az aggodalom, miközben Elias sóvárgó tekintetét tanulmányozta.

A két férfi ezután hosszan beszélgetett egymással. Livly halálosan unta és borzalmasan idegesítették Jerome barátjának megnyilvánulásai. Hamar rájött, hogy Elias csak használja a nőket. Ebben a tekintetben összepasszoltak Jerome-mal.

A társalgás alatt a lány teljesen felesleges harmadiknak bizonyult, és a két hímnemű nem is erőltette, hogy bevonják a beszélgetésbe. Elias időközben rágyújtott és Jerome nem szólt rá.

- Mondd csak! Megvan még az a krimó a belvárosban?
- Persze – bólintott Jerome.
- Mit szólnál, ha kicsit meggörbítenénk az estét?
- Ohó, már ma? Azt hittem, ennél azért mértéktartóbb vagy.
- Az meg mit jelent? – röhögött fel hangosan Elias.
- Ne aggódj! Veled tartunk.

Livly erre felkapta a fejét és a gyomra görcsbe állt. Semmi kedve nem volt egy ilyen alakkal tölteni az idejét.

– Ó, én inkább lefekszem. Nem igazán rajongok a hangos zenéért
– fordult Jerome-hoz, és megpróbálkozott egy könnyörgő pillantással.

A férfi megsimogatta a mutatóujjával a lány arcát, de mielőtt megszólalhatott volna, Elias közbevágott.

– Egy percre se kételkedj bennem, cicám! Remekül fogunk szórakozni!

Összezsapta a tenyerét és felpattant.

– Megyek és meglátogatom Dorát. Remélem, már kész az ágyam!
Pihenni szeretnék – Livlyre kacsintott, majd elégedett vigyorral sarkon fordult.

5. Búbáj

– Én is lepihenek egy kicsit – állt fel Livly a kerevetről Elias távozása után. – Muszáj aludnom, ha túl akarom élni az éjszakát.

Igyekezett a leghihetőbb kifogással előállni. Jerome azonban megfogta a karját és nem engedte elmenni.

– Ugye nem akarsz most itt hagyni? – kérdezte mosolyogva, és egy rántással az ölébe húzta a menekülni vágyó Livlyt.

Erősen magához szorította és hevesen megcsókolta. Követelőzőn hatolt be a lány szájába, aki kénytelen volt hagyni magát és a látszat kedvéért még viszonzta is. Jerome végigsimogatta a lány felsőtestét, és lassan becsúsztatta a jobb kezét a combjai közé. Livly ösztönösen összeszorította a lábait, és megpróbált elhúzódni Jerome-tól. A férfinak feltűnt ez a mozdulat, és homlokráncolva nézett a lány szemébe.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Nekem... – hebegett Livly – ...most jött meg.

– Ó! – vette tudomásul a férfi a nyers tényeket.

Egy utolsó csókot nyomott a lány ajkára, de ez már korántsem volt olyan tüzes, mint az előző. Hagyta, hogy Livly felkeljen az öléből.

– Indulás előtt még felmegy hozzád a fodrász. Most jelenünk meg együtt először nyilvánosan. Gyönyörűnek kell lenned!

Livly nem ellenkezett. Mielőbb egyedül akart lenni, ezért elindult a szobája felé. Letörölte az ajkáról Jerome ajkának érintését, de az

emlékét nem tudta elűzni a fejéből. Úgy érezte, rémesen alakítja a szerelmes lakótársat, ezért belül ostromozta magát, hogy ostobasága miatt cserbenhagyja Nymphát. A lány nem azt érdekelte, amit kapott, ezért Livly megértette, hogy foggal, körömmel küzd a szabadságért. Meg kellett erőltetnie magát, ha félre akarta vezetni a férfit.

Amint a szobába ért, azonnal az ágyra vetődött, és aludt is egyhuzamban legalább három órát. Ezúttal nem álmodott semmit, így sokkal nyugodtabban ébredt fel. Alig nyitotta ki a szemét, de már meghallotta a kopácsolást és a mozgolódást. A szíve kihagyott egy ütemet, és már cseppet sem volt álmos. Felpattant és azonmód, kócosan és gyűrött arccal kirohant a nappaliba. Megkapaszkodott az ajtófélfában, és onnan nézte a fiút. Edvin háttal állt neki, és úgy belemerült a munkába, hogy észre sem vette a lányt.

Livly nem akart szólni, hogy ott van mögötte. Tökéletesen megfelelt neki, hogy nézheti, miközben serényen dolgozik. Ebben a helyzetben elképzelte, hogy a fiú az övé és a saját lakásuk csinosításán munkálkodik. Edes ábránd volt és egy cseppnyi öröm a keserűségben. Még akkor is megérte, ha csak néhány pillanatig tartott.

Edvin megfordult, hogy újabb tipléért nyúljon. Ekkor pillantotta meg a szélesen mosolygó Livlyt.

– Ó, helló! – biccentett a fiú – Azt hittem, nem vagy itt.

– Aludtam, de nincs semmi gond. Nem te ébresztettél fel.

Livly ellökte magát a faltól, és közelebb lépett hozzá.

– Nem akartam bocsánatot kérni – rántotta meg a vállát Edvin, és újra a polc felé fordult.

Livly arcáról lehervadt a mosoly és csodálkozva tátotta a száját.

– Miért festesz ilyen vacakul? – kérdezte a fiú. – Rosszat álmodtál?

A lány összefonta a karját maga előtt, és egyre nehezebben türtőztette magát Edvin beszélései miatt.

– Nem – vetette oda, és ledobta magát a kanapéra.

Edvin ezután hosszú ideig csak munkára koncentrált, és egyikük sem szólalt meg. Livly végig azon törte a fejét, hogy miről kezdeményezzen beszélgetést vele, de semmi sem jutott eszébe. Inkább csendben figyelte őt.

– Segítsek valamit? – kérdezte meg végül, mert már tényleg nem tudott mást kitalálni.

Edvin rápillantott, és rövid töprengés után bólintott.

– A másikat megtarthatod nekem, amíg felfúrom – mondta.

Livly lelkesen ugrott fel és szökellve lépett a fiú mellé.

– Ide állj! – irányította Edvin, és a derekára téve a kezét, áttolta a másik oldalára.

Livly gyomra a felére zsugorodott és a legértelmesebb gondolatai is összekuszálódtak. Az érintés beleégett az elméjébe, és még azután is érezte, hogy a fiú már rég elvette a kezét.

– Fogd meg a fa két szélét! – utasította, és hangyányi igazítás után a kezébe vette a csavart és a fúrót. – Így tartsd meg! El ne mozdítsd!

Közösen szereltek fel három polcot, és Livly közben minden apró alkalmat megragadott, hogy egymáshoz érjenek. Amíg együtt dolgoztak, minden békés és nyugodt volt körülöttük. Edvin nem piszkálódott tovább, így a lány is jobban érezte magát.

Ketten hamarabb végeztek, mintha Edvin egyedül csinálta volna, így mindketten elheveredtek a kanapén, miután összepakolták a fiú szerszámain.

– Köszönöm a segítséget! – mondta Edvin.

– Ugyan már, ne köszönd, hiszen nekem csináltad! Inkább én tartozom hálával.

– Azt hittem, ez a szoba nem jelent neked semmit.

– Ezek a polcok többet jelentenek nekem az egész lakosztálynál.

Összeakadt a tekintetük. Edvin zavartan elmosolyodott, de nem fűzött hozzá semmit. A fiú felült és szembefordult Livlyvel, aki a másik kanapén feküdt.

– Sokat gondolkodtam a tegnapi eseményeken – Edvin hangja komolyan csengett, ezért a lány is megmozdult, hogy ülő helyzetbe tornázza magát. – Tudom, azt mondta neked, ne menj be hozzá, de... Szerinted láthatnám őt újra?

Livly felvonta a szemöldökét. Teljesen váratlanul érte a kérdés. Belefacsarodott a szíve, amikor rájött, hogy a fiú Nympháról beszél.

– Úgy szégyellem magam, hogy elaludtam egy ilyen fontos találkozó alatt. Alaposan meg kellett volna vizsgálnom minden vonását, hogy a következő kép igazán tökéletes legyen. Habár most elkezdtem egyet, amin háttal áll, de jól az emlékezetembe akarom vésni az arcát.

Livly nagyot nyelt és az üvegasztal lapjára függesztette a tekintetét. Jól át kellett rágnia, hogy mit felel, mielőtt túlzottan feldúltak tűnne.

– Nympha nem véletlenül kérte, hogy ne menjek vissza. Jerome gyakran jár nála. Nem kockáztathatjuk, hogy észrevegyen téged. Fogva tartja őt, Edwin! Ki kell szabadítanom. Nem gondolod, hogy ez fontosabb, mint a képeid?

A fiú láthatóan elszégyellte magát.

– Igazad van. Nem lehetek önző – bólintott nagyokat és kicsit elmerengett. – Élőben még szebb, mint az álmomban. Még most sem hiszem el, hogy tényleg találkoztam vele.

Livly az orrán fújta ki a levegőt és összepréselte az ajkát. Annyi különböző érzés tombolt benne, hogy úgy érezte darabokra szakad. Egyszer aggódott Nympha miatt, és véresen komolyan akarta venni a küldetését, de elég volt csak egy pillantást vetnie Edwin ábrándos ábrázatára, és máris a pokolba kívánta a nőt. Nem tudta, hogy lesz-e elég ereje végigcsinálni, amit megígért neki.

Nyílt az ajtó és Livly felkapta fejét. Edwin is összerándult, és azon nyomban felugrott a kanapéről, amikor rájött, hogy a főnöke az. Jerome azonban még látta őket egymással szemben ücsörögni, és nem tűnt túl boldognak, amikor becsukta maga után az ajtót.

– Kipihented magad, Edvin? – kérdezte a férfi és sütött a hangjából a felsőbbrendűség.

– Igen, uram... azaz dehogy – Edvin csak hebegett zavarában. – Végeztem mindennel.

– Helyes! Akkor nincs is már más dolgod itt, igaz?

Edvin gyorsan megértette, hogy nincs tovább maradása. Összeszedte a holmiját és maga mögött hagyta Livly lakrészét.

– Nem arról volt szó, hogy alszol? – kérdezte dorgálón, de kedvesebben Jerome, majd a lány mellé vetődött.

– Aludtam is.

– Ezek szerint készen állsz az estére? – a férfi közelebb húzódott, és Livly a füle tövéén érezte a meleg leheletét.

– Nem igazán. Jerome, én komolyan mondtam, hogy nem szeretem az ilyen helyeket.

– Fiatal vagy még. Élvezned kéne az életet. Mellettem megleheted.

– Én így is élvezem.

Jerome átkarolta, és nagyot sóhajtvá tapasztotta rá az ajkát a nyakára.

– Még nem élvezed eléggé – búgta a lány fülébe.

Újra megmozdult az ajtó és belépett rajta a fodrász.

– Ó, elnézést! – lépett vissza az ajtó mögé a nő.

– Semmi gond. Jöjj csak be! Nekem még úgyis dolgom van.
Megyek, megkeresem ezt a nőfalót.

A férfi elengedte Livlyt és elment.

A nő ezúttal kiengedve hagyta Livly haját, csupán göndör tincseket varázsolt a lánynak. Neki egyébként is természetes, hullámos haja volt, de a fodrász a hajsütővasával még jobban kihangsúlyozta ezt.

Egy fekete-fehér mintás ruhát választott, a derekán vékony övvel. Egy fekete kistáskát akasztott vállára és belesüllyesztette a fülbevalót. Ha már felvenni nem is akarta, legalább elég közel tartotta magához.

Csatlakozott Jerome-hoz és Eliashoz ugyanabban a társalgóban, ahol délelőtt is beszélgettek. Már alapoztak az estéhez, mert épp egy pohár borral koccintottak.

– Gyere, kedvesem! – intett neki Jerome, amikor megpillantotta. –
Igyál te is egy pohárral!

Livly vonakodás nélkül elfogadta. Nem akart folyton akadékoskodni, sőt még egy mosollyal is megpróbálkozott. Hárman koccintottak és a két férfi kóstolás nélkül felhajtotta az alkoholt. Livly párszor belenyalt, aztán fintorogva letette.

– Néhány korty ebből – emelt fel Elias egy laposüveget és vigyorogva Livly felé nyújtotta –, és máris nem leszel válogatós.

A lány védekezőn maga elé emelte a kezét és megrázta a fejét.

– Induljunk! – állt fel Jerome. – A sofőr már vár ránk.

Együtt vonultak át a palotán és sétáltak le a nagy lépcső előtt álló kocsizhoz. Jerome megfogta Livly kezét és szorosan tartotta maga mellett. Edvin épp akkor ért a lépcső tetejére, amikor ők kiléptek az ajtón. Találkozott a tekintete Livlyével, és mereven bámulta, ahogy a lány az autóhoz sétál. Edvin akkor fordított hátat, amikor beültek. Livly az ablakon keresztül még látta, hogy bemegy a palotába.

Ritka látvány volt Liantormban, hogy egy autó robogott végig a főúton, így sok arc feléjük fordult az utcán és valószínűleg sejtették is, hogy ki lehet az. Fél órán belül leparkoltak és az út további részét gyalog tették meg. A belváros szűk utcáiba még a kiváltságosok sem mehettek be gépjárművel.

Elias előttük haladt. Teljesen fesztelenül oda-odakurjantott az utcán baktató lányoknak, akik vagy mosolyogva, vagy rosszálló pillantással fogadták a bókokat. Jerome jókat vigyorgott barátja szertelenségén, de Livly képtelen volt kedvelni a férfit.

A krimó előtt két tagbaszakadt őr ácsorgott.

– Zártkörű rendezvény van, uraim! – állította meg a vállánál fogva, a magabiztosan közeledő Eliast.

– Minket is várnak. Bent van már néhány barátom – közölte könnyedén a nyilvánvaló hazugságot.

– Azt nem hiszem – állta el az útját a férfi.

Elias elmosolyodott, majd a teste mellett lógó kezével egy furcsa kézmozdulatot tett. Erre az ő szigorú tekintete láthatóan megenyhült, és félreállt az útjukból.

– Hálásan köszönöm! – paskolta meg a karját Elias, majd elindult a bejárat felé.

Livly homlokráncolva követte őt Jerome oldalán. Nem igazán értette, hogy mi is történt pontosan, és gyanakodva figyelte a férfi minden rezdülését.

Elias besétált a bárba és széles mosoly ült az arcán. A zene hangos volt, és elég sokan gyűltek össze az egyébként nem túl nagy helyiségben. Már a tömeg közepén jártak, amikor a férfi szembefordult velük és elégedetten széttárta a karját. Átvágott a sokaságon, hogy a bárpulthoz jusson.

– Majd én rendelek nektek. Üljetek le! – paskolta meg Jerome vállát a barátja.

Helyet foglaltak az egyik fal mellett álló asztalnál, és ott vártak Eliasra, aki hamarosan meg is érkezett három pohárral. Eléjük csúsztatta a sajátjukat, majd ő is leült.

– A számlára íratam, ha nem gond – kiabálta túl a zenét a férfi, majd az asztalra könyökölt Jerome-mal szemben.

Livly bizalmatlanul méregette a pohár tartalmát. Elias észrevette a pillantását és kajánul elvigyorodott. Livly felnézett a férfire és néhány percig rajta is tartotta a tekintetét. Miközben farkasszemet néztek egymással, a lányt jeges rémület fogta el. Elias szemében egy hangyányi fény csillant és Livly ajka megremegett.

– Táncoljunk! – pattant fel és a lány felé nyúlt. – Ugye megengeded?

Jerome-tól kért engedélyt és ő vonakodás nélkül meg is adta. Egykedvűen belekortyolt az italába. Elias megragadta a döbbszert Livly kezét és a parkettre vonszolta. Mélyen a tömeg közepére vitte, így Jerome alakja hamarosan eltűnt előlük.

A férfi átfogta a lány derekát és arcuk vészes közelségbe került. Livly próbált távolabb lépni tőle, de Elias erősen szorította magához. Összenőve mozogtak a zenére percekig, és a lány azon kapta magát, hogy képtelen levenni a szemét a férfi arcáról. Olyan érzése támadt, mintha a veséjébe látna, és minden titkát tudná. Elias szeme ismét felcsillant, és a lány szívében oldódott az aggodalom. Néhány pillanat múltán pehelykönnyűnek érezte a lelkét, és a tagjai is ellazultak. Lassan abbahagyta az ellenkezést, és felvette a zene ritmusát. Felhőtlen nyugalommal mozgott a férfi karjában. Elias sem tartotta már olyan közel magához. Hagyta, hogy lány eggyé váljon a zenével és kedve szerint lejtessen a parketten.

Jerome ekkor csatlakozott hozzájuk, és Livly hátára csúsztotta a kezét. Alsótestük egymáshoz ért, miközben együtt táncoltak. Livly bódultan simult hozzá. Jerome a kezébe fogta az arcát és megcsókolta. A lány a legnagyobb élvezettel viszonzta a közeledést, és minden érzékével a férfira összpontosított. Megszűnt számára a külvilág. Eltűnt a terem és forgott vele a világ. Nem voltak már gondjai.

6. Csók

Egy süppedős, puha ágyban ébredt, de nagyon nehezen jutott ki az álmvilágból. A feje felett egy baldachint pillantott meg. Fehér függöny ereszkedett alá és ölelte körül az ágyat minden oldalról. Livly tudata kitisztult és felült. Amikor a takaró lecsúszott a melléről, akkor jött rá, hogy teljesen meztelen. Elkerekedett a szeme és zaklatottan megtapogatta az összegyűrt ágyneműt. A mellette lévő fekhely már üres volt.

A szíve olyan hevesen dörömbölt, majd' kiszakította a mellkasát. Idegesen felhúzta a térdét a melléhez. Újra és újra végigjáratta a szemét a feldúlt ágyon. Összerándult, amikor valaki elhúzta mellette a függönyt. Jerome leült mellé és magához vonta.

– Jó reggelt, szépségem! – búgta halkan.

Livly visszanyelte a könnyeit. Igyekezett az emlékei legmélyére ásni, hogy rájöjjön, mi is történt vele az éjjel. Az egész túl zavaros volt számára. Voltak képek, amelyek foszlányokban villantak fel a fejében, de abban a pillanatban képtelen volt összerakni őket.

Hideg kéz markolásza a szívét, amikor arra gondolt, hogy lefeküdt Jerome-mal. Azt sem tudta, mennyit ihatott, hogy ilyen helyzetbe került. Mindenesetre abban biztos lehetett, hogy Jerome rájött a hazugságára a vérzéséről. A férfi ennek ellenére nem tűnt mérgesnek.

– Hozattam neked ruhát – mondta, majd felkelt az ágy széléről.

Elindult a szoba másik végébe a minibár felé. Livly egyre csak bámulta őt, és még mindig nem hitte el, hogy együtt töltötte vele az éjszakát. Eltűnődve nézett utána, és idővel Nymphára terelődtek

a gondolatai. Már tudta, hogy Jerome birtokol valamit, amivel sakkban tartja a nőt. Livly rövid úton elhatározta, hogy nem kesereg tovább, mivel úgysem tudja megmászítani a múltat. Inkább összeszedte magát és lemászott az ágyról. Zavarta a meztelensége, de ezt a tényt is megpróbálta kizárni. Jerome mögé sétált, és tenyerét a férfi hátához érintette. A férfi meglepődött, de amikor megfordult, már mosolygott. Átkarolta a lányt és mélyen a szemébe nézett. Livly enyhén megcsókolta, és úgy nézett fel rá, mintha semmi sem létezne rajta kívül. Jerome a fenekére tette a kezét, mire Livly lenyúlt és visszahúzta a derekára.

– Bírjál magaddal! – szólt rá játékosan, majd lefejtette magáról a férfi kezét. – Éhes vagyok. Ma ágyba kérem a reggelit, ha a második reggelen is szabadon kívánhatok.

Jerome ajka hitetlen mosolyra húzódott, de bólintott.

– Persze, hogy kívánhatsz! A tegnap éjszaka után bármit.

A lány egy halvány pillanatra kiesett felvett szerepéből és elkomorult, de szerencsére Jerome ezt már nem vette észre, mert azonnal a köntöséért indult.

– Máris szerzek neked valamit. Maradj itt!

– El sem mozdulok innen – intett neki a lány és pajkosan csücsörített.

Becsukódott az ajtó a férfi után. Livly izgalmaiban összecsapta a kezét, és abban a szent másodpercben kutakodni kezdett a szobában. Kihúzkodta a fiókokat és egymás után feltúrta őket. Bevetődött a gardróbba, és széthúzkodta a vállfákat. Áttapogatta a ruhákat, habár fogalma sem volt arról, hogy mit keres. Letérdelt a

földre, és kihúzkodta Jerome cipőit az állvány polcairól. Belenyúlt mindegyikbe, majd visszatette. Felmászott a beépített szekrényekre és végighúzta a kezét a tetején, de ott sem talált semmit.

Eszébe jutott, hogy a férfi talán egy széfbe rejtette azt a valamit, ha már annyira értékes. Kirohant a szobába. Minél hamarabb le akarta tudni a keresést, mielőtt Jerome megérkezik a reggelivel. A falhoz lépett és félrehúzta a képeket, de mindenhol csak a fehér felület nézett vissza rá. Bosszúsan dobbantott és megrohamozta a könyvespolcokat, meg a különböző dísz tárgyakat a helyiségben.

Azonban hiába volt minden igyekezete. Semmi különös holmit nem fedezett fel a szobában, ami legalább halvány gyanúra adott volna okot.

Összefonta a karját maga előtt. Csalódottan lehuppan egy fotelba. Ha volt is valami kétes szerkezet vagy varázsgömb, amivel kordában tartotta Nymphát, azt a férfi bárhol elrejtette a palotában.

Reggeli után visszatért a szobájába. Egy perccel sem akart tovább a férfival maradni. Nekidőlt a saját lakosztálya ajtajának, és végre szabadjára engedte a könnyeit. Csupán néhány percig engedte meg magának a kétségbeesést. Gyorsan megtörölte nedves arcát és belenyúlt a kis fekete táskába. Az egyik pici zsebben lelt rá a fülbevalóra, ahová előző nap tette. Sebesen a nappali közepére sietett, és a kanapéra dobta a táskát. Ezután gyorsan betette a fülébe az ékszert.

Hogy lebettél ennyire felelőtlen?!

Egy dühös hang dörgött a fejében, és a lány ösztönösen a fülére tapasztotta a kezét. Szédelgett és tántorgott, ezért megkapaszkodott a fotel karfájában, mielőtt összeesik. Inkább leült a kanapéra, mert a szédülés nem maradt abba. Pár percen belül ájultan dőlt el.

A szeme vörös és dagadt volt a sok sírástól. Fájt a válla és mindkét karja, hiszen napok óta nem oldozták el a csuklóját. A bőrét véresre dörzsölte a kötél. Még a pusztá létezés is terbes volt számára.

Jerome-ot azóta nem látta, hogy a férfi bezárta őt a saját szobájába. A családás jobban marta a szívét, mint amennyire a teste sajgott a változatlan testhelyzettől. Elvesztett mindent és mindenkit, csak mert vakon megbízott valakiben, akiben nem kellett volna.

Jerome a szüleit is levette a lábáról műveltségével és udvariasságával. Rövid időn belül nagyon megkedvelték, és egy éven elteltével megengedték, hogy eljegyezze Nymphát. A lány azon töprengett, hogy a férfi vajon mikor változott meg ennyire? Valójában mindig ilyen volt, csak remekül megjátszotta magát? A válasz lényegtelen volt, hiszen a végeredmény számított igazán.

Egyetlen pillanat alatt fordult meg a sorskerék és Nympha szeme nem volt elég gyors, hogy követni tudja.

Napokig csak egy szolgáló járt be hozzá, aki ételt hozott, de egy alkalommal egy idegen arc pillantott be az ajtó résén, mielőtt szélesre tárta. A férfi szerfelett hóbotosnak tűnt, hiszen csupa össze nem illő színű ruhát viselt, de az arcán barátságos mosoly ült. Nympha ennek ellenére már képtelen volt bízni a kedves tekintetben. Ha a szíve választottja elárulta, akkor mit várjon egy idegentől?

– Szervusz, Nympa! – a férfi lazán ledobta magát az ágy szélére. – Elég rendhagyó helyzet ez, úgyhogy hagyjuk is a felesleges udvariaskodást! Mi a véleményed?

Nympa egy leújtó pillantással válaszolt.

– A nevem Elias. Gondolom, Jerome még nem mesélt rólam. Nyilván nem, különben tudomást szerezte volna a szándékairól. Nem régi barátság a miénk, de annál eredményesebb. Én segíték neki, ő pedig felemel engem egy magasabb szintre. Végre megoldódtak a gondjaim. Már szabad vagyok, és ezt neki köszönhetem. De ne érts félre! Neked is hálás lehetek, hiszen azszal, hogy létezel, végre az én életem is értelmet nyert. Képzeld, varázsló vagyok! A tudást magamnak kell fejlesztenem, de nagy segítségemre vannak az őseim feljegyzései. Hónapokba telt, mire mindet elolvastam, de megérte. Hallottál már az újraéledőkről? Mi, varázslók a történelem során sokszor kapcsolatba kerültünk velük, persze elég sok volt közöttünk a konfliktus. Ők mindig azon voltak, hogy eltöröljenek minket a föld színéről, mi pedig nagy erővel védekezünk és közben tanultunk. Egészen addig tanulmányoztuk őket, amíg teljesen ki nem ismertük a fajtájukat és a titkaikat. Már képesek vagyunk felismerni őket, és ellenállni a képességeiknek.

Elias eloldozta Nympa csuklóját, miközben mesélt. A lány minden erejét összeszedve próbált elmenekülni, de a férfi gyorsabb volt és visszanyomta az ágyra. A szemében fénycsóva villant és Nympa teste elemlyedt.

– Abbb – nyögött fel elégedetten Elias. – Nem is kérdés, hogy te is közülük való vagy. Tombol benned az erő, de nem hagyod kitérni. Az a véleményem: te tudtad, hogy van benned valami különös, de féltél szembenézni vele. Jerome is tudta, és tőlem kért segítséget. Egyszer láttalak egy bálon, amikor a kedvesed meghívott. Csendben elvegyültem a tömegben és figyeltelek. Már akkor tudtam, hogy veszélyes egy nőszemély vagy. Talán a legveszélyesebb, akivel valaha találkoztam. Az adottságoddal életet változtathatsz meg és dönthetsz

mások sorsáról. Igazán királynői képesség, pedig nélkül is az lennél. Moreen leendő királynője.

Elias az utolsó mondatot lassan ejtette ki a száján és ízlelgette a szavakat.

– Sajnálatos, hogy nem olyan rég odavesztél a szüleiddel együtt. Az ország már napok óta sirat benneteket. Veled vannak tele a hírek, és valószínűsíthető, hogy még évekig nyomozni fognak utánatok. Csakhogy, amibe beleszól a varázslat, azt egy ember nem tudja megoldani. Jerome már nyilatkozott, hogy ő és az apja átveszik a palotát, amennyiben a kormány beleegyezik.

Így bizonyára nem fog feleségül venni téged, de ne aggódj, ettől még együtt maradtok! Jerome nagyon boldog lesz, ha elmondom neki, hogy valóban hatalmas kincs van a birtokában.

Livly magához tért. Tudata lassan kitisztult és felült. Teljesen megmerevedett, amikor felidézte a látottakat, majd lassú mozdulatokkal kivette a füléből az ékszert. Nem bírt volna még egy jelenetet végignézni Nympha életéből.

Rájött, hogy Elias egy varázsló, aki az éjszaka folyamán őt is megbabonázta. Livly azután már nem volt önmaga, így fordulhatott elő, hogy Jerome megragadta a kínálókozó alkalmat és kihasználta.

Néhány részlet összeállt a fejében a múltból. Megtudta, hogy Jerome boszorkányokkal szövetkezett, hogy Nympha képességét a saját hasznára fordítsa, és fontos ember válhasson belőle.

Livlynek ekkor jutott eszébe először, hogy talán az a dolog, amit keres, megfoghatatlan. Egy bűbáj, vagy ártó varázslat tartja rabságban Nymphát és hiába vár tőle segítséget, nem tudja megadni neki.

„(...)amibe beleszól a varázslat, azt egy ember nem tudja megoldani.”

A lány fülében olyan tisztán csengett Elias hangja, mintha ő maga is ott lett volna a szobában.

Túlcsordult benne a tettvágy, és mindenáron beszélni akart róla valakivel, mielőtt nekifog a mélyebb kutatásnak. Felugrott a kanapéról és rohant az ajtó felé. Látni akarta Edvint, még ha ez nem is volt kölcsönös a fiú részéről.

Minden óvatosságát félretéve szaladt keresztül a palotán, majd a birtokot is futva szelte át. Egészen a kapuházig loholt, és kettesével vette a lépcsőfokokat. Bízott benne, hogy ott találja Edvint.

A műteremben meg is találta őt. Akkor látta először valóban dolgozni egy képen. Az ajtóból figyelte pár percig, aztán berobogott hozzá a helyiségbe.

– Edvin! – szólt a fiúnak, mire az összerezzen és elvétett egy ecsetvonást.

– A fenébe is, Liv! A frászt hozod rám! – kiáltott fel ijedtében a fiú, és lecsapta az asztalra az ecsetet.

Livly rémülten hőkölt hátra.

– Bocsáss meg! Csak azért jöttem, mert el kell mondanom neked valamit.

Edvin komor pillantást vetett rá, majd hátat fordított neki, és újra a kezébe vette az ecsetet.

– Hallgatlak! – mormolta az orra alatt.

– Nymhpáról van szó.

Edvin megdermedt és hirtelen megfordult.

– Történt vele valami? – a szemében valódi rémület ült.

– Nem! Vagyis nem most, hanem régen. Ezt szeretném elmesélni.

A fiú kissé megnyugodott és leeresztette a vállát.

– Ha már itt tartunk, én is el akartam neked mesélni valamit, de nem merem felmenni hozzád, azok után, hogy a főnök... Na, mindegy! – legyintett a fiú.

Livly a homlokát ráncolta.

– Mit szeretnél mondani? – kérdezte Edvintől.

– Tegnap este miután elmentetek, bementem az északi szárnyba.

A lány szeme kikerekedett.

– Hogy mi?

– Meglátogattam őt. Addig kellett megtennem, amíg Jerome házon kívül van. Végre beszélgettünk egymással, és én újra ihletet kaptam egy képhez. Bevallottam neki, hogy szeretem.

A lány már a száját tátotta és remegett a keze.

– De nem kellek neki. Kedves volt és megértő, de Jerome árulása óta nem bízok senkiben. Azt mondtam neki, én nem vagyok olyan, mint ő. Én a gyönyörű, fémes kék színű szeme miatt szeretem, nem a hatalmáért. Megcsókoltam, bár lehet, hogy nem kellett volna.

Livly szemébe könnyek gyűltek, és egyik lábáról a másikra állt idegességében. Edwin mintha észre sem vette volna, folytatta tovább a történetet és mámoros boldogság ült az arcán.

– Viszonozta csókot. Épp olyan puha volt az ajka, ahogy elképzeltem.

A fiú váratlanul megragadta Livly vállát, és elszánt pillantással nézett a szemébe.

– Mentsd meg őt nekem, Liv! Kérlek! Ha akarod, segíték, csak szabadítsd ki! Mindennél jobban vágyom rá!

Livly elvesztette a türelmét. Képtelen volt megemésztetni a hallottakat, és rángatózva kibontakozott a fiú karjából. A könnyek végigfolytak az arcán és a szíve sajgott a tehetetlen dühtől.

– Elég! Elég! Fogd be a szád, Edwin! – rászegelte az ujját a fiúra. – Nem akarom tovább hallgatni a nyamvadt plátói szerelmedet! Elegem van az egészből! Érted? Nem veszed észre, hogy nem vagy önmagad? Nem jöttél még rá, hogy zsinóron rángat téged? Nem látod, hogy szeretlek?! Amióta csak először találkoztunk, képtelen voltam figyelmen kívül hagyni a véleményed. Számított minden egyes lépésed és szavad. Nem értettem, miért foglalkoztatsz annyira, amikor jól láthatóan utálsz engem? Már értem, Edwin! Te

vagy az, akit mindig is kerestem. Valójában kedves vagy mindenkivel és segítőkész. A szorgalmaz példaeértékű, és én felnézek rád ezért. Szeretlek és te is szeretnél engem, ha nem venne körül minket ez az egész őrület!

A fiú nagyokat pislogva hallgatta a lányt, és párszor megpróbált közbeszólni, de nem tudott. Zavartan ráncolta a homlokát és vakarta a fejét.

– Miért állítasz ilyesmit, Liv? – kérdezte és összehúzta a szemét.

– Mit? Hogy szeretlek? Ugye nem akarod azt mondani, hogy jobban ismered az érzéseimet nálam?!

– Nem. Azt, hogy Nympha zsinóron rángat. Ő itt az áldozat, Liv, nem pedig te! Töröld le a könnyeidet, és inkább összpontosíts a feladatodra! Sok szerencsét hozzá!

A fiú épp csak le nem köpte a lányt. Megvető és arrogáns volt, a lány pedig a szája elé kapta a kezét.

– Ezek szerint mégsem akarsz segíteni?

– Ha tudok, segítek, de kizárólag Nympháért teszem! Ideje, hogy elfelejts, kedvesem! Nem én vagyok az, akit kerestél.

Livly megsemmisülten nézett a fiúra, és szinte érezte, hogy megreped a szíve. Sosem érzett még annyira keserves kint, mint abban a pillanatban. Edwin arcáról eltűnt minden kedvesség és melegség. Ha addig nem utálta, hát most nyilvánvalóvá tette. Szúrós szemekkel méregette a lányt.

Livly zokogva kirohant a kapuházból, és vissza sem nézve futott a palota felé. Tekintete elhomályosult a könnytől.

7. Követ

Livly egészen a könyvtárban álló rejtekajtóig futott. Már nyúlt volna a könyvért, ami nyitja a zárat, mire megszólalt a fejében a vészcsengő. Nem mehet be oda, hiszen még nem veszítheti el Jerome bizalmát. Öklével ráütött a polcra, de olyan erősen, hogy feljajdult.

– Nem vagyok normális – suttogta saját magának, és tenyerébe temette az arcát.

Teljes szívével gyűlölni akarta Nymphát, amiért immár végérvényesen közéjük állt, de tudta, hogy a nőnek nincs más választása.

Visszament a déli szárnyba, és az üvegasztalon hagyott fülbevalóhoz lépett. Nagy levegőt vett, miközben betette a fülébe.

– Itt vagyok! – kiáltott bele az éterbe – Lépj be a testembe és használj! Essünk túl rajta! Tégy velem, amit csak akarsz! Vess Jerome karjába, nekem már úgyis mindegy! Keresd meg azt a fránya varázseszközt, ami fogva tart, és legyen vége!

Csak a csend felelt neki és hosszú ideig nem is történt semmi. Livly sokáig várt Nympha válaszára.

– Mi az, megnémultál? Már nem akarsz kijutni?

Bocsáss meg nekem!

Végre megjött a válasz. Livly fújtatott haragjában.

Ígérem, mindent helyre fogok hozni!

Livly lehunyta a szemét és próbált lenyugodni, de nagyon nehezen sikerült neki. Az idegei túlfeszültek. Tűróképessége felmondta a szolgálatot.

Tarts ki!

A nő hangja szomorúan csengett, és úgy tűnt, tényleg sajnálja a lányt.

– Miért csókoltad meg őt? – kérdezte Livly keserűen.

Ő kezdeményezett. Te miért nem viselted a fülbevalót, ahogy kértem? Ha rajtad van, Elias nem tudott volna megbabonázní.

– Téged is megbabonázott, pedig...

Akkor még nem voltam követ! – vágott közbe Nymphea.

– Az meg micsoda? – tárta szét a karját a lány – Minek vagy a követe?

Bonyolult. Ez amolyan újraéledős ügy.

– Hogy mi...? Micsoda? - Livly hevesen rázta a fejét és a hajába túrt - Ebből az ég világon semmit sem értek, de ha már itt tartunk, erről is felvilágosíthatnál! Azok után, amit Edvinnel és velem tettél, még mindig szándékomban áll segíteni, de az adósom vagy. Ha te nem lennél...

...Nem találkoztál volna Edvinnel. Ezt ne felejtse el!

– Előbb-utóbb mindenképpen a fővárosba jöttem volna, és abban is biztos vagyok, hogy megnéztem volna a palotát. Rakd össze!

Tudom.

Nympha visszavonulót fűjt, így Livly kerekedett felül.

– Szóval mindent el kell mondanod magadról! Mindent az utolsó részletig tudni akarok rólad. Esküszöm, megtartom a titkodat, de nekem tudnom kell, hogy miért áldozom fel magam!

Nympha megint hallgatott, de most nem sokáig.

Rendben. Legyen! Megígérem, hogy mesélek az újraéledőkről. Elmagyarázom, mit jelent követnek lenni, de csak ha kiszabadultam. Akkor rengeteg időnk lesz beszélgetni. Most nem sok van.

Livly összefűzte a karját és megnyalta az ajkát.

– Megegyeztünk – mondta. – Vedd úgy, hogy kezet is ráztunk rá!

Livly jobb keze megmozdult és összekulcsolódott a ballal. Nem ő akarta így. Ez volt Nympha jele, hogy megpecsételi az ígétét.

Livly ezután már nem kapta vissza a testét. Az ajtó felé indult, pedig nem állt szándékában. Nem ellenkezett. Hagyta, hogy Nympha végre megtegye, amire olyan régóta várt. Livly testét használva Jerome szobája felé vette az irányt.

A lány megfogadta, hogy erős marad mindenáron. Nem tudhatta, hogy mi történik majd, de ki akart tartani. Nympháért. Edvinért. Önmagáért. A jövőért.

Végül mégsem Jerome szobájába mentek, mert Nympha időközben meggondolta magát. Livly akkor jött rá, hogy mit is akar pontosan, amikor rálelt Eliasra az egyik társalgóban. A férfi először nem vette észre a lányt. Keze Dora ruhájában matatott és a mellét markolászta. A fiatal lány keserves arckifejezése elárulta, hogy cseppet sem boldog ettől.

– Khm – krárogott Livly, de valójában ez is Nympha volt. Már mindent ő irányított.

Elias felnézett és elengedte Dorát, mire a szobalány összehúzza a ruháját, kiiskolt.

– Ejnye, hölgyem! Most elzavartad a madárkát – vetette a szemére, de közben cinkosan mosolygott. – Mit tehetek érted, gyöngyöm?

– Ne játszd meg magad, Elias! – a lány hangja határozottan csengett.

A férfi egy pillanatra elbizonytalanodott, de hamar visszatért az életkedve.

– Ááá, a renoméd miatt aggódsz? Tudom én – Elias rákacsintott. – Ne félj, még nem mondtam el Jerome-nak, hogy csak egy ember vagy. Szeretném úgy megtenni, hogy látom, mit tesz veled utána.

Livly fanyarul felnevetett.

– Ugyan! Ő egy gyáva féreg. Csak akkor érzi valakinek magát, ha ott állsz mögötte. A hatalom, amit önmagának tulajdonít, valójában a tiéd.

Elias összehúzta a szemét. Kicsit közelebb lépett Livlyhez, aki belül alaposan megrémült, de Nympa magabiztosan állt és nem mozdult.

A férfi mélyen a lány szemébe nézett és hitetlenül rázta meg a fejét.

- Nympa?

– Igen. Jól látod! – mosolyodott el Livly. – Én vagyok az. Gondolom, elbízta magát és nem számítottál rá, hogy én is tanuló. Már nem vagyok az a naiv kislány, akit bezártatok. Sikerült kijátszanom még Jerome-ot is, és most itt vagyok. A lány valóban egy ember, de minden lehetőséget megkap tőlem, hogy végezzen veled.

Elias elhátrált tőle, de végig rajta tartotta a szemét.

– Ez csak blöff – mondta. – Nem tudod felruházni erővel.

– Hmmm...Úgy tűnik, mégsem tudsz mindent az újraéledőkről.

A férfi megdöbbsen. Livly örült, hogy végre valódi félelmet lát a szemében. Elias összeszorította az ajkát és támadni készült. A lány is felkészült és minden mozdulatát figyelte. Elias összecsapta a tenyerét, és a fény eltűnt a szobából. Még az ablak is elsötétült, és Livly nem látott az orránál tovább.

– Óóó, ez nagyon gyáva lépés volt – rázta meg a fejét.

Maga elé tartotta a kezét és elméjével a férfi után kutatott a szobában. Amikor rálelt, ökölbe szorította. Livly még érzett is valamit. Olyan benyomása volt, mintha egy madzagot markolna meg.

A fény visszatért, és Livly megpillantotta Eliast, aki az ablakpárkánynak nyomódva szűkölt és küszködött. Jól láthatóan szenvedett, bár a lány még nem tudta, miért. Lassan közelebb sétált a férfihoz és oldalra billentette a fejét.

– Nocsak! Erre nem voltál felkészülve, mi? – a lány arca felderült.
– Tudod, az a te nagy bajod, hogy túl sokat képzelsz magadról, de te sem vagy tökéletes. Én már azért élek, hogy megszabadítsam a világot a hozzád hasonlóktól, de amíg te és Jerome útban vagytok, ez nem fog sikerülni.

– Engedj el! – a férfi hangja keserves volt, és letérdelt Nympha elé.
– Engedd el a varázslatom Nympha! Hagyj elmenni és soha többé nem látsz! Ígérem!

Százalmas látványt nyújtott könyörgés közben.

– Sajnos nem tudok hinni neked. Épp annyira felelős vagy a szüleim haláláért, mint Jerome. Kétségem sincs afelől, hogy te is megtennéd velem ugyanezt.

Ezzel két kezébe fogta a varázsfonalat és meghúzta. Elias tágra nyílt szemmel nézte, és esdekelve rogyott a lány lába elé.

– Ne! Ne tedd! Kérlek!

A fonal elszakadt, s a varázslat szétfoslott. Elias jelentősen meggyengült.

– Csak azért nem passzírozlak a földbe, mert nem akarom, hogy Jerome is kerekét oldjon, mielőtt eléri a végzete. Úgyhogy csendes leszek.

Egyszerűen odalépett a férfihez, és minden erejét beleadva, kitekerte a nyakát. Elias teste kicsavarodva omlott a földre. Hamuszerű porfelhő szállt fel róla. A maradék varázserő is elhagyta őt.

Nympha elégedetten nézte, majd otthagyta őt, és végre Jerome szobája felé indult.

8. Végzet

Nympha elszántan menetelt régi szerelme lakosztályához Livly bőrében. Jól ismerte a palotát, hiszen itt nőtt fel és a déli szárny volt az ő lakrésze. A királyi gyermekek mindig is ott laktak.

Jerome-nak volt képe az ő szobájába költözni, és ez még egy rossz pont volt a hibái listáján.

A férfi újságot olvasott az ablaknál, amikor a lány belépett. Jerome arca felderült.

– Kedvesem!

Livly elmosolyodott és közelebb lépett hozzá. Lehajolt Jeromehoz és szájon csókolta. Lassan az ölébe ereszkedett és átölelte. Egyre hevesebben és hevesebben körözött a szájában, mire Jerome átkarolta, és átadta magát a lánynak. Livly közben kutatva tapogatta a férfi testét. A vállától egészen a nadrágja övéig, s közben a reakcióit figyelte. A férfi nagyokat nyögött. Őrülden kívánta a lányt. Livly kutató keze lassan a férfi arcára vándorolt. Kezébe vette a fülcimpáját, és párszor megmorzsolgatta az ujjai között. Ezután az ajkát is rátapasztotta a férfi füle tövére, s közben a hajába túrt. Jerome ekkor ragadta meg a kezét. Nem volt durva, de azért határozottan tette.

Livly arca kissé eltávolodott tőle és a szemébe nézett.

– Mi a baj? – kérdezte pajkos félmosollyal.

– Még nem mondtam, hogy nem szeretem, ha a hajamhoz érnek. Semmi gond. Bármilyen máshoz hozzáérhetsz – kacsintott Jerome.

– Igazán? – Livly érdeklődően oldalra billentette a fejét. – Miért nem érhetek a hajadhoz?

Jerome ajka megrándult.

– Kiskorom óta érzékeny a fejbőröm. Egyszerűen nem szeretem.

– Világos.

Livly a férfi hajára pillantott, és ott kutatott a szemével. A szemébe lógó, két ősz hajszálnál semmi többet nem látott. Mindent vagy semmit alapon nyúlt a férfi homloka felé.

– Nem zavarnak téged ezek? – mutatott az ősz szálakra.

– Ha kitépném, jobb lenne? Így legalább bölcsebbnek tűnök.

Livly megengedett magának egy gúnyos vigyort. Megrázta a fejét.

– Bár az lenné! – mondta.

Jerome kérdően felvonta szemöldökét, és annyira meglepődött, hogy elfelejtett ellenkezni, amikor Livly felállt az öléből. A lány az ablakhoz sétált és nekidőlt a párkánynak.

– Ideje tiszta vizet öntenünk a pohárba. Tudom, hogy mit akarsz tőlem. Tudom, miért csábítottál ide, és, hogy ezt – mutatott a fülében lévő ékszerre – te küldted nekem. Érdekelne, honnan tudtad, hogy egy egyszerű belforali lánynak pont az a leghőbb vágya, hogy a te kastélyodban dolgozhasson?

Jerome arca megnyúlt. Abszolút nem számított Livlytól ilyesmire. Lassan felkelt a fotelból, és eltüntette az tekintetéről a hitetlenséget.

– Mégis honnan veszed ezt? Miből gondolod, hogy....? Csak téged akarlak, semmi mást.

– Nem ismertél engem, mielőtt idejöttem, Jerome! – Livly rettenthetetlennek érezte magát Nymphával a fejében. – Mondj el nekem mindent arról, miféle varázserő birtokában vagy!

Jerome arckifejezése megváltozott. Már nem tűnt értetlennek, sem hitetlennek. Felszegett állal meredt Livlyre, és tekintetéről sütött, hogy hajlandó felvenni a kesztyűt.

– Rendben. Legyen, ahogy akarsz! Várni akartam még ezzel, amíg kellőképpen ki nem ismerlek, de ha azt szeretnéd, akkor kicsit előbb teljesítem be a tervemet. Máris hívom Eliast, és a segítségével megtudod, hogy miért is vagy itt.

– Azt nem hiszem – Livly a fejét csóválta. – Hogy egy ismerősöm szavaival éljek: nem egészen fél órával ezelőtt a barátod eltávozott az élők sorából.

Jerome szeme kikerekedett. Ezúttal képtelen volt palástolni a döbbenetét.

– Tessék?

– Így igaz. A társad, aki hatalommal ruházott fel, halott. Már semmi sincs a kezében, amivel sakkbán tarthatod Nymphát!

Jerome teste megmerevedett a név hallatán. Dühösen szelte át a köztük lévő távolságot, és a lány torka felé nyúlt, de nem ragadta meg, mert a keze megremegett.

– Te kevés vagy ahhoz, hogy kifogj rajtam! Mindig mindent kézben tartok, szépségem, és ezen te sem változtathatsz!

– Ó, dehogynem!

Livly sebesen belekapaszkodott a férfi hajába, mire az elkapta a csuklóját és kicsavarta a kezét. A férfi erősen szorította a lányt, hogy ne mozdulhasson meg. Livly vett egy mély levegőt, és a bőre furcsán, szurkálva bizsergett. Egyszerre olyan érzése támadt, hogy tüsszentenie kell. Roppant kellemetlen volt, de mégsem azt történt, amire számított. Egyik pillanatban Jerome még a levegőt próbálta kinyomni belőle, a másikban pedig már sebesen repült a szomszédos fal felé. Amikor nekicsapódott, egy csontja hangosan megroppant, és több kép csörömpölve zuhant a padlóra. Jerome nagyokat nyögve fordult a hátára, de felkelni nem tudott. Livly ráérősen odasétált hozzá, majd átlépett a testén, és ráült a hasára. Jerome fájdalmasan feljajdult, ezért Livly még mozgott is egy kicsit rajta.

– Na? Most már elmondod, hogy mivel tartod kordában Nymphát?

– Nem! – Jerome megpróbálta lelökni magáról, de a lány szilárdan ült rajta, és meg sem bírta mozdítani.

A férfi abbahagyta a próbálkozást, és Livly szemébe nézett.

– Tisztában voltál a képességeiddel? – kérdezte a lánytól. – Tudtad, hogy újraéledő vagy?

– Nem vagyok az. Ember vagyok, akárcsak te. Nympha átvert téged, és most ő szorít a földhöz, nem én. Ezt tudnod kell, mielőtt meghalsz.

– Hogyan...? Hogyan léptetek kapcsolatba? – fakadt ki utolsó erejével Jerome.

– Ezzel – bökött újra a fülbevalóra a lány. – Te magad adtad a kezébe a menekülési lehetőséget, és még csak rá sem jöttél. Mit is tartasz kézben, kedvesem? Vajon, ha megöllek, az északi szárnyat körülzáró varázs magától megszűnik?

Livly az ajkához érintette az ujját, miközben töprengett. Kihasználva, hogy Jerome most nem állhat ellen, a hajához nyúlt, és nem törődve a férfi zaklatott rángatózásával, kitepte a két ősz hajszálat.

– Sajnálom, de nem tetszett! – mondta unott hangon. – Remélem, nem volt nagyon fontos. Bocs, de nem akartam kockáztatni!

– Te utolsó szajha! – Jerome leköpte Livlyt.

Hangos égzengés rázta meg a palota falait, és az épület megremegett. Livly lecsúszott Jerome-ról, és a férfi így meg tudott mozdulni. A lány felé nyúlt, és megragadta a karját. Erősen felpofozta, mire a lány feje oldalra bicsaklott. Már nem érzett magában földöntúli erőt. Újra gyenge emberlány lett. Jerome a nyakára kulcsolta az ujjait, és vérben forgó szemmel szorongatta. A lány szeme kidüledt, és levegő után kapkodott.

Pillanatokon belül kivágódott az ajtó és fényár töltötte be a szobát. Nympha belépett, és megpillantva a földön zajló küzdelmet,

szélsebesen Jerome mellé rohant. Lefejtette a férfi kezait Livlyről, és felrángatta a földről.

Livly hörögve szívta be a levegőt, miután megszabadították.

Jerome talán belátta, hogy az nincs több esélye, s nem küzdött tovább. Elveszett pillantással nézett régi kedvesére.

– Kérlek! Ne ölj meg! – kétségbeesett hangja reményvesztett volt.

– Hosszú kínszt érdemelnél, amiért bántottál engem annyi éven keresztül. De én nem vagyok olyan kegyetlen, mint te! - mondta a nő hidegen.

A férfi mellkasára tette a jobb kezét. Jerome teste megrándult. A karjától indulva szétnyílt, felhasadt a bőre. Az inak elszakadtak és csontjai hangosan recsegve megrepedtek. Jerome velőtrázó üvöltése betöltötte a szobát. Amikor Nympha halálos támadása elért a koponyájáig, a férfi összeesett, és a földön bomlott tovább. Lassan elenyészett, és a tagjai porrá zúzódva csorogtak be a padló repedései közé.

Livly a földön kuporogva, tátott szájjal, elszörnyedve nézte végig, ahogy Jerome eltűnik, mintha sosem létezett volna. A lány inge elszakadt a nagy tusakodásban, de egész addig észre sem vette.

Nympha odalépett hozzá, és felsegítette. Egymás szemébe néztek. Livly ámulva meredt a nőre. Nympha hálásan elmosolyodott, és magához ölelte a lányt.

– Köszönöm, Livly!

Hosszú percekig el sem váltak egymástól, és hallgatták a másik akadozó lélegzetvételeit.

9. Jövő

Nympha még a szobában megtette az első lépéseket afelé, hogy az emberek elé tárja a hírt: nagyon is életben van. Szemét lehunyva, hosszú percekig keresztül próbált a lehető legtöbb ember elméjéhez eljutni, hogy elültesse a gondolatot: Elias öngyilkos lett, Jerome pedig eltűnt. Mindenkit felkutatott, aki egy kicsit is ismerte őket.

Ezután visszatért Livlyhez, aki állhatatosan várta, hogy Nympha elvégezze a feladatát.

– Nagyon sok dolgom lesz ezután – mondta a nő. – El kell foglalom az engem megillető helyet. Persze, nem lesz belőlem igazi királynő, de legalább az otthonom végre a sajátom.

Livly elmosolyodott és Nympha kezéért nyúlt. Egymásba kapaszkodtak, és ez ismét percekig tartott. Egyikük sem hitte még el, hogy vége. Érezniük kellett egymást, hogy rádöbbenjenek, mindketten szabadok.

– Szeretném, ha a palotában maradnál – szólalt meg Nympha. – Közelebb kerültél hozzám, mint bárki más, és azt akarom, hogy ez így is maradjon. Erős és bátor vagy. Sosem fogom tudni meghálálni, amit értem tettél.

– Nem kell meghálálnod.

Egy suta pukedlivel meghajolt Nympha előtt.

– Önért bármit... királynőm! – hajbókolt, de nem tudta megállni kuncogás nélkül.

Nympha is felcacagott. Amikor lihegve abbahagyták a nevetést, Livly reményteljes tekintettel a nőre nézett.

– Én csak egyetlen dolgot kérek – kezdte, de nem tudta befejezni, mert Nympha közbeszólt.

– Nem kell kérned. Már a tiéd.

Livly arca felragyogott és túlsordult a szívében a szeretet.

– Menj! – intett Nympha – Hódítsd meg Edvint!

Nem kellett neki kétszer mondani. Már-már szárnyakra kapott, és úgy repült ki a palotából, hogy a lába alig ért a földhöz. Folyt a könnye és szélesen mosolygott a világra. A fű zöldebb volt és minden szín élénkebben tündökölt, mint valaha.

Livly szabályosan berontott a kapuházba, majd belökte a műterem ajtaját. Edwin mozdulatlanul állt a festőállvány előtt, de megriadva fordult a lány felé, amikor meghallotta a zajt.

– Liv?

– Edwin! – a lány suttogva mondta ki a fiú nevét. A hangja tele volt reménnyel és izgalommal.

A fiú lehajtotta a fejét és a cipőjére szegezte a tekintetét.

– Sajnálom, amiket mondtam. Nem akartalak megbántani. Szörnyen röstellem.

Livly szíve megdobbant, és lassan közelebb lépett.

– Ugye meg tudsz nekem bocsátani?

– Te semmit sem tettél – mondta a lány. – Nincs mit megbocsátanom.

– Ezer hibám van. Köztük a legnagyobb, hogy nem voltam elég erős ellenállni.

Livly villámgyorsan átszelte a köztük lévő távolságot, és Edvin karjába vetette magát. Ajkuk összeért és olyan erősen szorították egymást, hogy majdnem belefulladtak a csókba. Edvin vonakodás nélkül viszonzta, és egyik kezével Livly hátát simogatta. A lány a fiú világos hajába túrt, majd a két keze közé fogta az arcát. Amikor elváltak egymástól, elmélyedtek egymás tekintetében. A lány boldogan mosolygott szerelmére, a fiú pedig csodálattal nézte szerelme vonásait. Mutatóujjával megcirógatta Livly arcát, majd ismét magához vonta.

– Annyi mindent szeretnék neked elmondani. Az elmúlt órákban annyi minden történt, és...

– Tudom – ért hozzá Edvin a lány ajkához, és belefojtotta szót. – Nympha már elmondta.

A fiú a homlokára mutatott, jelezve, hogy mindenről tudomást szerzett, még mielőtt a lány odaért.

– Komolyan? – vonta fel a szemöldökét Livly.

Edvin bólintott.

– Dühös lettem, amikor hirtelen megtelt a fejem egy csomó új ténnyel, és annyira dühbe gurultam, attól, amit veled tettem, hogy...

Szégyenkezve elengedte Livlyt, és elállt a festőállvány előtt, hogy lány láthassa.

– Te összeszabdaltad a képet, amit Nympháról csináltál?!

Livlyt minden régebbi sérelem ellenére megrázta a látvány.

– Ha Nympha szeretné, akkor megrajzolom újra.

Livly összezárta az ajkát.

– Ezek szerint még mindig ő a múzsád? – kérdezte Livly.

– Nem – Edwin megrázta a fejét, és a lány derekára tette a kezét. – Mostantól egy bátor és önfeláldozó harcos lesz a modellem. Be akarom bizonyítani, hogy nekem ő épp olyan fontos, mint én neki.

Livly könnyes szemmel, de mosolyogva nézett fel rá. Edwin lecsókolta az arcáról a legördülő cseppeket.

Kéz a kézben mentek át a palotába, ahol Nympha már összecsiszította a személyzetet a nagy hallba. Mind ámulva nézték a hercegnőt, akit annyi éven keresztül halottnak véltek. Még az északi szárny őrei is értetlenül álltak a dolog előtt. Nympha már szónokolt nekik, amikor az újdonsült pár belépett, így egy mondat közepétől követték tovább az eseményeket.

– ...Ezért van szükségem a segítségükre. Vissza kell állítanom a palota régi fényét. Sírhelyet kell emelnem elvesztett szüleimnek, hogy legalább az emlékük megmaradjon, ha már a testük elenyészett. Én vagyok az egyedüli, jogos örökös! Itt és most megfogadom: soha többé nem hagyom senkinek, hogy elvegye tőlem! Ugye mellettem maradnak?

Nympha kérdésére Dora mozdult meg először.

– Rám számíthat, hercegnő! – lépett ki a szobalányok sorából.

Nympha rámosolygott. Fémszínű szemébe máris több élet és fény költözött.

- Én is támogatom önt bármiben – Livly felismerte Anját, aki korábban Jerome titkárnője volt. A lány nem tudhatta, hogy Nympha már előkészítette magának, hogy a nő mellé álljon: nemcsak Jerome halálának körülményeit ültette el a fejében, hanem azt is, hogy a férfi egy ideje ki akarta rúgni őt.

Anja Nympha mellé szegődött.

– Komolyan mondja, hogy fogva tartotta önt az féreg? Mindig is sejtettem, hogy egy szemétláda – morgott bosszúsan a nő.

– Már nem számít. Élek és szabad vagyok. Azt tervezem, hogy bált rendezek a kormánytagoknak, hogy hivatalosan is szembesüljenek a valósággal.

A személyzet tagjai egy emberként bólogattak, és a hatalmas terem megtelt izgalommal.

Edvin átkarolta Livly vállát, és a mellkasához húzta a lányt. Livly tekintete találkozott Nympháéval. A nő büszke mosollyal állapította meg, hogy sínen vannak.

A személyzet tagjai indultak a dolgukra, így Nympha, Livly és Edvin hármásban maradtak. A nő felsóhajtott.

– Furcsa érzés újra itt lenni – mutatott körbe a hallban. – Minden ugyanolyan, mint gyerekkoromban. Ha behunyam a szemem, még látom magam igazán boldognak.

– Újra az leszel – mondta Livly.

Nympha a lányra pillantott, majd Edvinre. A fiú arcizmai megrándultak. Még nem tette túl magát a sokkon, amit a nő okozott neki.

– Bocsássatok meg nekem! – Nympha a jobb kezével Edvin, a ballal pedig Livly karját érintette meg. – Bár lett volna más választásom, de előtte már mindent megpróbáltam! Az egész szárnyat Elías varázslata zárta el a külvilágtól. Az Őrök nem tudták, mit őriznek, és egy bűbáj hatására nem is érezték fontosnak, hogy kiderítsék. Jerome tényleg mindent kézben tartott. Nem találkoztam még olyan emberrel, aki ennyire vágyott volna egy magasabb hatalomra. Livly, sokkal többel tartozom neked, mint amit adni tudok. Volt egy egyezségünk, és mindenképpen be szeretném tartani, amit ígértem.

Nympha Edvin felé fordult.

– Neked is köszönöm a segítségedet! Csupán sodródtál az árral, és nem értetted, mi történik veled, mégis rengeteget tettél értem, azzal, hogy létezel. Az én hibám, hogy olyan dolgokról szerezteél

tudomást, amiről nem kellett volna. Már tudod, hogy természetfeletti erők uralják a világot, de én nem akarom elvenni tőled ezt a tudást. Meg kellene tennem, de képtelen vagyok rá. Hálátlannak tűnnék, ha kihasználva a hatalmam, módosítanám az emlékeidet. Azonban mást már nem mondhatok el neked. Elmúlt a sükséghelyzet, így nem beszélhetek többé veled a képességeimről. Tartsd meg a titkomat, és én életem végéig segíteni foglak benneteket!

Edvin rémulten maga elé emelte a kezét.

– Jaj, ha ez azzal jár, hogy újra belemássz a fejembe, akkor inkább hagyj elbukni!

Nymphát meglepte a kifakadás, de felkacagott. Megpaskolta a fiú vállát.

– Rendben – bólogatott a nő. – Soha többé nem teszem meg veletek!

– Mi lesz most a növényekkel? – kiáltott fel hirtelen Livly.

– Azokkal, akiket Jerome kedvéért manipuláltam, mihamarabb megszakítom a kapcsolatot. Kitörlöm a fejükből, hogy valaha is ismerték őt. A növényeket elpusztítom. A jövőben pedig a kertemben nevelek fákat a palota folyosói helyett.

Nympha rájuk kacsintott.

– Eszerint lesznek még áldozataid – jegyezte meg Edvin fanyarul.

– Nem bújhatok a ki a bőrömből, mert ez vagyok én, de kizárólag arra használom a képességet, amivel fenntarthatom az egyensúlyt. Sosem élnék vissza vele. Én nem vagyok Jerome.

Nympha felváltva nézett a fiúra és a lányra, de végül utóbbin állapodott meg a szeme.

– Hol szeretnétek lakni?

Livly és Edvin mehökkenve összenézett. Még egyikük sem jutott el idáig gondolatban.

– Itt a palotában, vagy odakint a házban?

A páros még mindig nem lelt rá a válaszra, pedig nagyon igyekeztek megtalálni azt, egymás tekintetében.

– A házban szeretnék élni – szólalt meg végül a lány, de még mindig Edvin arcát tanulmányozta. – Veled.

A fiú megfélelkezve Nympháról, az illemről és minden másról, közelebb húzta magához Livlyt, és megcsókolta. Nympha nem vette a szívére, hogy kiszorult a körből, és nem is jött zavarba. Ellépett a szerelmesektől és lassú lépésekkel elhárált.

– Egyik este látogass meg, Livly! – mondta, mielőtt hátat fordított volna nekik. – Ideje, hogy teljesen megismerj. Hosszú beszélgetések várnak még ránk.

*****Vége*****

- Te is kíváncsi vagy Nympha és az ősei titkára?
- Érdekel az újraéledők világa, és olvasnál még róluk?

Ismerd meg őket még jobban a Megszámlálhatatlan sorozat eddig megjelent köteteiből!

Kövesd az írónt:

- Facebookon: <https://www.facebook.com/KrenczNora/>
- Instagramon: <https://www.instagram.com/norakrencz/>
- Molyon: <https://moly.hu/tagok/krencznora>